PAVEL CORUŢ

FLOAREA DE ARGINT

SERIA: OCTOGONUL În ACŢIUNE
CARTEA A III-A
Tiparul executat sub comanda nr. 30 343 Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria „CORESI" Bucureşti
Editura MIRACOL Bucureşti, 1993

Motto:

Ce vrei să-ţi spun minciuni agreabile sau adevăruri dure ?

EURIPIDE

ATENŢIONARE.

Aveţi în faţa dumneavoastră un roman ciudat: o parte dintre personajele şi acţiunile acestuia sînt produse ale fanteziei autorului, iar altă parte, pe care o veţi recunoaşte CU uşurinţă, produsul Destinului, surprins de autor într~o manieră proprie. Sînteţi atenţionaţi să nu confundaţi fermecătoarea fantezie cu nemiloasa realitate, în care Destinul, implacabil, aşa cum îl ştim, a pus anumite personaje în situaţia de a săvîrşi fapte de care nu sînt tocmai mîndre. în capitolele DEMOLATORII DE MITURI, CAM EI AU. TRAS În NOI, NE VOR BLESTEMA URMAŞII!, veţi găsi personaje tragice, persecutate de Destin prin oferirea unor daruri care se anihilează reciproc : mărire şi decădere, speranţă şi deznădejde, salvare şi pri-mejdie...

Persoanele care se 'simt lezate cîtuşi de puţin de cele afirmate în această carte sînt rugate insistent să mă acţioneze în justiţie. Sau, dacă aşa le e firea, să apeleze la argumentul Kalaşnikov.

Mă bucură interesul pe care flăcăii unchiului Sam îl manifestă pentru cărţile mele. Au înţeles că întreaga Românie a devenit un Alamo. Sper că vor accepta pactul de- neagresiune prin propaganda şi diversiunea pe care le-am propus-o în precedenta carte, FULGERUL ALBASTRU. Un amic, să-i zicem Thomas Garrick, şeful Serviciului Operaţiuni Neconvenţionale din cadrul CI’A, mi-a dat de înţeles că yankeii doresc la fel de mult ca şi noi dezvoltarea unor puternice relaţii de prietenie între România şi SUA. Le întindem mîna cu toată căldura şi le punem o singură condiţie : fără propagandă, fără „ţîpuritori de lozinci" de tipul lui Ion Mihai Pacepa, Silviu Brucan ori Liviu Turcu. Veniţi aşa

cum vă este adevărata fire : deschişi, prietenoşi, serioşi !
PAVEL CORUŢ.

OASPEŢI LA CI'A.

Yankeii ne-au înşfăcat de cum am trecut frontiera. Ne oprisem la un camping din Laredo, căci argentinianca mea, Carmela, era sfîrşită de drum. Condusesem întins de la Guadalahara pentru a nu scăpa întîlnirea la care eram trimis. Omul de legătură, americanul, ne aştepta la Houston, la ora prînzului. Aveam, gîndeam noi, o noapte de odihnă.

Făcusem un duş şi mă pregăteam să trec la nani, cînd i-am văzut pe agenţii federali. Trei goleme de categorie grea, înţolite neglijent admirau maşina cu care venisem din Mexic. Era clar că o ştiau şi mă aşteptau. Cam asta e soarta mea, am murmurat eu. Să încep prin a fi cunoscut. şi să sfîrşesc prin a mă face invizibil.

- Ce-i dragule ? s-a interesat Carmela.
- Oaspeţi. Flăcăii unchiului Sam. Din ăia duri, care papă colţunaşi cu carne de om.

O clipă am avut impresia că nervii Carmelei vor ceda. S-a controlat însă şi a întrebat în şoaptă :

- Cum au aflat ? Şi ce facem cu întîlnirea ?
- Greu de spus cine le-a vîndut pontul. Iar întîlnirea-fumată.

Am scos termosul cu cafea, am turnat în două ceşti cîte o gură şi i-am făcut semn Carmelei să ia loc pe un

fotoliu. La fix. în uşă se auzeau deja ciocănituri insistente.

- Cine-i ? am întrebat eu de formă.

- Cineva foarte scump privirii tale. O să te prăpădeşti de plăcere cînd o să-l vezi.

După accent erau texani. Leneşi la vorbă, miştocari, fără fasoane de lorzi. Era încă bine. Am deschis uşa şi am început să cînt aria surprizei din opereta Nu trageţi în păpuşar:

- Dar n-am avut onoarea să vă cunosc !

- Ba da. Acum. Şi-o să te umple fericirea. Am un mandat de arestare pe numele Ramiro de Valvida. Tipul cu pricina ?

- Eu. Dar sînt cetăţean argentinian:

- Iar eu sînt membru al sectei mormonilor. Mai am un frate, gurist la o formaţie coralã bisericească.

Era clar. Tipul nu auzise încă de faptul că unchiul Sam era campionul democraţiei şi al apărării drepturilor omului. Sau, dacă auzise, îl durea în cot de astfel de baliverne. Era presar pînă-n măduva oaselor şi ţinea să se vadă asta. Pentru o clipă, am fost tentat să-l trosnesc aşa cum ştiam eu. Cu forţa primită în munţi, de la Demian. îngerul meu păzitor mi-a şoptit însă : Nu! Mergi cu el!

- în regulă, domnule...

- Zi-mi Bill ! Prieteneşte. îmi placi, veneticule. Nu pui întrebări stupide.

Venetic ? Nu, sigur, tipul nu citise poliloghia unchiului referitoare la drepturile minoritarilor. Nici nu arăta ca un tip pe care l-ar fi interesat un marafet de soiul respectiv. Era stăpîn în ţara lui şi înţelegea să se poarte ca atare

- Ia-ţi ţoalele şi puicuţa ! îi dăm drumul. Facem o excursie. Doar pentru asta ai venit, pentru excursie.

:- Exact. Cum de le ghiceşti ?

- îţi scrie pe faţă, veneticule. Ai faţă de scaunul electric. Şi să fiu eu...

- Cunosc citatul. Bill. Ceva mai nou ?

A căscat o clipă gura, apoi a izbucnit în rîs :

- Eşti mare, veneticule ! Am spus eu că-mi placi. Un pic prăjit pe scaunul de care ţi-am vorbit,

Ne-au urcat într-o maşină cu cele două gorile, iar el a trecut la volanul Cadillacului închiriat de la mexicani, A ridicat un deget în semn de OK şi a dat semnalul de pornire.

M-am relaxat şi am prins mîna Carmelei. Exerciţiile noastre de telepatie urma să-şi arate folosul :

- Fii calmă ! Nimic nu ni se poate imputa;

- Au, totuşi, ceva. Ne-au arestat. Ei nu fac asta fără probe.

- Vom trăi şi vom vedea. Taci ?

.. OK!

Către miezul nopţii, am ajuns la o fermă de mărime considerabilă. Dacă era fermă. Ceea ce eu mă cam îndoiam. Ne-au lăsat să dormim. Şi noi am dormit îmbrăţişaţi, ca doi prunci.

E vară texană. Cald ca în cuptor. Nici o urmă de nor. Un cer albastru ca la noi, acolo, de unde a trebuit să plec. Ca în România. Aparent nepăsătoare, Carmela se răcoreşte în faţa aparatului de aer condiţionat. Eu răsfoiesc, la fel de „nepăsător", cîteva reviste ilustrate. Nu trebuie să vorbim. Nu avem nici cea mai mică îndoială că yankeii ne-au lăsat ploşniţe în tot apartamentul. Asta pe lîngă „ochi magici" care filmează orice mişcare. Inclusiv în baie. Da, şi în baie. Să nu „ouăm" vreo bombă atomică. Sau, mai ştiu eu ce altă drăcovenie care ar afecta „tradiţionala" democraţie americană.

Nu observasem că flăcăii cu ochi albaştri ai unchiului Sam să priceapă cam ce ne poate pielea. Adică, nu miro- siseră că puteam conversa fără vorbe.

Sub masca plictiselii generale, dialogul cu Carmela e foarte viu :

:- Ce crezi ? mă întrebă ea.

;- N-am da’te, îi răspund eu;

:- Fă un salt !

- Nu-i încă timpul. Cei care ne-au înşfăcat nu cunosc nimic. Au executat un ordin. Nimic în plus.

- Ce-i de făcut ?

- Aşteptăm. Trebuie să apară un boss care ştie.'Cinstit e să ştim şi noi. Voi avea grijă ca totul să fie cinstit. Dacă au adus şi ei paranormali ?

- Mai tari decît oamenii Lui ? Nimic nu e mai presus decît puterea Dumnezeului străbunilor noştri, Zamolxe !

- Fii atent, totuşi, dragul meu !

- Caută să te plasezi mereu în dreapta, mea, iubito ' Mereu în dreapta.

Afară se aude scrîşnet de Maşină. Probabil vine ăla mare, reprezentantul unchiului Sam. Al CI’A, ca să fim mai precişi. Un institut de cultură şi artă mai puţin agreat de americani. Cu o singură excepţie. Pictorii impresionişti. Zugrăvelile ciaiştilor trezesc extazuri în rîndul impresioniştilor. Sigur.

Vine, într-adevăr, marele boss. Caracuda se agită serios. Mă pomenesc gîndind : Şi eu care credeam că numai în socialista Românie boşii stîrnesc agitaţie în rîndul slugilor mărunte !

Intră ăla marele. E cam mic de statură, uscat, îmbrăcat foarte local : cămaşă în carouri, pantaloni de doc bej, pantofi de pînză. Un fel de tenişi româneşti. Şi noi care ne văietam că umblăm în tenişi ! Tipul a fost odată blond şi a avut ceva păr pe cap. Acum e cam sur, cu bila tunsă ca în filmele pentru învăţat căţeii să latre. Ori, pentru speriat copiii obraznici. Are însă nişte ochi de oţel care îmi spun că nu se ocupă cu jocul de oină. Ori cu ţurca. E pro, fi’rst rank. Deştept şi lipsit de

scrupule. Bănuisem eu că unchiul Sam nu ţine în ogradă numai agenţi de-un kintal, halitori de hamburgheri şi băutori de trotil din grîu, De whisky, adică.

- Sara Culver, se prezintă bossul fără multă ceremonie.

- Ramiro de..., încep eu să-mi depăn numele de acoperire.

- Nu~i nevoie, mă întrerupe tipul. Ştiu cine sînteţi. Şi cine vreţi să păreţi în ochii celor din jur.

Deştept lucrat, calculez eu. Placat Varain. Luat mingea. Dacă-l las, marchează. Trebuie trosnit rapid ! Zamolxe, Stăpîne ! Acum ! Salt !

- Sam Culver ! Interesant nume pentru a-l acoperi pe Thomas Garrick, şeful Serviciului Operaţiuni Neconvenţionale din CI'A ! Încîntat să vă întîlnesc !

Yankeul deschide botişorul ca la dentist.

îi întind mîna, să nu creadă că sînt-vreun tip prost crescut. Numai că tipul nu prea are chef să mi-o strîngă prieteneşte. Nu are chef să mi-o strîngă deloc. Nu degeaba e de la Neconvenţionale, Ştie el cam ce se poate face la-o strîngere de mînă. De exemplu, poate fi ultima strîngere de mînă din viaţă. Scor egal. Mingea e sus de tot. Nu-se ştie care din noi o va prinde. Dacă o va prinde vreunul

E, totuşi, gazdă. Are şi brigada de halitori de hamburgheri cu el. Nu e cazul să capoteze. Se decide :

- Excelentă demonstraţie, domnule Varain ! Cu mult peste aşteptările mele.

În gînd, cad în genunchi în faţa bestiilor de psihologi care m-au chinuit în Octogon. Şi le sărut picioarele pentru că m-au călit atît de bine. Că au tras în mine ca într-un sac cu fasole, să mă înveţe că nimic nu e surprinzător în lume. În fapt, zîmbesc ca şi cum nimic important nu s-ar fi întîmplat şi replic:

- Mă flataţi, domnule Culver. Sau, Garrick ? Cum preferaţi ?

- Eu - Garrick, dumneavoastră - Varain. OK ?

îmi propune un armistiţiu. Să scoatem pistoalele pe masă, să numărăm cartuşele. Dacă vom mai trage ori nu, urma să stabilim ulterior. Mă decid pentru un neutru:

- OK !

Garrick face un semn discret gorilelor, să dispară. Vrea să rămînă singur. O stare tare plăcută fiinţei mele. Am oroare de gorile. N-am văzut încă nici una deşteaptă, Toate, însă, sînt curioase. Vor să afle taina focului. Toate. Nu pot înţelege că Focul e numai pentru Oameni.

Carmela s-a orientat din cădere. A pus pe masă sticla cu whisky, sticle de Coca Cola, gheaţă, ţigări. Ca o bună gospodină, mamă de familie., Exceptînd faptul că familia de faţă e cam stranie, totul e OK. Garrick a preluat rolul de gazdă, în timp ce Carmela, adoptînd o mină serioasă s-a încolăcit în dreapta mea, pe fotoliu. Bună executantă".

- Numai Cola Cola, Varain ?
- Şi dumneavoastră, domnule Garrick ?
- La fel. Alcoolul nu-i pentru noi. nu-i aşa ?

Se ţine departe tipul. Ştie să nu se lase citit. Urma să discutăm despre vremea de vară, despre recolta de grîu din acest an, despre meciurile de fotbal american din sezon... Hărţuială. Fiecare, păşind cu grijă de felină în jurul celuilalt pentru a-i găsi punctul slab. Pentru a putea trece de la fotbal la fapte scrise de deştepţii lumii în codul penal. Şi pedepsite, în general, cu scaunul electric. Spionaj, spun deştepţii lumii la nobila noastră meserie. Aş vrea să-i văd pe ei în locul nostru. Măcar o dată în viaţă. Măcar pe unul.

Ne îndopăm cu Coca Cola şi pălăvrăgim tare frumos.. Facem conversaţie de societate. De m-ar

vedea madam Varain - moldoveanca, s-ar prăpădi de mîndrie. Nimic de esenţă. Totul lunecă. Două sfere perfecte se rostogolesc pe suprafeţe, fără a găsi o asperitate de oprire. Putem s-o ţinem aşa cîţiva ani. Cine cedează primul pierde. Nu ştiu ce are de pierdut yankeul, dar mie nu-mi place căldura excesivă. Mai ales cea emanată de scaunul electric. Sînt foarte hotărît să mă păstrez în limita temperaturii texane.

Despre yankei se spune că sînt cam neciopliţi. Ăsta de faţă e însă un gentleman. Se interesează de bunăstarea noastră. Adică, trece la atacul pregătit din timp :

- Sînteţi foarte bogaţi, nu-i aşa ?
- Cam aşa ceva, aprob eu. Ar avea vreun rost să-l contrazic ?
- Şi la aşa bogăţie, ce vă mai trebuie riscuri ? Sînteţi tineri...

Yankeul are un plan bine calculat. Precis c-au muncit la el sute de psihologi şi parapsihologi, că au ars zeci de calculatoare pentru a simula întîlnirea Varain-Garrick. Are de toate yankeul. O singură lipsă serioasă: - N-; are Dumnezeu. Nu are de partea sa Cerul şi Pămîntul. Zîmbesc plin de încredere :

- Vax !
- Ce e vax ? se interesează precaut yankeul.
- Ştiinţa şi tehnica. Fără voia Lui, nu fac un cent !
- Şi, dacă te aprob, putem, trece la discuţii serioase?

O nouă propunere de armistiţiu. Cine a zis că imperialismul american e agresiv ? Că nu înţelege micile naţiuni doritoare de pace ? Mă decid să sondez în adâncurile imperialismului, să văd' cam cum se preconizează noul armistiţiu. Garrick ridică mîna cu palma deschisă spre mine:

- Varain ! Nu e cazul. Ştiu !

Tipul nu e chiar atît de antipatic. Pare şi sincer. Poate că are şi bune intenţii. Dar, drumul către iad este pavat cu bune intenţii. Şi eu nu am chef să mai fac o „excursie" acolo. îl trosnesc de-i sar plombele. Adică îi privesc pînă şi ultimul neuron din creier.

Nu descopăr nici o intenţie agresivă şi aceasta mă pune pe gînduri. Viaţa m-a învăţat că nici un tip nu se învîrte în jurul meu mînat de dragoste de oameni. Acum, Garrick va trebui să-şi definească interesul. Vorbeşte :

- Ai uitat două lucruri esenţiale, Varain.'

' - Care ?

- Să protestezi împotriva arestării şi să ceri un avocat.

- Avea vreun rost ?

- N-avea, dar aşa era jocul. Nu prea intri în joc.

- Dacă aş intra ?

- Nu, sigur nu intri. Nu semeni deloc cu spionii comunişti.

- Aţi prins mulţi spioni comunişti ?

- Destui. Horodincă, Turcu, Hirsch, Pacepa, Luca. Bănuiesc că nu-ţi sînt necunoscuţi.

- V-am întrebat de spioni, nu de minicarniţă.

- Nu-s spioni ?

- Trebuie să vă răspund? Sînteţi conştient că ştiu. Nu v-aţi petrecut tinereţea vînzînd salamuri. Ori Coca Cola.

- Scoatem cărţile pe masă ?

O nouă propunere de armistiţiu. Probabil ultima: Trebuie să o accept. Nu e bine să supăr un tip ca Garrick. E în stare să mă urmărească pînă la Polul Nord pentru a-mi spune că sînt un băiat rău. Ori prost crescut.

- OK ! Ce spune cartea voastră ?

- Varain ? Băiat rău. A deconspirat gorbaciovka din România. A dat buluc într-o nobilă instituţie din Malta. A trimis la pripon nişte amici, de-ai unchiului Sam.
Prost crescut: nu dă bună ziua cînd trece pe moşia unchiului. Are însă şi părţi bune. Destule.

fără laudă. Legea noastră spune clar : Să te fereşti de greii care fac daruri, de femeile care se dezbracă' prea repede şi de americanii care te laudă. Garrick n-are moaca unuia care uită anumite lucruri. De exemplu, faptul că puşlamaua de Varain i-a interceptat convorbirile lui nen-su Bush. Şi, la Malta, cam asta am făcut.

- Părţile bune ? încerc eu să lungesc boala.

- Mai multe. De exemplu, îi plac americancele blonde, Mark Twain şi filmele scien.ce fiction. Un tip cu care poţi discuta civilizat.

- Plictisitor individ ! Nu-l recunosc.

- Nu-i nimic. Te ajutăm noi. Ştii că noi sîntem gloria planetei. Nu e om dornic de ajutor căruia să nu-i întindem o mînă.

Are dreptate. Nu poţi să faci o plăcintă din Japonia pînă-n Anglia, fără ca Sam să-şi bage un deget în ea. Oamenii de rînd au un proverb : Unde găseşti un armean, nu mai căuta un evreu. Al nostru sună altfel : Dacă poţi să crezi că există vreo ţară fără yankei, mergi la psihiatru. Oricum, trebuie să manifest gratitudine pentru intenţia caritabilă.

- Domnule Garrick, sînt un băiat tînăr, dornic de a fi ajutat.

- Ştiam. Aşa spun şi calculele noastre.

Slavă lui Zamolxe ! Am ajuns la un punct comun cu yankeul. Şi, cînd faci o treabă ca asta, începi să te simţi ceva mai sigur. Yankeii au un obicei destul de rar întîlnit pe planetă : se ţin de cuvînt. Acum urmează să ne definitivăm întinderea plapumei fiecăruia. N-am de

gînd să-i las yankeului nici un milimetru peste ce merită.

Garrick se ridică să plece. Meciul de azi s-a terminat. Scor alb. Nu-i nici rău, nici bine. Dar, cînd te cheamă Varain şi ai intrat pe moşia lui Sam fără a da bună ziua, nu poţi avea pretenţii prea mari.

- Domnul Varain, reia Garrick, sîntem încîntaţi să vă avem oaspeţi. Cereţi orice doriţi ! Nu vă plimbaţi însă neînsoţiţi. Cunosc nişte tipi care ar plăti milioane pentru privilegiul de a vă duce flori la mormînt.

Grijuliu ca madam Varain. Şi nea Nicu, care spunea că imperialismul american se trage din bau-bau ! Cum să-mai crezi în vorbele şefilor ?

- Domnule Garrick, presupun că dacă am cere să plecăm în Argentina...

- Presupunere corectă. Ştiam că sînteţi un tînăr inteligent. Oaspetele nu poate pleca mai înainte de a beneficia de întregul nostru ajutor. Ştiţi doar că noi sîntem mândria planetei.

- N-am îndoieli. N-am habar însă cine sîntem noi...

- Nici eu. Am crezut, un timp, că sînteţi nişte simpli fanatici.

- Şi ? îl întrerup eu plin de speranţă.

- Nu sînteţi deloc simpli. Perverşi, magnifici. Deloc simpli.

- Ne supraestimaţi. Precis.

Noi nu greşim niciodată calculele. Niciodată ! Gorbaciov le-a greşit.

- Gorby e băiat finuţ, dar nu -ştie.

- Asta a început să-l coste.

- Vă doare ?

- De loc. Dar ne încurcă unele interese. Trosneaîa de noaptea trecută, de la Moscova, nu ne place chiar deloc.

- Adică ?

- N-aveţi simţul măsurii. Aţi intrat în bîrlogul lui Ivan.

-- Ca să vezi cine suferă pentru scumpul nostru frăţior !

- Suferim. Sînteţi fanatici. Puteţi răsturna planeta.

- Chiar planeta ?

Garrick, nu răspunde. Salută din cap şi iese. Privesc gînditor în urma lui. Spusese ceva ce nu ştiam încă.

Carmela mă mîngîie drăgăstos pe burtica plină de Coca Cola. Brojdisem vreo cinşpe sticle. Mai ceva decît ăla de făcea reclamă în filme. Chiar aşa a şi spus argentinianca mea :

- Dacă te află-ăia de la Coca Cola, te umplu de bani. Unde a încăput atîta în tine ?

- Am băgat şi pe la colţuri. Sub presiune.

Mă sîcîia o chestie scăpată de yankeu. Cineva din Octogon intrase în bîrlogul moscalilor şi făcuse o boroboaţă. Era ceva distanţă pînă la Moscova, dar trebuia să fac saltul. M-am întins în pat pentru a-„dormi". Carmela a priceput şi a intrat în baie.

- Zamolxe ! Stăpîne ! Ajută-mă ! Salt !

În faţa privirii mele se desfăşoară o imagine din Moscova. Nu ştiu exact de unde. N-am fost niciodată în capitala „bastionului păcii". O imensă coloană de tancuri e blocată în strada plină de oameni. Echipajul primului tanc, format dintr-un ofiţer şi patru soldaţi, stă în faţa blindatului cu armele în mîini. Trag. În aer sau în populaţie. O femeie se urcă plîngînd pe tanc şi strigă ceva către mulţimea care aruncă în tanchişti cu pietre şi sticle. Un bărbat cu videocameră şi megafon vorbeşte mulţimii agitate. Nu înţeleg nimic. Pentru prima dată în viaţă îmi pare rău că nu ştiu limba rusă. Imaginea scade în intensitate şi dispare. Sînt epuizat şi trebuie să dorm cu adevărat. îmi fac mica şedinţă de autosugestie şi mă cufund într-un somn adînc.

Pe seară, sînt trezit de Carmela. Cu sărutări şi giugiuleli menite să o prezinte ochilor americani drept o gîscu- liţă sentimentală. Joacă bine rolul:

.. Pisi mic, vreau acasă ! Nu mai sta...

- Ba mai stai, pisi mic. Sîntem oaspeţii unchiului Sam. Personali.

- Ce se întîmplă, pisi mic ?

- Nimic. Ne confundă cu alţii. Trebuie să avem răbdare.

Eu vreau acasăă ! Acasăăăă...

Bun spectacolul, îi apăs încet lobul urechii. Semn că caşte ochii şi urechile, fără a vorbi. Pornesc, apoi, televizorul. Aparent nepăsător. Pentru a părea şi mai nepăsător intru în baie, mă spăl, apoi ies să mă îmbrac pentru plimbare. Emisiunea de ştiri e plină de tot ce poate fi mai drag unui tip ca mine : la Moscova, e puci şi moscalii se cotonogesc între ei. Gorby se face că e ostatic.

Elţîn joacă operativ şi ferm. Puciştii, formaţi din pîrliţii breslei, plus ceva miliţie şi armată sînt pe geantă. De la prima bilă dau jos toate popicele. Adică ghicesc schema : operetă pentru a cotonogi cîţiva indezirabili. Poate şi mai mult. Ţugulanul planetar nu se deosebeşte deloc de cel român : înghite cu voioşie orice fel de gulgută. Inclusiv otrăvită. Principalul să arate cît mai atractivă, cît mai spectaculoasă. îi spun plictisit Carmelei :

- Draga mea, trebuie să ieşim la o plimbare. Simt nevoia să iau aer.

Mă aprobă grăbită şi curioasă. Trecem pe lîngă gorile, zîmbindu-le amical. Cam aşa cum zîmbeşti la o potaie pentru a o determina să nu muşte.

Ieşim în parcul care înconjoară vila. Nu am dubii că gorilele ne urmează la distanţă. Şi nici că ne ascultă cu faimosul pistol care şopteşte. Scula asta, pistolul care şopteşte, a fost inventată de deştepţii unchiului Sam

anume pentru apărarea democraţiei lor tradiţionale : prinde şoapta individului de la o sută de metri. Bănuiesc că au făcut-o şi pentru a demonstra avantajele democraţiei asupra dictaturii. Am însă eu o reţetă sigură de anihilat ploşniţa plimbăreaţă a unchiului Sam. O prind pe Carmela de mijloc şi o conduc foarte drăgăstos către havuzul cu apă ţîşnitoare. Clipocitul de apă face hartane din urechile gorilelor. Sigur ! Sînt ferm convins că mă înjură ca la uşa cortului, dar nu au ce face. Nu se pot decon- spira. Teoretic, eu sînt un oaspete de vază al CI'A.

Pe marginea havuzului, îi spun Carmelei:

- în Moscova e bulibăşeală mare. Ruşii au ieşit în stradă. Probabil e vreo „revoluţie". Cam ca aia de la noi. Yankeul crede că e mîna Octogonului. Şi e foarte supărat. Anumite interese i-au fost afectate.

- Şi nu e mîna Octogonului ?

- Desigur, flăcăii noştri ar fi foarte încântaţi să-i plătească poliţa lui Ivan. Poate că o şi fac. Dar nu la Moscova. Nu-i stilul nostru. E violent, cad oameni nevinovaţi. Noi lucrăm numai pe obiectiv marcat.

- Atunci, cine sînt ?

- Operetă. Bubulii ruşi. Situaţia e sub control. Puciştii sînt mînaţi cu precizie într-o capcană. E o măsură măiastră, pe care aş fi luat-o şi eu pentru anihilarea leniniştilor. Cu o singură excepţie : eu n-aş fi pus în pericol planeta şi vieţile oamenilor nevinovaţi.

- Planeta în pericol ?

- Aşa mi-a spus yankeul. Şi ăştia, cînd spun adevărul, îl spun foarte exact. De dezinformat, dezinformează prost, pentru că sînt cam simpluţi. Dar, la adevăruri, sînt tari. Planeta e în pericol.

-- Poţi face ceva ?

- Foarte puţin. Pot, de exemplu, să-i determin pe pucişti să se îndoape cu vodcă.

- Grozav !

-Eo idee ?!

- Excelentă !
- Avanti !

Mi-am sugerat o puternică sete de vodcă. Nimic altceva decît vodcă. O sete nimicitoare. Uscătoare. Totală. Subjugantă. Mi-am imaginat-o apoi ca pe o sferă care se desprinde uşor de mine şi pleacă pe undă, în direcţia est. M-am aşezat în genunchi, am adus în faţa ochilor mei imaginea puciştilor prezentaţi la televizor şi am şoptit: Acolo ! La ei ! Numai la ei !

Istovit de efort, m-am lăsat să cad în apa caldă a havuzului. Nu ştiu ce-au gîndit gorilele. Oricum, nu mă interesa părerea lor.

Peste noapte, am dormit somn de plumb. Abia în zori m-am deşteptat cu gura uscată ca o iască. Carmela dormea goală, ca o păpuşă, sub arşiţa nopţii texane. Mi-am admirat cîteva clipe femeia vieţii mele, apoi am plecat să beau apă. Din treacăt, am pornit radioul să aud ultimele ştiri. Erau bune. Puciştii se clătinau serios. Piesa se apropia de sfîrşit. M-am culcat satisfăcut, împăcat cu lumea şi cu sparta. L-am visat pe Demian. I-am simţit mîna răcoroasă, mîngîindu-mi creştetul a binecuvîntare. Alături de el, l-am văzut pe Bătrîn. Era îmbrăcat ţărăneşte, purta barbă, dar era el. El, nu altul. Cu certitudine.

M-am privit intens în ochi. Înţelege ! era porunca. $t am înţeles.

Dimineaţa a trecut monoton. Baia, gustarea, conversaţia de acoperire. Nu manifestam interes pentru televizor. Ar fi fost bizar ca un comerciant argentinian să se intereseze de soarta lui Ivan. Să se bucure că Ivan era şi el la înghesuială, după ce înghesuise pe alţii, decenii ori secole de-a rîndul.

Pe la zece, a apărut Garrick. Oleacă mai ciufulit ca în ziua precedentă. Şi mai politicos. Adică observase că în casă era şi o doamnă. I-a adus flori Carmelei. Şi, cul-

mea ! i-a sărutat mîna ca un latin. Se vede că fusese la reciclare.

- Ei, ei, ei ? Cum se simt musafirii noştri ? a început el.

- Fain. Cam cum v-aţi simţi dumneavoastră la o vilă de-a mea din Argentina.

Garrick a strîmbat niţel din nas la sugestie. Bănuisem eu că yankeii nu pot gusta pe deplin ospitalitatea unor tipi de soiul meu.

- Domnule Garrick, am atacat eu, ţin să vă precizez că aveţi informaţii eronate. în borşul rusesc, nu e urmă de otravă românească. Poate o ţîră de sare, un praf de piper, aşa... pentru gust. Nimic mai mult.

În loc de răspuns, Garrick mi-a făcut semn să luăm loc. Avea de gînd să parlamenteze timp îndelungat. Asta putea fi, după caz, foarte rău, sau foarte bine. Legea spaiului prins la oala cu smîntînă spune că, dintr-o mie de cazuri nenorocite de acest fel, te poţi aştepta şi la unul cu evoluţie pozitivă. Madam Varain mă »făcuse un tip optimist. Teribil de optimist. După ce psihologii şurubări- seră la mine ani în şir, încă mai găseai urme zdravene din moştenirea maternă. Am prins a spera că-l voi planta pe yankeu pe un peron de gară, cu o batistă în mînă, făcîn- du-ne semne de rămas bun. Nu făcuse fiul Marilor Canioane în viaţa sa aşa gest, dar ce mă costa să sper ?

- Deci, domnule Varain, borşul rusesc ? a reluat Garrick.

- Reîncălzit. Garantez !

- Probe ! făcu yankeul.

- Cele mai dure forţe lipsesc din puci. E operetă. Care forţe ?

- Direcţiile de informaţii şi contrainformaţii militare.

- Asta era ! Ceva nu bătea la cîntar.

- Exact. Gorby controlează puciştii prin flăcăii devotaţi. îi duce încet şi sigur către, condamnare.

- De ce asta, românule ?

în sfîrşit, reprezentantul democraţiei americane se hotărîse să mă recunoască aşa cum eram : român. Trebuia să mă port corect cu el :

- Pentru că în imperiul sovietic nu s-ar fi putut lua] niciodată măsuri radicale împotriva comunismului fără un s'how dur. Cel puţin la fel de dur ca „revoluţia televizată" din România.

- De ce ?

- Pentru că ideologia comunistă a pătruns în mase într-un mod ciudat. Adică, sub forma unei corupţii generalizate. parţial acceptate de majoritatea indivizilor societăţii. A pătruns exact invers decît în teorie : murdară şi mafiotizată.

- Puteţi fi şi mai concret ?

. . Sigur. Munceşti ori nu munceşti, ai asigurat un loc de muncă, un salariu. Proprietatea obştească e marea livadă din care poate ciordi fiecare, căci paznicu-i chior şi n-are puşcă. E şi o vorbă : Noi sîntem mîndria ţării, spaima avutului obştesc. Cum credeţi că putea rupe cineva mafia asta de interese meschine, fără un spectacol violent?

-- Deci Gorby ? Voi nu ?

:- Gorby şi lui. Noi avem alte necazuri. însă, cînd spun Gorby şi ai lui, vă număr şi pe unii dintre dumneavoastră.

- De ce românule ?

- Pentru că voi aţi creat mitul lui Gorby. De altfel, tot voi aţi creat şi mitul dizidentului din Carpaţi, Ceauşescu.

- Vrei să spui că dizidenţele celor doi nu sînt reale ?

- Nu. Vreau să vă amintesc faptul că serviciile secrete americane se inspiră cam mult din Hollywood. În concret, creaţi "stele politice exact după metoda prin care regizorii şi producătorii de filme crează stele de film. Funcţie de interese, mai precis.

- Interesantă idee ! domnule Varain.

Iată că fiul marii preerii descoperise şi faptul că sînt domn. Trebuia să-l miluiesc cu ceva, să nu creadă că şi-a răcit gura zadarnic :

- Domnule Garrick, dumneavoastră cunoaşteţi la fix tot ce v-am spus. Aţi vrut să ştiţi în ce măsură sînt eu conştient de ele. Şi, eventual, să aruncaţi pisica moartă în curtea noastră. Aşa cum aţi făcut-o în decembrie 1989.

- Noi nu. Noi am supravegheat doar ca totul să decurgă relativ corect.

- Şi a decurs relativ corect ?

- Da. Cu un'a sau două excepţii.

- Cum ar fi ?

- Noi n-am aprobat uciderea soţilor Ceauşescu. Şi nici n-am fost de acord cu vărsările de sînge de după 22 decembrie.

- N-am dubii. N-aţi mai încăput de răul lui Ianoş. Şi-al lui Ivan.

- Nu numai. Trebuia să mai rămînă cineva cu mintea limpede în nebunia aia sentimentală şi violentă.

- Numai atît ? Sentimentală şi violentă ?

- Şi perversă. Şi organizată. Şi... Domnule Varain, trebuie oare să reluăm ? Să pierdem vremea cu astfel de analize ?

Desigur, pentru yankeu, moartea a peste o mie de români nu însemna nimic. Aşa cum nu însemna nimic pentru noi moartea a mii de americani, pe frontul din Vietnam.

- Desigur, timpul are valoarea lui, pe care nu trebuie să o neglijăm, am rostit eu neutru.

- Mă bucur să aud aceasta. Avem multe de făcut.

N-am scos un sunet. Aşteptam să văd ce avea americanul în pălărie.

- Situaţia dumneavoastră e cam neplăcută, domnule Varain.

-- Mai concret, domnule Garrick ?

- Ştiţi cam ce pedeapsă putem obţine pentru dumneavoastră ?

- Aţi putea fi şi serios ? Aţi putea renunţa la interludii poliţiste ?

Era amar ce înghiţea Garrick. Şi el nu înghiţea orice. I-au scînteiat ochii ca felinarele din bordurile vaporului. Roşu-verde. Adică, îl cîrpesc pe puştiul ăsta obraznic - roşu. îl las în apele lui - verde. S-a blocat pe verde. Ştiam eu că nu toţi ciaiştii erau stupizi :

- Ai ceva personal împotriva noastră, nu-i aşa ?

- Dacă v-aş explica, sînteţi sigur că aţi înţelege ?

Acum ar fi urmat explozia yankeului jignit. N-a explodat :

- încearcă ! Poate reuşeşti,

- Punct marcat, domnule Garrick. înţelegeţi fără să vă spun. Nu-mi place ce ne-aţi făcut în decembrie 1989,

- Trebuia să-l lăsăm numai pe Ivan ?

Avea dreptate fiul Stîncoşilor. Dacă-l lăsa numai pe Ivan, auzeai kazaciokul pînă la Paris. Ori, chiar, mai departe.

- Trebuia să ne întindeţi o mînă.

- V-am întins-o. Nu numai noi. Şi japonezii. Şi chinezii. Altfel, nu scăpaţi întregi. Vă spînzurau de stîlpii felinarelor.

- Ianoş, flăcăul din pustă ?

.. Şi el. Aveţi o poziţie cam delicată acolo.

. . Alta nu avem. Ştiţi cam de cînd sîntem acolo ?

-- Cam de douăsprezece mii de ani. După calculele noastre.

- Şi nu-i destul pentru a ne lăsa în pace ?

- Domnule Varain, mă deziluzionaţi. Ce înseamnă să vă lăsăm în pace ?

- Să ne lăsaţi în legea noastră. Să nu mai infiltraţi agenţi de influenţă antiromânească. Să nu ne mai

şantajaţi cu probleme inventate. Să nu mai apelaţi la colaboraţionişti locali pentru a face o nouă experienţă pe pielea noastră. Ne ajungea cea comunistă. Faceţi experienţe şi pe alţii !

- Şi cine sînteţi voi, să pretindeţi asta ?

- Dar voi cine sînteţi, pentru a face ce vreţi cu alţii ?

- Noi sîntem mîndria planetei. Ai uitat ? Dacă n-am exista, ar trebui să fim inventaţi.

Da, uitasem. Flăcăii unchiului Sam erau mândria planetei. Ei dictau condiţiile de pace. Ei declarau războaie,'dădeau loviturile de stat. Ei inventau regulile de bună purtare planetară. Ei...

- Garrick, sîntem profesionişti.. Noi ştim ce înseamnă. Spune-mi ce vreţi de la noi, de la români ?

- Nu mai mult decît vreţi voi. Să staţi acolo, pe frontieră. Să nu tulburaţi echilibrul planetar.

- Noi nu tulburăm, nimic. Noi stăm pe loc. Alţii îl tulbură.

- De alţii, avem noi grijă. Voi staţi pe loc ! Transmite asta Bătrînului. Chiar acum.

Legenda a funcţionat automat :

- Bătrînul a fost ucis !

- Bătrînul trăieşte, .a replicat încăpăţînat Garrick. Ştia. -.

Am stat un timp în cumpănă. încet, ca într-un ritual, Garrick şi-a scos portmoneul şi l-a întors către mine. Pe pielea neagră, strălucea mîndra floare de stîncă, confecţionată din argint. Era adevărat.

- Ce ştii ? a întrebat yankeul.

Nu mai era nici urît, nici stupid, nici imperialist. Era unul de-ai mei. în anumite limite, desigur. Căci, Frăţia Florii de Argint nu afecta interesele naţionale. Ele trebuiau să primeze. Am prins să depăn încet povestea scrisă demult, de către Demian : Cînd îi vom face

chipul Sfinţit cu-al nostru sînge, Atuncea va fi Timpul Şi-o vom putea atinge... Era parola Florii de Argint.

Garrick a răspuns în limba română. într-o română curată :

- Dumnezeu să-l ferească pe cel care are măcar un gînd rău la adresa voastră !
- Crezi că-l va feri ?
- Nu. E timpul vostru. Legea Universului nu poate fi înfrîntă. E timpul vostru. Aşa a fost voia Lui.
- Ce aşteptaţi de la mine ? am întrebat.
- Să transmiţi ce ţi-am spus.
- Veţi avea grijă să nu mai fim tulburaţi de ceilalţi ?]
- Nu vă va mai tulbura nimeni. Nici din vecinătate,, nici de departe,
- E-n regulă.

M-am întins pe pat, cu palmele lipite de tîmple.] Mi-am adus în memorie imaginea munţilor mei. Figura Bătrînului a apărut limpede şi clară. Trăia şi astaj însemna că învinsesem. Puterea bubulă era pe muchie de cuţit. Am transmis ce a spus americanul şi am primit mesajul de răspuns :

- Noi nu vrem mărire şi putere planetară. Noi vrem să trăim liberi, pe pămîntul strămoşilor noştri,. Nimeni nu trebuie să ne tulbure. Cei care vor să ne lovească ar trebui să privească mai întîi către Vega. Vor înţelege şi se vor opri.
- Destul de corect, a replicat americanul. Problema dificilă constă în faptul că ceilalţi, bubulii, au hotărît că timpul naţiunilor a expirat. E timpul unui ghiveci internaţional mondial. Lumea va deveni o imensă piaţă, în care marii negustori vor cumpăra şi vor vinde minunăţiile lumii.
- Cineva trebuie să şi măture piaţa asta. Nu pot vinde toţi. Nu pot fi toţi bogaţi.

Garrick s-a oprit din peroraţie, privindu-mă întrebător. Am continuat :

- Ce-ar fi să începeţi experimentul cu o zonă mai modestă. SUA, de pildă. Să vedem cum funcţionează calimera. Dacă duceţi lipsă de marfă, vă livrăm noi., Avem cîteva zeci de mii de ţigani care deabia aşteaptă startul către SU'A.

- Varain, ştiu ce vrei să spui. În orice casă, sînt mai multe persoane : stăpîni şi slugi, bogaţi şi săraci..; Vrei să ştii ce rol revine neamului tău.

- Exact. Şi mai vreau să nu participăm la noua experienţă internaţionalistă, decît după ce-i vedem rezultatele. De altfel, cred că marii stăpîni ai lumii nu vor participa cu naţiunile lor.

- Asta e cam aşa. Numai că nimeni nu va întreba o naţiune mică dacă e sau nu de acord.

- în cazul naţiunii mele, va trebui să întrebe.

- De'ce ?

- Pentru că am aflat. Ştim. Şi înţelegem-.

- Ce ?

- Faptul că naţiunile pot fi salvate prin sacrificiul unui singur Om. Asta ştiau strămunii noştri, asta am redescoperit noi.

- Adică ?

- Dacă Ceauşescu s-ar fi sacrificat, România ar fi evitat invazia. Dacă Iliescu s-ar fi sacrificat, ar fi evitat dezbinarea şi ura internă.

- Cauza ? De ce nu se mai sacrifică nimeni ?

- Liderii nu mai sînt aleşi după legile noastre. Cînd jung la scaunul puterii, sînt deja schilodiţi de compromisuri, înlănţuiţi în liane de şantaj reciproc.

- Vedeţi că nimic nu se mai poate face ?

- Se poate. Trebuie să ne învăţăm conducătorii. Să-i creştem în spiritul sacrificiului.

- E utopie, Varain. Oamenii sînt aşa cum îi ştii. Noi nu putem să-i schimbăm. Rolul nostru e să atenuăm

prostiile celor mari. Să nu curgă prea mult sînge, prea multe lacrimi.

- Ca să vezi cine se ocupă cu binefaceri, la finele secolului XX !
- Nu facem acte gratuite. Ne apărăm interesele.
- Pînă cînd, domnule Garrick ?
- Pînă cînd vor veni cei din Spaţiu. Ghemul planetar de interese explozive nu mai poate fi rezolvat de omenire. E timpul să vină cei din Spaţiu. Ori, să explodeze ghemul de interese. Cu tot cu planetă.
- Vor veni, domnule Garrick. Mai mult, au şi venit. Rugaţi astronomii voştri să privească către Vega. .Şi în imediata vecinătate a Pămîntului.
- Ştim destul. Nu-i bine să ştie toţi.
- De ce ?
- Reacţia mulţimii poate fi total neprevăzută. O singură naţiune trebuie să intre în contact cu mesagerii galactici.
- Gloria planetei ?
- Vedeţi alta ?
- Da. Neamul meu. A intrat deja. Ştiţi doar.
- Ştim ceva. Ne deranjează.
- E un sentiment de vechil. Nedemn. Mesagerii au ales. Sincer să fiu, eu ştiu de ce.
- Noi ştim ceva. Îţi pot da documente. Avem deja legătura cu ei.
- E un tîrg ?
- Exact. Mesager plătit bine. Nu cerem mai mult. Să duci mesajul nostru. Nu răspunzi de calitatea reacţiei Răspunsul,nu afectează plata.
- Cît de mare e ?
- O sută. Miliarde. Dolari. Plătibili în orice colţ de pe glob.

Era o propunere interesantă pentru un tip care la vremea lui, fusese plătit cu cincizeci de dolari pe lună, pentru a-şi risca viaţa în confruntarea cu bubulii.

Pentru un amărît de tîrgoveţ moldovean, născut la mahala şi crescut într-o modestie extremă. Madam Varain ghicise bine cînd se bucurase că voi deveni capitalist. Eram la un pas de marea bogăţie.

- Ce fac cu banii, Garrick ?
- Ce vrei. Banii stăpînesc lumea.
- Greşeşti. Banii stăpîneau lumea. Nu ştim ce model ne aduc cei din Spaţiu.

.. Orice model funcţionează mult timp după scoaterea din uz. Zeci ori chiar sute de ani. Ai timp să trăieşti...

Stăteam în cumpănă. Cu banii ăştia puteam clădi România încă o dată. Şovăiam. Atunci am auzit vocea Bătrînului : Nu primi ! E o capcană. Fii înţelept şi prudent. Ascultă ce spune Cerul şi Pămîntul!

Am stat pe gînduri cîteva clipe. Garrick mă privea atent. Probabil gîndea că discut cu ai mei. Cu cei de departe. Am spart tăcerea :

- Domnule Garrick, de unde ştiţi că pot lua legătura cu cei din Spaţiu ?
- Ştim. Nu eşti singurul. Mai mulţi de-ai voştri pot. Nici unul de-ai noştri. Asta a fost greşeala noastră.
- Adică ?
- V-am împins mereu cu spatele către Zid Să vă facem să vă supuneţi. Numai că... atunci cînd am ajuns la Zid... am înţeles că, în disperarea voastră, aţi" trecut dincolo. Acolo unde nimeni nu vă mai poate urma. Dincolo de viaţă şi de moarte. Recunoaştem că am greşit şi vă chemăm înapoi.

Vocea Bătrînului îmi răsuna în urechi precum cristalul :

- Taci şi mergi înainte ! Ascultă ce-ţi spune Cerul şi Pămîntul !

Mi-am prins faţa în palme şi am stat aşa mult timp. Trebuia să-mi pun ordine în gînduri. Mulţi eram aliaţi contra bubulilor. Dar nu toţi cu aceleaşi scopuri.

- Domnule Garriclc, am spus eu în sfîrşit. Nu cred că ne mai putem întoarce. Nu depinde de noi.

- Atunci, de cine ?

- Nu putem spune. Ştiu, însă, că nu vom face nici un rău planetei. Vom face bine. Mult bine, Acum, puteţi să mă condamnaţi. Discuţia s-a încheiat !

- Nu vrei să duci mesajul ?

- Discuţia s-a încheiat !

- Varain, tu eşti profesionist.

- înainte de a fi profesionist, sînt unul dintre cei care au trecut dincolo, pentru a-şi salva neamul.

- Ce importanţă are neamul tău, Varain ? Pe planetă sînt mii-de neamuri !

- Nu e numai neamul meu. E, mai întîi, neamul Lui. Al Celui care va salva planeta.

Garrick era vădit obosit de discuţie. Asta nu era o discuţie pentru spioni. Destinul făcuse, însă, ca o problemă de viaţă şi de moarte a planetei să treacă prin neînsemnatele noastre persoane. Prin câţiva oameni din profesia considerată de burtă-verzime drept murdară. Poate că şi este. Oricum, e mult mai curată decît cele practicate de burtă-verzimea lumii ; gargaragii, demagogii, speculanţii, excrocii sentimentali...

Eram şi noi nişte bieţi oameni. Nişte oameni pe care mai marii planetei îi împinseseră dincolo. Nişte oameni pe care erau dispuşi să-i cumpere cu averi imense. Atunci am realizat şi de ce. Pentru că se temeau de noi. Şi pentru că, atît timp cît noi existăm, funcţile de vechili ai lumii erau suspendate.

- Garrick, am reluat eu ferm. îmi iau femeia şi plec Puteţi trage. Nu mă opresc.

- Pleacă ! a spus el moale. Nu te va opri nimeni şi nimic. Apoi, a adăugat ca pentru el : Nimeni şi nimic nu vă va putea opri din mersul vostru,

A spus-o cu regret şi durere. Nu eram noi vinovaţii. Noi nu voisem să trecem dincolo. ' |

Am urcat cu femeia în Cadillac şi am demarat fără să privesc în urmă. Întîlnirea avusese loc. Acesta era omu din Houston. Thomas Garrick, şeful Serviciului Opera ţiuni Neconvenţionale din CI'A, membru al Frăţiei Florii de Argint. Bubulii erau cam în găleată.

GOODBYE, ARGENTINA!

La Mar del Plata ne aştepta o surpriză. Contrar legilor noastre, cineva din Centrală ne dăduse semnalul de întîlnire. Ar fi trebuit să ne lase măcar doi ani pe post de conserve dar... Carmela nu a comentat nimic. Eu am mormăit morocănos :

-- Avea dreptate conu Iancu : nu mai e morali Nici măcar în breaslă.

- Cine-i conu Iancu ? a vrut să ştie creola mea.

- Un tip isteţ. A prevăzut circul din România actuală, cu precizie de milimetru.

-- Şi i-a folosit ?

Nici un răspuns. Cum aş fi putut răspunde unei întrebări atît de logice ? Am cugetat un timp, apoi am trecut la prelucrarea consoartei :

- Ştii, Carmela, românii sînt deosebit de isteţi. Fac risipă de isteţime în toate domeniile. Un lucru nu l-au prins încă : să profite de inteligenţa lor. Nu se întreabă niciodată. La ce mi-ar folosi cutare lucru ? ori Ce aş putea cîştiga din ideea asta ? Se adună ţugulanii, sporovăiesc veseli, fac demonstraţii de inteligenţă, dar nu înregistrează victorii materiale.

- Ehei ! ce mai seamănă cu noi, argentinienii. Numai că unii dintre noi au prins mişcarea cu folosul.

Nu ştiam însă ce folos urma să trag din sosirea mesagerului Centralei. îl ştiam vag : Mihai Ursu, un fel de umbră a Bătrînului. Un tip spelb, rece, calm, mucalit şi dur. îl auzisem doar de două-trei ori vorbind la

convocări extraordinare : scurt, la obiect, eficient. Tipul ne lăsase la domiciliul din Mar del Plata semnalul de contact urgent. Nu-l ştiam vreun alarmist. Ceva important ori foarte grav se pregătea. Trebuia să-l văd rapid. M-am retras în bibliotecă, lăsînd-o pe Carmela să pună ordine în bagajele cu care sosisem. N-am citit. Ca orice alt spai.

În barul CEREZA ROJA, era atmosfera obişnuită de la miezul nopţii. Cîteva perechi se unduiau pe ringul de dans. Muzica m-a trosnit în moalele capului. Şi mi-a făcut un ghem în stomac. Un ghem rece. Se cînta şi dansa Lambada. Exact ca în decembrie 1989, în Bucureşti. Ritmul pe care killerii bubuli executau românii noştri. Ritmul pe care şobolanii bubuli implantau în subconştientul românilor gulgute otrăvite, menite să-i transforme în zombie. Nişte zombie internaţionalişti, de tip nou. Nişte zombie care, în loc de marele Marx, urmau să aduleze pe marele bubul...

La barr, cîţiva yankei beţi turtă se lăsau buzunăriţi, cu voioşia specifică acestei rase, de către cîteva „fetiţe" locale. Prin separeuri, perechi-perechi discutau dragoste ori afaceri. L-am căutat atent pe Ursu. Era singur, îmbrăcat foarte elegant, bronzat, cu morgă de om cu parale, în timp ce-mi făceam „trecerea" obligatorie pe lîngă separeul lui, m-a prins de mînă şi m-a tras pe fotoliul de lîngă el :

- Noroc, piciule ! Bei una cu mine ?

-! Numai una ? Şi singuri ?

Schimbul de parole a decurs conform regulamentului. L-am privit atent. Nu se schimbase prea mult. Pusese cîteva kilograme pe trup şi cîteva fire de păr alb la tîmple. în rest, Ursu în carne şi oase. Se putea avea încredere.

- Domnule Ursu, am început eu...

- Zi-mi Bălaiul ! Aşa-mi zic amicii. Cremene m-a botezat.

- Bălaiul ? O să-mi fie cam greu...
- Greu, uşor, dă-i drumul ! Ce zici de tipa de acolo?

Am privit în direcţia indicată de Bălai. O tipă toată numai din picioare şi sîni se bălăbănea călare pe un scaun .

Călărea un cal imaginar. Părea cam beată. Nu avea moacă de filoare. Am replicat decis ;

- Nu-i coadă ! E golancă.
- Lasă asta ! Scaunul de sub ea nu-ţi trezeşte nici un fel de invidie ?

Am stat un timp pe gînduri. Bălaiul făcuse cîteva mii de kilometri pentru a-mi spune ceva important. Şi acum îmi arăta o marfă vie. Politeţea inferiorului în grad şi funcţie mă obliga totuşi :

- Bălaiule, tipa nu-i de lepădat. Dar nu de asta m-ai chemat.
- Repaus ! Arma la picior, căprare ! Nu trage nimeni.
- Nu se ştie. Vin din nord. Acolo, nişte flăcăi de-ai unchiului Sam au de gînd să cam tragă. Şi să cam ucidă pe unii care le stau în cale.
- Şi ? De asta nu mai poţi tu ? Ai investit ceva în cei care au ghinion să nu placă yankeilor ?

Era alt "ritm, altă clasă, altă şcoală. Deşi crescut de Bătrîn, Bălaiul era cu totul diferit. Mai degrabă eu începusem să semăn cu Bătrînul. Nu ştiam cum să-l iau. Stăteam indecis. Bălaiul a rînjit de nedumerirea mea :

- Steagu' sus, cu albastru lîngă lance şi cu paru-n mîna noastră ! Cam asta vrei să spui, nu ?

Am replicat dîrz :

- Cam asta !
- De acord. Numai că nu e cazul să te strîmbi de atîta importanţă. Puţine momente din viaţă sînt cu adevărat importante.
- Ai urechi să auzi ce cîntă ăştia ?

- Am. Şi ştiu ce simţi. Bătrînul avea dreptate. Eşti prea sentimental. Şi iei prea multe lucruri în serios.
- Prea multe ?
- Mult prea multe. Asta e misiunea mea. Să te învăţ ambulant, în care unii se dau în spectacol, alţii cască gura' că viaţa este o imensă glumă. Atunci cînd 'nu e un circ iar cei mai isteţi îi buzunăresc şi pe unii şi pe alţii.
- Bălaiule, eu am fost format la o şcoală...
- Ştiu. Ai tot ce trebuie. îţi mai lipseşte numai ceea ce vei afla de la mine.

Dă-i drumul.

- Pentru început, ai de la mine o vadră de trăscău. Pentru hîrţoagele „împrumutate de la bubulii din Malta.
- De ce ?
' - Aşa am promis cînd le studiam. Nu ştii ce satisfacţii poate trăi cel care ştie piesa dinainte !
- Ţi-a plăcut piesa ?
- Nu prea. Dar am înghiţit-o. Cu tot cu sîrma ghimpată în care era înfăşurată. Nu aveam altă soluţie. Aşa e regula : Ţugulanii înghit orice, chiar dacă nu le place.
- Asta nu mai e glumă.
- Ba da. Dar e de prost gust.
- Şi-o acceptăm în continuare ?
- Un timp. Nu mai durează mult.
- Mi-e dor de ţară, am scăpat eu încet.
- Băăăă ! a făcut Bălaiul. Nu te mămăligi ! Fugi şi înşfacă tipa aia ! Ia-o la dans ! Fii bărbat !

Era o sugestie. Una menită să mă scape de obsesia Lambadei. M-am ridicat calm, l-am privit pe Bălai cu un zîmbet aproximativ şi am înaintat către barr. Femeia fuma gînditoare, cu privirea & iu rea . M-am adresat politicos, ca un adevărat nobil latin :

- Frumoasă domnişoară, îmi faceţi onoarea de a-mi acorda un dans ?

S-a oprit din balansul ritmic. Uimită, surprinsă. Nu era stilul în care trăia. M-a măsurat încet, de sus şi pînă jos, cu o pereche de ochi negri, apoi s-a desprins fără o vorbă de tejghea. Era o nedumerire şi încă ceva. Asta, în ea. în mine a apărut un ciudat sentiment, Parcă femeia care se lipise de mine nu era de loc străină, parcă o mai văzusem undeva. Parcă mai dansasem cu ea.

Am dansat în tăcere. Cînd ultimul acord se pierdea în fum, am lăsat-o uşor din îmbrăţişare, i-am luat mîna şi i-am sărutat-o :

- Vă mulţumesc mult, frumoasă domnişoară.

N-a răspuns. Mă privea intens şi straniu. Avea lasere în ochi. Nişte ochi focoşi, de speriat. Dacă s-ar fi uitat la o găleată de apă, aceasta ar fi început să fiarbă. Prinseseră a crede că era drogată. Un necaz în plus. adică, în sfîrşit, s-a decis să glăsuiască ;

- Eu trebuie să vă mulţumesc stimate domn !

Nu ştiam ce să fac. Stăteam şi ne priveam ca doi extratereştrii. Noroc de expertul în glume mondiale :

- Măi Nică a lu' Ştefan a Chetrei ! Masa voastră e aici.

Bălaiul ne chema la masa lui. Nu era cazul să iau şi fata. Am făcut gestul de a o conduce la barr, dar vocea Bălaiului a .intervenit fermă "

- Amîndoi, vajnicule chilitor de Coca Cola !

Ce puteam să fac ? Era şeful. Comanda. Şi nu era foarte rău. Am condus fata la masă şi am luat loc,

- Ocazional, a' început Bălaiul, mie mi se spune Michael. Presupun că şi dumneavoastră vi se spune în vreun fel.

- Sigur, a replicat rece fata. Mi se spune. Ocazional, marfă. Sau, păpuşică. Sau, frumoasă domnişoară.

- O complicaţie în plus, mi-a dictat subconştientul. Scapă de ea !

Bălaiul avea însă planul său :

- Noi ne vom opri la frumoasa domnişoară. Asta pentru început.

Ascultam duelul verbal dintre cei doi şi am înţeles. Era, poate, cam tîrziu. Dar nu prea tîrziu. Trebuia să acţionez repede :

- Bălaiule, nu e cazul să forţăm nota ! Domnişoara a fost amabilă, mi-a acordat un dans...

- Şi nu doreşte să mai stea în compania noastră, a completat Bălaiul,

- Trebuie că asta e situaţia, am confirmat eu, accentuând cuvîntul semnal de alarmă. Trebuie !

- Bine, piciule, a confirmat Bălaiul. Dacă nu ne vrea...

. Fata s-a ridicat încet şi a plecat către barr. A întors o singură privire către noi. Către mine. Îi era milă. Asta însemna că ceva urma să ridice temperatura barului către cote mai greu suportabile.

L-am privit pe Bălai în ochi, frecîndu-mi „distrat" nasul. Adică, sînteni „mirosiţi", de către copoii bubuli. Ca răspuns, Bălaiul mi-a turnat un pahar de Coca Cola, cu mîna răsucită. Adică, trebuia să-i „răsucim" şi să-i ..vărsăm". Să-i cotonogim, pe româneşte. Avea, deci, un plan. Nu mă trimisese zadarnic să dansez fata. Dialogul mut a continuat printre replici banale. Mi-am încrucişat braţele, în semn de întrebare pentru rolul fetei în organizarea capcanei. Bălaiul a scăpat din „neatenţie" paharul, transmiţîndu-mi că fata urma să ne „spargă". Asta era ceva cu totul nou în branşă. Pînă atunci, cunoscusem numai killeri masculi. Gestul Bălaiului mi-a adus aminte de senzaţia ce o trăisem în timp ce dansam : Eu cunoşteam această fată. Mai avusesem de a face cu ea. O mai văzusem undeva. Lumină şi idee ! Ştiam deja ! Exact la timp ! Nici nu m-am mai întors :

- Zamolxe, Stăpîne ! Om-mani-padme-hum ! Salt !

Sticlăria din barr zdrăngănea perceptibil, ca la cutremur. Lumina electrică a prins a pîlpîi. Masa vibra sub puternica încleştare a Bălaiului. Spiritul Binelui şi Luminii se confrunta cu cel al răului şi întunericului. Am auzit zgomotul de corp căzînd şi strigătele celor de la barr. Nu m-am întors. Nu mai aveam ce vedea. Ştiam că nu va muri, dar nici nu va mai putea „descînta" vreodată. Bălaiul a glăsuit :

- Fainâ viperă !
- Fiecare cu soarta sa, am murmurat eu neutru.
- Dacă n-o dansai, te croia mai devreme.
- Nici o şansă. Piesa cea grea a căzut la Malta. A fost teribil.
- Ştiu. Ţi-am citit însemnările.
- Cum ?
- De la Cernescu. N-a reuşit să le publice.
- Păcat ! Credeam în el.
- Nu-i asta. încă nu-i vremea. Le va publica.
- Şi va interesa pe cineva ?
- Foarte probabil, pe bubuli. Poate şi pe unii români. Nu prea mulţi. Dar nici puţini. Destui, ca să fiu mai precis.
- OK ! Care-i problema ?
- Eşti grăbit, piciule. Uiţi că sînt musafirul tău. Şi nu sînt singur. Am şi o poteră pe coadă.
- De asta m-ai contactat ? Să îi împărţim pe din două ?

Pe Bălai l-am ţinut la noi. Era un deliciu. Dacă pe Pământ s-ar fi născut măcar un milion din soiul său, ar fi fost imposibil ca omenirea să aibă o singură zi neagră.

- Şi de asta. Trebuia -să-i dau cu capul de zid. Mu puteam s-o fac singur.
- Datul bubuliîor cu capul de ziduri e un sport pasionant. Intru în joc.
- E-n regulă. Prinde-mi mîna ! Ochii cît sarmaua.

Ne-am prins mîinile şi am făcut saltul către dimensiunea în care presiunea externă ne adusese din greşeală. Brusc, marinarii yankei s-au-trezit din „cumplita beţie". S-au repezit ca idioţii către uşă. Doi au venit către separeul în care eram noi. Era clar că nu ne vedeau. Comentau furioşi :

-- Cum au ieşit ?

Spusesem eu că gealaţii unchiului Sam nu au Dumnezeu. Nici măcar în clipe grele. Cu toată libertatea pro- pagandei religioase, ei sînt cam atei. Plini de mîndrie pentru tehnica lor, pentru maşinile de făcut, floricele de porumb, pentru femeile din cauciuc gonflabil, pentru guma de mestecat, pentru hot dogs. Mă rog, mîndria planetei. Un fel de sovietici cu o ideologie ceva mai simpluţă şi mai realistă.

I-am lăsat să se chinuie. îndoiala nu poate strica nimănui, niciodată.

- Fiecăruia ce i se cuvine, a murmurat Bălaiul şi am revenit la masă.

Merita să plăteşti gras pentru a vedea moacele tîropite ale yankeilor. Se uitau la noi ca pruncii la pomul de Crăciun : bucuroşi că nu le scăpasem, nesiguri că darurile erau chiar pentru ei. Pe bune, nu erau pentru ei. Asta au aflat-o imediat. Cred că şi acum se întreabă ce i-a trăsnit. Nu am îndoială că şefii lor i-au băgat la zdup. Era absolut normal. Se îmbătaseră în timpul serviciului, scăpaseră obiectele urmărite şi minţeau ca nişte gazete comuniste, susţinînd că tipii ăia, din Octogon, se topiseră în aer. Cum să nu bagi nişte tipi ca ăştia la zdup ?

Cred că şi în ziua înmormântării sale va spune nişte bancuri atît de trăsnite, încît va ruina întreaga ceremonie funebră. Pe Carmela a luat-o în primire din primele clipe ale cunoştinţei :

- Doamnă mică, nu vreau să fiu interpretat greşit, dar vă avertizez că, pe lîngă faptul că vorbesc prin somn, mai circul şi pe acoperişuri.

Carmela, avertizată de mine printr-o scurtă privire, a ricanat :

- Nici o grijă ! Acoperişul nostru e solid.
- Şi ce vor zice vecinii ?
- Sîntem într-o ţară tolerantă. Nimic.
- Cum ? Nimic ? Toleranţi total ?
- Exact !

-' Adică, dacă, spre exemplu, Peter ar sosi cu o tipă pe care ar instala-o la domiciliul conjugal, n-aţi mînia deloc?

- Depinde de tipă. N-aş accepta să fie urîtă, proastă ori neîngrijită.
- Nu-i. O ştiu. E una de aia, cu picioarele pînă-n gît. Treabă de acrobat. Trebuie normă specială de hrană şi spor de pericol pentru tipul care se încumetă..
- Există, deci.
- Da. Şi trebuie să o instalăm aici. A dat-o gata taurul ăsta moldovean, pe care-l ţii degeaba.
- Degeaba ? De ce degeaba ?
- Păi, în ţară, îi folosim "pentru prăsilă. Nu văd nimic prin jur. S-ar fi cuvenit să văd măcar vreo trei plozi. Pierdeţi vremea.
- Cine se încumetă să aibă copii în situaţia noastră ?
- Eu. Am doi. Băieţi. Obraznici foc. Dacă într-o zi nu fac: nici o şotie, mă îngrozesc : ori sînt bolnavi, ori au făcut deja, una foarte mare, ale cărei efecte vor izbucni pe neaşteptate,
- Unde-i creşteţi ? a devenit Carmela interesată.
- În Franţa, ţara soţiei mele.
-- Şi dacă vi se întîmplă ceva ?
- Depinde. Mie mi se întîmplă des cîte ceva, O dată pe lună, mă trotilez cui. Cînd se schimbă vremea,

răcesc. Zilnic mi se agaţă privirea de tot soiul de pulpiţe nostime. Exact în ziua în care îmi uit actele acasă, mă opreşte poliţia pentru controlul de rutină. La orice bilet de loto ori tombolă, îmi lipseşte exact o cifră ca să înşfac premiul cel mare.

- Ghinion ?

- Teribil. Dacă, de exemplu, într-un sac ar fi o mie de dame şi un bărbat, eu aş trage mai mult ca sigur bărbatul. Şi mie îmi plac damele. Dacă, din zece judecãtori, unul e mãgar, fiţi sigură că pică exact la judecata cazului meu. Atunci cînd mă duce poliţia la ei pentru încălcarea cutărei legi.

- Aţi ajuns şi acolo ?

- De mai multe ori. Odată, cică, pentru spionaj. Spuneţi, doamnă mică şi drăguţă, am eu moaca, de spion ?

- Nu, nu prea.

- Ei bine, bestiile alea îmbrăcate în negru, cu cratiţe pe cap s-au dedat la tot soiul de măgării. Arestat, mă întreabă unul dintre ei, ştii de ce eşti bănuit ? Eu, nevinovat din fire, am încercat să ghicesc. Mă bănuiţi că am sculament ? Că am halit în ziua de Ramadam ? Că m-am ţuicărit pe blat ? Parcă aveai cu cine discuta civilizat ? ! M-au băgat la ocnă trap-vîrtej. Noroc de Bătrîn. că nu mai aveam eu prilejul să admir nici o pereche de puîpiţe.

- Aţi făcut închisoare ?

- Olecuţă. Nimic interesant. Zău dacă merită să te aventurezi în aşa stabiliment. Plictiseală mare şi lume proastă.

- Şi cum aţi scăpat ?

- Doamnă mică, vă voi deziluziona. Nici ca Monte Cristo, nici ca Papillion. M-a schimbat Bătrînul pe doi de-ai lor. I se făcuse dor de mine. Chiar aşa mi-a şi spus cînd am ajuns la cabinetul lui : Nimeni n-a mai

făcut nici o boroboaţă de aproape doi ani. începeam să fiu îngrijorat. Fără tine, ne descalificăm.

- Şi, după aceea, ce aţi făcut ?

- Tot posibilul să nu mai frecventez instituţii de soiul menţionat. Nimic altceva.

în prima seară liniştită Bălaiul mi-a transmis ordinul pentru noua misiune, M-a luat cam de departe, ca un tip care încearcă să convingă :

- E linişte în Argentina, Varain. Cald, bine, gagici faine, bani la discreţie.

- Da, am zis eu precaut.

- Simţi nevoia de schimbare ?

- Acum, mai puţin. Mi-a trecut.

- Dacă ai trece în Europa ?

Era o propunere de intrare în tranşee. Nu aveam dubii că urmau şi altele la fel de „ademenitoare". Poate mai „aţîţătoare" decît asta. Iarăşi a spus-o :

- Bătrînei doamne i s-a făcut dor de un tip. anume ?'

- Îhîî ! Se prăpădeşte după tine.

- Şi dacă ii resping avansurile ?

- Poţi s-o faci. Dar vei pierde cel mai mare spectacol din viaţa-ta.

- De calitate ? am făcut eu plin de speranţă.

- Cu actori de primă mînă. Fără - figuranţi. Fără cascadori. Fiecare actor are cel puţin un salt mortal în număr. ...

- Şi care pică ?

- Ai ghicit. Unii vor pica rău de tot. Şi-or să facă vînătăi, Inclusiv din alea definitive. Sînt premii prea puţine pentru atît de mulţi candidaţi.

-- Rolul nostru ?

- 'Scenariul şi regia. Modest de tot. Nici nu apucă spectatorul să înţeleagă că sîntem şi noi pe acolo,

- Şi, din căzături, cîte ne revin ?

Cîteva. Foarte puţine. Dacă ne vom dovedi isteţi, poate îi punem pe alţii să le înşface. Pe cei mai lacomi. Tot talentul e să le prezinţi drept premii.

- Ne-apropiem şi de casă ?.

- Intrăm şi în ea. Cu mare alai, cu muzică şi televiziune. Va fi un spectacol grande, demn de istorie. Nu ştiu dacă bubulii vor avea stomac serios pentru a-l gusta.

- Afacerea începe să mă intereseze.

- Bănuiam eu că-ţi vor scînteia ochii. C-o să te prindă dorul de un mare s'how.

:- Just. în concert, cu ce începem ?

- Structura bubulă din Europa este integral cam mare. O scoatem sub lumina reflectoarelor. Să se bucure europeanul de aşa spectacol.

- Nu-i?

- Cam prea mare găluşca pentru stomăcelul nostru mare, ce-i -drept. Dar facem parte la toţi Mi se pare kosher să-i lăsăm şi pe ei să se distreze.

- Colaborarea cu foştii adversari ?

- Mai ţii tu la rînză cotonogeala pe care ţi-au tras-o englezii ori nemţii, cînd ai prilejul să intri chiuind în bîrlogul lui buby-boy ?

- Nu la asta m-am referit. Nu de mine era vorba în propoziţie. Mă gîndesc la ei. Poate au vreun dinte împotriva noastră. Chestia e să uite ei ciomăgeala pe care le-au aplicat-o ţugulanii. Noi sîntem învăţaţi cu actele caritabile. Cum are cineva de dat ceva, ne dă nouă.

Mai ales ciomege. În spinare.

- Nu-ţi fă griji ! Cînd e de împărţit coliva bubulilor, se uită multe. Inclusiv bananierii plantaţi de tine în ograda lor. Ăia din care maimuţi cile noastre aruncau priviri curioase prin casele stăpînilor.

- Atunci, toată treaba e ca la scriptură. Mai lipseşte un popă să binecuvînteze nobila noastră acţiune şi totul e gata.

- Nu lipseşte. Nu-ţi fă grijă ! Vine el la colivă.

Am bătut palma şi-am mai ras o Coca-Cola.

-: Bălaiule, să fiu chinez dacă nu-i fainâ viaţa de spion în capitalism ! Şefii îţi fac daruri, poţi cotonogi adversarii fără aprobare scrisă de la partid, nu-ţi suflă politrucii-n ciorbă. Dacă ştiam, treceam de mult bariera. Cu ţară cu tot.

- Şi bubulii unde să fi fost ? Crezi că le convenea mişcarea ? Cui să mai vîndă licenţe depăşite ? Cui să mai strecoare cîte o mărfuliţă sub embargou, la preţuri astronomice ? De la cine să cumpere mărfuri a-ntîia la preţuri de solduri ?, Unde-să vîndă ciurucurile ? împrumuturi sisure, garantate de stat, unde să facă ? Nu ţinea. Buby-boy a avut un interes solid să ţină sus secera şi ciocanul, Şi le-a ţinut. Pînă ce un interes mai solid l-a făcut să le dea jos. Le-a dat cu zarvă mare şi cu cîntece despre eliberarea omenirii. Gulgute pentru prostit ţugulanii care nu ştiu că nimeni nu dă nimic gratis. Pînă şi cel care aruncă moneda în cutia milei se gîndeşte să prindă un loc mai în faţă la înviere.

- Bălai ule, dacă viaţa ar fi aşa cum o vedem noi jumătate din populaţia planetei şi-ar pune ştreangul de gît. Noroc că numai noi aruncăm cîte o privire indiscretă în budoarul bătrînei forţe bubule. E dezgustător ce vedem.

- Piciule, mie nu mi-au plăcut niciodată damele bătrîne. Nu-mi mai evoca tot felul de chestii...

- Apropo de dame, Bălaiule. Cum ai ghicit că tipa din barr e scula lor ? A bubulilor ?

- Păi, am venit cu potera în circă din Europa. Ţi-am adus-o anume la poartă. Să te bucuri şi tu de colindători.

- E cam devreme pentru colinde.

- Ce ştii tu de obiceiurile folklorice ale bubulilor ? Poate că au optat pentru un colind generalizat în luna august.
- Fără glume ! Cum devinecauza ?
- Ceva a plesnit în Europa, Poate am fost trădaţi. Poate bubulii au mai mulţi deştepţi decît credeam, Cert e că stăteau călare pe noi. Mai să intre în bîrlogul extrem!
- Bravilor ! Isteţilor ! Ce v-aţi zis ? la să-i transferăm lui Varain marfa, că tot frige la lăbuţe.
- Nu te aprinde,, piciule. Eu am venit cu bubulii în circă pînă aici. Sînt grei.. Şi frig ca un fier încins. A trebuit să-i aduc.
- De ce ?.
- Ideea lui Cremene. Votată cu bilă albă de mine, Deşteaptă foc !
- Adică?
- Îi cărăm către o structură a CI'A care nu ne iubeşte, îi înfigem în ea, aşa cum ştii tu. Să creadă că yankeii au trecut cu arme bagaje la noi.
- Am'prins' mişcarea. Iese mare zaiafet.
- Aha! asta verifică buby-boy cine-i cu noi şi cine cu ei, durează.
- Se mută centrul de greutate din Europa în America.
- Aia e; piciule. N-am nimic împotrivă ca gealaţii lui buby-boy să se fluture pe Misisipi.
- Şi crezi că ţine mult mustăria ?
- Ai văzut tu vreo mustărie să ţină mult ? Oricum, ţine destul pentru a ne aranja -micile noastre afaceri europene.
- Am merita un premiu Nobel pentru pace. Cel puţin un an, politicienii îşi vor pune mintea pe moaţe pentru a pricepe de unde atîta linişte.
- Pe noi nu ne propune nimeni, piciule. Poate doar să ciordim noi premiul ăla, să-l putem pipăi.

- După ce se termină cruciada, am început eu.
- Nici după. Ai văzut tu vreun stat care să fi ridicat măcar o singură statuie spionilor ori contraspionilor ? Noi sîntem jena şi ruşinea statelor.
- Şi ţi se pare normal ?
. - Ce e aia normal, piciule ? E normal ca o organizaţie criminală mondială să fie trecută sub tăcere de foruri internaţionale ? E normal ca legile O'NU să fie respectate numai de căţei ? E normal ca cei mari să calce în picioare pe cei mici ? E normal ca oamenii să se sfîşie în numele unor religii avînd aceeaşi bază ? Ori, poate, tu crezi că trăim într-o lume normală ?
- Asta nu, Bălaiule ! Totul e întors cu fundul în sus. De milenii. Şi nu pricep de cine.
- Nici eu. Dar nu mă interesează. în lumea asta, am şi eu un loc pe care mi l-am făcut cum îmi place.
- Bălaiule, măcar între noi nu trebuie să ne minţim. Noi mai avem un loc sub soare. Bun sau rău, e locul nostru. Altul cu adevărat al nostru nu avem. Putem avea bani, femei, putere, mărire. Dar locul acela...
- Piciule, fără vorbe mari ! De locul acela nu mai îndrăznesc să vorbesc nici în somn. Eu am fost acolo cînd au dat iama bubulii.
- Eu n-am fost. Am văzut l'a televizor. Cînd am ajuns, se mai liniştise măcelul.
- A fost dezgustător ! Oribil! îmi venea să plec în Patagonia. Românii cereau moartea apărătorilor. A singurilor luptători care, în conjunctura actuală, le mai pot apăra măcar unele interese. Era oribil ! Avem un bunker de documente şi filme, dar nu îndrăznesc să mă apropii de ele. Mi-e frică că aş putea crăpa de scîrbă.
- Bălaiule, eşti mai sentimental decît mine. Şi, pentru a te ascunde,' rîzi de toate şi te afunzi în studiul pulpiţelor nostime. Ceva te doare de-ţi vine să urli.

- Măi piciule, nu eşti deloc prost. încep să înţeleg ce a găsit la tine Bătrînul.

- Adică ?

- Eşti un fel de Făt Frumos în izmenuţe de cînepă. Bine legate la brăcinar, să nu cadă, să nu-ţi vadă lumea zestrea. încolo, numai inimă, minte şi acel ceva pe care îl au numai Făt-Frumoşii. Chiar şi cei calici.

- Interesantă imagine. De ce, în izmenuţe de cînepă ?

- Pentru că neamul ăsta sărac din care te tragi nu va avea niciodată suficientă pînză de calitate să te înţolească ca lumea. Nici suficientă minte să te înţeleagă pe deplin. Unii vor aprecia mintea-ţi luminoasă, alţii - inima vitează şi numai cîţiva - fantastica-ţi intuiţie.

-l Bălaiule, tipul ăsta de care vorbeşti...

. . Taci, piciule! Lasă-mă să vorbesc ! Ai ele ales
ca şi cei dinaintea ta : ori eşti mare afară, ori rămîi cu fundul gol între ai tăi. La noi nu prea cresc oamenii. Sărăcia e prea mare.

- Bălaiule, dacă nu te opreşti, îţi trag o rafală de lozinci însuşite la marxism-leninism !

- Şi la ce ţi-ar folosi ? Ai putea uita că ne-am născut cu o fire păguboasă, lipiţi de un petec de pămînt printr-o lege mai veche decît lumea ?

- Bălaiule, tu ai scăpat cireada în orz. Ăsta nu eşti tu.; Mai bine pulpiţe, decît filozofie.

. - Ba-s eu ! Un cretin care a venit cu o sută debubuli în cîrcă, în loc să-şi folosească talentele pentru a trăi bine. în avion, cînd mi-am dat seama cît sînt de singur, am prins a, gîndi.

- Cine naiba te-a dus ,cu gîndul pe terenuri aşa otrăvite ? Gîndeşte şi tu mai pe lîngă casă. Dacă nu vrei» stricăm prietenia !

- Poate-i şi vârsta, piciule. Mă aproprii de cincizeci, Am trăit cît pentru o sută. Dar, totul din fugă,

totul fără tihnă. Nimic solid. Nimic profund. Am şi copii, am şi nevastă. Simt nevoia să mă retrag cumva.

-. Crezi că, dacă te retragi, e mai bine ? Crezi că cineva te va crede? Crezi că bubulii nu vor veni după tine," să te jugănească ? Noi murim în ham, nu în staul, Bălaiule ! Am ales mai demult.

- Crezi că am ales ?

Da, asta era întrebarea. Am ales ori am fost aleşi ? Ce puteam eu să-i spun ? Eu, un simplu muşchi şi minte din Operaţiuni Speciale ? Parcă eu nu aveam destule întrebări fără răspuns ?! Libertatea ciudată pe care o cîştigam odată cu invadarea României ne răscolise pînă în adîncuri. începusem să ne punem întrebări. O chestie nu tocmai potrivită pentru un spai aflat în confruntare directă cu stăpînii lumii.

Carmela a primit relativ liniştită vestea că va trebui să lichidăm afacerea din Argentina. N-aş putea spune că n-o durea plecarea din patria ei. Sau că n-o îngrijora viitorul nostru în frămîntata Europă. în vremurile tulburi pe care le traversa planeta, mai sigur era în ţările Americii de Sud şi Australiei. Era mai sigur. Nu foarte sigur. Ori măcar sigur. Spionul are o viaţă veşnic schimbătoare, -sub stele cu siguranţă relativă. Europa am zis, | Europa trebuia !

Planul Bălanului era simplu. După ce atrăgeam suficient de mulţi bubuli în circă, urma să luăm avionul direct către Chicago, unde băieţi de treabă (unii chiar cu ochi albaştri) pregăteau cealaltă parte a circului. Adică, intrarea noastră în custodia institutului de ocrotire a spionilor, orfani. CI'A. Faptul că urma să dispărem pe uşa din dos a acestei prestigioase instituţii de menţinere a păcii şi securităţii mondiale era altă afacere. Oricum,

bubulii rămîneau la gardul statului, studiind - fenomenele înconjurătoare cu priviri de bovină mică (viţel, pe româneşte).

Ăsta era planul roz din mintea noastră. Poate şi din mintea altor tipi care cred că numai ei au participat la împărţirea inteligenţei planetare. Noi care ştiam că bubulii nu erau veniţi chiar de la plug, mai aveam un plan, ceva mai închis la culoare. Adică, dacă densitatea' de bubuli pe kilometru pătrat ar fi depăşit limita de siguranţă, puteam dispare către munţi, în Chile ori Bolivia. Planurile, ca şi jurămintele, sînt făcute pentru a fi încălcate.

Cam aşa a decurs treaba şi în cazul nostru.

Pe data de 27 august 1991, Carmela a plecat în oraş cu servitoarea şi nu s-a mai întors. Prima zi nu m-am alertat exagerat ; era totuşi o profesionistă. Nu aveam dubii că se va descurca. Stăteam cu Bălaiul în casă şi discutam cam ce s-ar fi putut întîmpla : răpire, accident, lichidare ? Varianta lichidare m-a făcut să simt, după atîţia ani de breaslă, un sentiment uitat : disperarea. Începusem să iubesc o fiinţă omenească şi să mă tem pentru ea. Meşterii psihologi din Octogon s-ar fi simţit ofensaţi şi frustaţi de eşec, dar realitatea era realitate : un spion construit cu truda a zece ani iubea o spioană construită cu o trudă ceva mai mică, dar deloc neglijabilă. Ceva nu mai era ca în plan. De asta eram sigur.

L-am lăsat pe, Bălai să supravegheze atent căile de acces către vila noastră şi m-am izolat în dormitor, pentru marele raid. Trebuia să-mi găsesc nevasta cu mijloace pe care învăţasem să le folosesc numai pentru meserie. M-am întins pe un fotoliu, mi-am lipit palmele de tîmple şi m-am rugat ca un copil :

. . Zamolxe, Stăpîne ! Să nu moară ea. ! Să mor eu

-am simţit foarte departe. N-am cutremurat cînd i-am auzit glasul: Da. dragul meu. Dialogul telepatic a decurs fulgerător.

Unde eşti ?

-- Nu ştiu.

- Casă ori bloc ?
- Casă.
- Sat ori oraş ?
- Nu ştiu.
- Singură ori cu alţii ?
- Cu Isabela.
- Păzită puternic ?
- Relativ.

Am ridicat mîna cu palma către exterior şi am început să mă răsucesc uşor, întrebînd şoptit : Simţi Căldură, simţi căldură ?

- Acum ! a şoptit ea,
- OK ! Revin peste două ore.

Am căzut ca o cîrpă pe fotoliu. Nu mai simţeam nici muşchii din mine, nici oasele. Ideea unui radar uman, cu care să găseşti altă fiinţă umană, nu mi-a dat-o nimeni. Eu am descoperit-o. Din disperare.

După -vreo jumătate de oră, Bălaiul a venit cam nervos :

- Ce-i piciule ? Ai pus de mămăligă şi nu fierbe încă apa ? Sau te-ai apucat de descîntat ?
- Bălaiule, i-am replicat moale, am găsit-o. E într-o casă, în direcţia tabloului de colo. îmi trebuie o busolă şi o hartă.
- Măi copile, tu ai făcut bubiţa la cap ! Aiurezi. Cum să găseşti o muiere cu busola ?
- Bălaiule, am găsit-o ! am repetat eu încăpăţînat Am vorbit' cu ea. Viitorul contact-peste două ore. Peste o oră şi jumătate, adică.

Bălaiul a continuat să mă privească neîncrezător, lată ce înseamnă să produci 'spioni' pe cale artizanală, am gîndit eu. Nici unul nu seamănă cu celălalt, nu ştie să facă ce face celălalt. I-am şi spus Bălaiului ce gîndesc, A chibzuit cîteva clipe, apoi a decis :

- O zi. O singură' zi''! Nici o secundă în plus ! Mă doare de ea, dar...

Ştiam. Legile Octogonului erau dure, dar drepte. Nu puteai sacrifica doi oameni pentru a salva numai unul. Din legile astea lipsea cu siguranţă ceva : sentimentul. Cuprindeau numai datoria.

Ajutat de Bălai, am coborât în birou şi am scotocit după planul oraşului şi după busolă. Am revenit în dormitor, am orientat harta oraşului după punctele cardinale şi am privit către tabloul pe direcţia căreia o simţisem pe Carmela. Am tras o linie dreaptă pe întreaga hartă, către direcţia descoperită. Abia la acest moment, Bălaiul a fluierat admirativ.

- Piciule, m-ai dat gata ! Şi, să-ţi spun cinstit, la anii mei, eu am văzut cîte ceva.

Linia trasată intersecta strada Domingo Sarmiehto pe care ne aflam noi. Din vila noastră, către est, pe o direcţie de 105 grade, se afla ascunzătoarea în care era captivă femeia mea. Am zîmbit triumfător şi plin de speranţă :

- Buby-boy, băiat rău şi prost crescut, va avea neplăcerea să ne cunoască.

- Uşor, piciule ! a mîrîit Bălaiul. Pe direcţia asta sînt mii de case. Am senzaţia că am intrat într-un film de proastă calitate. Ea, prinţesa răpită de gangsteri. El, I eroul, cavalerul, se zbate, trece prin zid, scoate sabia...

M-am zburlit :

- Bălai ule, dacă ar fi femeia ta. ce ai face ?

- Exact ce faci şi tu. Şi eu sînt cam tîmpiţel din fire. Şi sentimental cît încape.

Am aruncat o privire la ceas. Trecuse o oră. Mai aveam încă una pînă la întîlnirea pe unde telepatice. Mi-am tras în fugă echipamentul de ,,activităţi sportive" şi am dat să ies. Bălaiul m-a prins de mînă :

- Ei, mare ninja, ce fapte de eroism pregăteşti ?

Nu eram echipat chiar ca un ninja, dar cam pe aproape : o saulă ultrarezistentă, gheare de căţărat pe

pereţi, sar- bacană cu săgeţi otrăvite, bombe fumigene şi lacrimogene, minicasetofon, busolă şi hartă.
- Bălaiule, mă duc după ea ! Dacă pic, salută Europa din partea mea.

- Uite la el \ Jean Marais, nu alta ! Piciule, mă dezamăgeşti.

- Nu-i timp de pierdut, Bălaiule. Merg pe rază pînă la ea.

- Pe rază sau pe măturâ, nu are importanţă. Dar, de ce foloseşti singularul ?

- Eşti grande, Bălaiule?

- Mie-mi spui ? De mult visam eu să joc în aşa film: Doi ţugulani români, pe post de cavaleri, salvează o nobilă argentiniancă din ghearele lui buby-boy. Scenariul şi regia ? Hai, cine ?

Aia era încurcătura. încă nu ştiam cine urma să facă scenariul şi regia. Adică, cine să conducă ostilităţile şi cine să încaseze cotonogeala. Speram să avem un cuvînt de spus.

Am ieşit în trombă, cu Bălaiul după mine. în timp ce eu scoteam maşina din garaj, el arunca o privire de gospodar serios. Căuta filorii bubuli. Ştiam că trebuiau să fie pe undeva, prin apropiere. La volan, cu piciorul pe acceleraţie, l-am întrebat scurt :

- De unde se lansează tălpaşii bubuli ?

- Sportul şi Benzul, a replicat Bălaiul. Lângă cofetărie.

l-am văzut şi eu. Două echipe, cu două maşini, exact
cum le descrisese Bălaiul. Eram cam slăbit de efortul precedent şi aveam nevoie de energie pentru ce urma. Nu puteam să-i descînt după procedura mea. Stăteam încurcat. Bălaiul m-a privit nedumerit :

- Ce-i piciule ? Vrei pipi ?

- Nu-i de glumă, Bălaiule. N-am energie să-i descînd pe bubuli.

- Aha ! Durere, Dar trece. Amu, pui de şoldovean, o să vezi ce ştie să facă nen-tu Bălaiu'.

A trecut la volan şi m-a aruncat pe locul din spate :

- Şăzi acolo, şoldovene ! Viitorul e al tineretului. Cadrele bătrîne ies pe baricadă să apere viitorul.

A demarat ca din tun. Nici la dreapta, nici la stînga., Direct către maşinile filorilor bubuli. Pînă să facă- gea-laţii ochii mari, eram lîngă ei. Eu, cu nasul î scaunul din faţă, căci Bălaiul pusese o frînă demnă de demarajul precedent. Calm ca un englez, Bălaiul cobora parbrizul.

-Hei, amigos, facem o cursă ?

Mototolii stăteau surprinşi. Aşa tâmpenie nu se mai văzuse în branşă de sute de ani. Să vină la tine urmăritul şi să-ţi propună o cursă ? ! Oricum, unul nu mîncase plăcinte pe cuptor, ci făcuse ceva şcoală la breaslă. A răspuns băţos :

- Cară-te ! Pînă nu e tîrziu !

Bălaiul a întors pe dată o moacă jignită şi îndureratăcătre mine :

- Vezi, piciule, ce măgari pot fi unii? Am zis eu că s-a cam dus fair-playul în breaslă. Prea mult proletariat, prea puţini nobili. Noi nu ne mai jucăm cu ei, nu-iaşa ?

-- Nu, Bălaiule, am intrat eu în joc. Ne stricăm clasa, căpătăm şi deprinderi urîte. Mai bine, plecăm.

- Just ! a concluzionat Bălaiul şi a demarat cu stilul deja cunoscut.

Mă aşteptam la o urmărire ca-n filmele alea cu spioni deştepţi, zîmbăreţi, cutezători şi plini de bani. Noi fugeam mîncînd pămîntul, dar bubulii stăteau pe loc. Demaraseră şi se opriseră imediat, coborînd cu toţii din maşini. Eram deja departe, aşa că mi-am permis să fiu curios.

- Cum ai făcut Bălaiule ?

- Ca la mine-n Deltă, piciule. Le-am servit un carmac,
Cîrligele mele de ninja?

- Ale noastre, egoistule. Ai uitat că în sfînta cruciadă sînt doi ţugulani ?

Operaţiunea de căutare a Carmelei a demarat bine. Pentru început, am împărţit segmentul de dreaptă dintre vila noastră şi ţărmul mării în două părţi egale. A rezultat o intersecţie pe strada Ortiga. Acolo ne-am plasat cu maşina. Am scos busola pe geam şi am luat direcţia de 105 grade, stabilită anterior. Carmela putea fi ori în direcţia aceasta, între noi şi mare ori exact în spate, între noi şi vila pe care o părăsisem. Pentru acurateţea comunicării, am coborît din maşină şi m-am rezemat de ea, ca şi cum aş fi aşteptat pe cineva. Eram extenuat, dar primele succese mă remontaseră.

La primul contact, Carmela mi-a răspuns imediat. Era între noi şi mare. I-am spus că sînt din ce în ce mai aproape, că o voi contacta la fiecare zece minute. Am continuat prospectarea, împărţind distanţa dintre strada Ortiga şi mare în jumătate. A rezultat o intersecţie pe strada Picon. Cum am ajuns acolo, numai Bălaiul ar putea explica. M-am lansat, dar Carmela nu a răspuns pe dată. Era în spatele nostru. Depăşisem locul în care era captivă. Am marcat pe hartă segmentul de dreaptă din străzile Ortiga şi Picon :

- Bălaiule, am găsit-o! E aici. Pe o rază de trei-patru sute de metri.

Găsirea vilei bubule a fost o treabă de care îmi amintesc în fiecare zi. Şi-mi voi aminti mereu. Eram zdrobiţi de efort, abia mă mai ţineam în picioare. Bălaiul nu-mi pute'a-ajuta cu nimic. Mîrîia numai':

- Dacă n-ai identificat din timp găurile şobolanilor ! Ce-ai-păzit timp de un an ?

Nu mai raţiona nici el normal. Soarta Carmelei nu-i era indiferentă. Cum să fi găsit o casă-conservă, folosită numai la o anumită dată şi în anumite

condiţii ? Nici chiar „descîntecul" nu putea merge atît de departe.

Pe strada Rosalinda am reluat legătura cu ostateca.. Era foarte alarmată. N-a zis decît Vino ! şi a întrerupt. în Carmela era atîta teroare, încît mi s-a transmis şi mie. Priveam la Bălai şi nu-l vedeam. Imagini de coşmar se arătau privirii. Văzusem mulţi morţi de mîna bubulilor. Chestii din astea nu se uită niciodată. Nimic nu poate întrece imaginaţia bubulă perversitate şi tortură. Bălaiul m-a înfricoşat şi mai mult:

- M-am prins, piciule ! Fi lorii au anunţat că am dispărut. Bubulii s-au alertat. Sînt în stare de orice. Des- cîntă repede că..„

Eram terminat. N-aveam energie nici pentru a privi pe geam. îmi strînsesem mîinile una într-alta şi tremuram de neputinţă. Era sfârşitul... Panica mă cuprinsese. încercasem să mă rog, dar nu puteam. Eram gol şi singur. Nu puteam vorbi. Pe obraz îmi aluneca o lacrimă de neputinţă. Şi de adîncă tristeţe. Bătusem lumea, sub legi aspre. Mă sărutase moartea de atîtea ori. Nici nu-mi păsa că mor. Acum, însă era ea. Nu voiam să moară. Atît am putut spune :

- Doamne, de ce ea ?

Bălaiul m-a privit o clipă şi a înţeles că soţia mea murise deja. Faţa sa, de obicei calmă, a devenit albă ca o coală de hîrtie. Şi schimonosită de o ură cumplită. A tras de la subsoară un Magnum. Un tun pe care nici un spion normal nu l-ar fi folosit niciodată. El, însă, nu mai era un spion normal. A început să conducă ca un apu- cat pe străzile care separau Rosalinda şi Picon. Studia casele cu priviri de fiară hăituită. Puţina raţiune pe care o mai aveam îmi şoptea : Cum poate el s-o găsească ? Ceva de neînţeles, ceva care mi se mai întîmplase numai de cîteva ori în viaţă, s-a întîmplat : am început să cred că Bălaiul o va găsi. Aceasta era Credinţa. Credinţa adevărată, neuzată de folosire

mecanică şi repetată. Ea mi-a dat putere să caut altceva. Am putut şopti : Zamolxe, în mîna Ta e viaţa şi moartea ! Numai Tu mai poţi să o scapi ! Am închis ochii şi n-am mai simţit nimic. Nu ştiu cît a durat căderea mea în inconştienţă. M-a trezit laba grea a Bălaiului:

-Scoală, piciule, că i-am găsit!

vocea îi era răguşită şi rea. Mă plesnise cu toată puterea!

. . Descîntă, piciule ! Aici e cuibul viperelor.

M-am îndreptat cu greutate, am dus mîinile la tîmple şi am murmurat anevoie :

- Stăpîne, nu e drept să mă părăseşti acum ! Nu e drept!

Era revolta profesionistului care, în lupta sa, primise sprijin. Care însă, credea că fusese uitat. Am stat cîteva minute încremenit, cu ochii închişi, cu mîinile întinse, cu palmele către Cer. Nimic nu se întîmpla încă. Aşteptam rece ca un mort. Nu mai avea importanţă...

Apoi, din nou, exact ca în Malta, am simţit strania forţă cerească coborînd către mine. Am auzit cîntecul fiarei divine, cîntecul Lupului Alb. Şi am auzit îndemnul blajin al părintelui Demian :

-Ridică-te şi luptă, Om din neamul Oamenilor !

. Casa din faţa noastră era solidă. Un zid de peste doi metri închidea o curte interioară de formă cherangulară. Pe latura din fund, lipită de zid, era vila. O clădire decorată cu balcoane spaniole. Cu ferestre maure, zăbrelite serios. Totul făcut din piatră de cea mai bună calitate. Nu mă îndoiam că, în interior, locul pietrei era luat de marmură. O cetate de acest tip nu se cucereşte cu Magnumul. L-am atins pe Bălai uşor ne,™ coborît.

Am deschis ochii şi am privit către Bălai. El, durul, cinicul, mă privea rugător. Să nu cumva să-i spun că totul se sfîrşise. Am grăit :

- Îi facem una cu pămîntul ! Nici unul nu va scăpa !

Şi iar am auzit în urechi vocea lui Demian :

- Varain, prima lege a vieţii tale e să nu ucizi ! Vei învinge întotdeauna cu forţa spiritului !

Eram rece şi sigur ca o maşină. Ştiam precis ce am de făcut, deşi nu cugetasem o clipă. Am aruncat o privire pe geamul maşinii şi i-am spus Bălaiului :

- Să nu ucizi ! Tragi peste ei!

- Piciule, s-a opus el, ăştia nu sînt adventişti de ziua şaptea. Sînt bubuli.

- Ştiu. Fă cum ţi-am spus ! Dacă vrei să intri cu mine.

Vocea nu mai era a mea. Era sunetul munţilor noştri. De-acolo, de-acasă. Bălaiul a dat ascultător din cap. Simţise şi el ceva. A întins mîna către sacul cu scule de ninja şi a propus :

- Peste zid, cu ghearele şi saula. înăuntru, cu bombele lacrimogene şi fumigene.

Stăteam ca o statuie fără viaţă. Primeam informaţiile şi ordinul de anihilare a bubulilor. într-un tîrziu, i-am răspuns bunului meu şef şi prieten :

- Pe poartă, ca nişte oameni cinstiţi. Cu „descîntece".

Faţa Bălaiului s-a destins :

- Piciule, mă speriaseşi.

- Şi pe mine, a fost răspunsul. Nu eşti singurul sperios din Octogon.

mai eram eu, cel cunoscut. Era un tip pecare îl văzusem, poate, cîndva, într-un vis. Un tip cu mult peste închipuirea omenească.

Poarta era închisă, aşa că am sunat îndelung. Individul care şi-a făcut cu greu apariţia nu arăta deloc

violent. Asta nu însemna că nu era. Adevăraţii violenţi nu-şi scriu firma pe faţă. Ne-a întîmpinat ostil:

- Pe cine căutaţi ?

Priveam prin el ca prin sticlă. Cheia porţii era în buzunarul lui. Nu i-am răspuns. I-am comandat în gînd să deschidă poarta. A făcut-o foarte dezinvolt. Zîmbea în transă, aproape binevoitor. I-am comandat apoi, cu voce şoptită, să meargă în parc, să se culce. Folosea vocea, nu mai cheltuiam inutil energia. învăţasem cea mai amară lecţie din viaţa mea. Lecţia pentru risipitori.

Individul s-a culcat aşa cum îi poruncisem. Am deschis poarta cu un gest profesional :

- Domnul poate intra !

Bălaiul mi-a mulţumit ceremonios prin scoaterea pălăriei, iar eu am închis poarta- după el. Am început să înaintăm alene către vilă. Orice,gest pripit putea atrage 'atenţia. Ne-am oprit în faţa uşii pentru un scurt sfat de război :

- Piciule, a început jenat Bălaiul, dacă nu eşti sigur...
- Sînt sigur.
- Nu riscăm zadarnic ? Magnumul nu are rival...
- Nici un risc. Intrăm ! am poruncit eu.

Am intrat amîndoi deodată într-un ho'l imens, acoperit cu marmură. Mă aşteptam să văd mobilier medieval. Totul era însă foarte modern, de la fotoliile în formă de ou şi pînă la barul nichelat din colţul camerei. Nu era un loc de vegetaţie, ci de luptă. în gînd, mi-am tras două perechi de palme. Zdravene. Cam ca cele trase de Bălai, Trebuia să fi, găsit bîrlogul bubul mai dinainte. Trebuia să nu mă fi dedulcit în viaţa de» familie.

O scară largă ducea către etajul superior. Mai multe uşi se deschideau pe latura din fund a holului. Toate închise. Nu aveam timp de scotocit. Am ridicat palmele, şoptind ;

- Simţi căldură, draga mea ?.Simţi căldură ?

Nici un răspuns. Am simţit tăişul groazei pătrunzând în mine. O clipă am fost pe marginea prăpastiei. Am închis ochii şi am început să privesc ca un orb. Priveam prin ziduri, căutînd-o. Nu era la parter. Asta a fost concluzia. Cînd am deschis ochii, Bălaiul era cu tunul în mînă, ascultînd zgomotele casei. Cum spunea el, mirosea prin metode clasice.

Am privit tavanul şi am închis ochii. Era important să o găsesc dintr-o dată. Bubulii aveau obiceiuri sinucigaşe' : ucideau ostatecii, apoi îşi luau zilele. Nişte bestii !

Mi-am văzut soţia. Zăcea întinsă, fără viaţă. Isabela, servitoarea, plîngea lîngă ea, iar trei bubuli stăteau în picioare. Din nou a ţîşnit răzvrătirea în mine. Şi din nou forţa m-a liniştit. . începusem să cred că e numai rănită. Sau leşinată. îmi dădeam speranţe. M-am întors către Bălai :

- Camera din dreapta scării. Cea care dă către zid. De aia nu vedeam nimic.

Bălaiul n-a răspuns. A ridicat mîna în semn de Înţeles ! şi a început să urce scările. Ieşea înainte să înfrunte teroarea bubulă. Mi-am adus aminte de remarca lui cu privire la protejarea cadrelor tinere şi am 'ţîşnit alături. După cîţiva paşi l-am depăşit. Mergeam cu mîinile întinse, cu palmele împreunate în formă de stea cu zece raze. Ar fi avut Bălaiul de ce face haz, dacă situaţia ar fi fost ceva mai relaxată. Nu era, cu siguranţă.

Îmi imaginasem un fascicol de raze paralizante, ţîşnind din degetele mele şi mergeam cu ele în faţă. Eram sigur, absolut sigur, că sînt reale. Aceasta era Forţa Credinţei.

Pe holul de la etaj, era un singur gardian bubul. A început să se ridice, surprins :

- Ce "se...

N-a apucat să spună mai mult. S-a îndoit şi a alunecat ca o perdea vălurită. Aveam'proba Forţei, eram lîngă uşă şi nu îndrăzneam să intru. Toţi ne temeam de adevăruri dureroase. Inclusiv Oamenii. Destinul ne-a venit în ajutor. Unul dintre bubuli a deschis uşa să iasă. Acolo a căzut. Dintr-un salt, Bălaiul era în mijlocul camerei, cu tunul către ceilalţi doi :

- Cine mişcă nu mai mişcă !

Expresia suna teribil în limba spaniolă. Cei doi au apucat să mişte. Nu prea mult. I-am făcut grămadă înainte ca Bălaiul să dezlănţuie artileria grea. Isabela căzuse în genunchi şi îmi îmbrăţişase un picior, hohotind :

- Stăpînul meu, bunul meu stăpîn ! Au ucis-o ! Au lovit-o cu capul de perete.

Nu mai eram eu cel care a îngenunchiat lîngă Carmela. Din tîmplă îi curgea un firişor de sînge. Faţa îi era udă de lacrimi. Buzele îi erau sfîrtecate de muşcături : fusese vitează, nu ţipase. Din gură îi curgea un firişor de spumă roşiatică. O bătuseră bestial. Aşa cum nici un om de pe planeta Pămînt nu bate o femeie. Cu excepţia bubulilor. I-am atins ochii închişi cu o mînă rece. Lacrimile de pe obraz mi-au umezit palma. Am întors-o şi am sărutat-o tremurînd :

- Adio, dragostea mea !

Am încercat să-i şterg rana de la tîmplă şi Cerul şi-a deschis marile-i porţi în faţa mea : o vinişoară de la tîmplă i se zbătea aproape imperceptibil. Am urlat neomeneşte, de a răsunat întreaga vilă :

- Bălaiule, trăieşte!

Mi-a răspuns tunul Bălaiului. Uitasem că eram pe terenul adversarilor. Nici nu mai avea importanţă. îmi amintesc ca prin vis de canonada din hol şi de ce făceam. Am prins capul soţiei mele în palme şi mi-am închipuit-o întreagă şi nevătămată; Am închis, apoi, ochii şi am murmurat :

- Zamolxe, Stăpîne, n-o lăsa să moară ! îţi ofer viaţa mea. A mea, Stăpîne, nu a ei !

Am simţit în trupul inert al Carmelei un zvîcnet de viaţă. Am luat-o în braţe şi am strigat în româneşte :

- Bălaiule, fă pîrtie să trec !

Vocea calmă a părintelui Demian mi-a răsunat din nou în urechi :

- Prima lege a vieţii tale e să nu ucizi ! în asta îţi stă puterea : Să nu ucizi !

Mi-am imaginat un scurt circular de lumină şi am început să înaintez. în hol era prăpăd. Bălaiul trăsese în candelabrul de bronz şi acesta căzuse. O piesă de aproape o tonă. Mobilierul era cam fărîmat, iar cîţiva bubuli se răsuceau printre ruine. Am coborît scările îm grabă şi am traversat holul de intrare. La uşă am auzit vocea din adîncuri : Stai ! Am stat şi l-am aşteptat -pe Bălai. Din ochi i-am explicat că după uşă e pericol. N-a gîndit mult. Nici nu prea avea timp. A băgat patru gloanţe în uşă, apoi a descuiat-o cu un şut. Un bubulse rostogolise -pe scări, iar altul fugea de-a curmezişul curţii, către parc. Bălaiul a ridicat pistolul. I-am şoptit :

- Nu. Bălaiule ! Nu mai trebuie.

S-a abţinut cu vădită părere de rău. începuse să-i placă sportul. Am ajuns fără probleme în maşină, Eu cu Carmela în spate, Bălaiul la volan şi Isabela lîngă el. I-am comandat cu voce sigură :

---La don Cristobal !

- Nu-l cunosc ! a fost replica disperată a Bălaiului.

-- îţi spune Isabela.

Atît a fost şi am pornit. Nu ştiu cîte amenzi ar fi luat Bălaiul dacă oprea. Numai că el n-a oprit. A trecut ca un bolid prin semafoare, pe sub nasul poliţiştilor, printr-o -piaţă de legume şi a ajuns. Cînd a oprit, i-a căzut capul pe volan. Aşa l-am lăsat, aşa l-am găsit peste vreo jumătate de oră, cînd am revenit.

Don Cristobal era medicul familiei. O adusese pe lume pe soţia mea, o văzuse crescînd şi devenind doamnă. N-ar fi avut inima să o lase să moară.

- Am avut noroc. Bătrînul Cristobal era în clinică. Ne-a primit speriat, cu mîinile tremurînd :

- Dona Carmela ! Carmelita...

- Reanimare ! am poruncit eu cu glas aspru. Acum Rapid ! Cheamă încă un doctor şi o asistentă !

Bătrînul m-a privit stupefiat: ştia că sînt un om bine crescut. M-am controlat :

- Vă rog ! Accident de maşină.!

Spionul rămîne spion şi în clipa morţii. Legenda de acoperire a confruntării cu bubulii a funcţionat automat. Doctorul s-a executat cu mişcări precise, ceva mai calme, îşi revenise.

Am stat lîngă femeia mea pînă semnale de viaţă au fost evidente. Doctorii o animau, iar eu mă rugam să trăiască. Să nu mă lase singur, în lumea asta rece şi urîtă. Nu m-a lăsat.

Abia după jumătate de oră mi-am adus aminte că Bălaiul căzuse cu capul pe volan. Sîntem egoişti în dragoste, am şoptit pentru mine. Am ieşit în faţa spitalului şi l-am găsit pe Bălai în aceeaşi poziţie. Probabil îl atinsese un glonţ tras de bubuli şi rezistase din disperare. I-am pus mîna pe umăr şi l-am scuturat încet :

.- Bălaiule, unde eşti lovit ? Unde te doare ?

A ridicat încet capul de pe volan, m-a privit cu ochii goi, ca pe un străin, apoi în ochi i-a mijit privirea poznaşă, cunoscută :

Piciule, dacă mă mai bagi în vreo boroboaţă ca asta, te belesc !

Era viu. Restul nu conta. Se putea cîrpi. L-am întrebat din nou grijuliu :

- Unde eşti rănit ?

-- în inimă, piciule ! M-a sfîşiat urletul tău. Trăieşte ! Parcă plesnise un trăsnet. Atunci a căzut şi candelabrul. Mai să faci din mine un mistic.

- N-ai nimic ?

- în inimă, piciule. Teribil o iubeşti pe fata asta? Eu n-am iubit niciodată aşa. Mă doare, pricepi ?

începeam să pricep, dar nu puteam să fac nimic. Fiecare om cu Destinul său. Al lui erau pulpiţele nostime, de toate culorile planetei. Al meu, o singură femeie. Aşa credeam eu.

Am stat la sfat cîteva minute-. Eram siguri că, foarte curînd bubulii vor ataca din toate direcţiile. De atîtea zile de cînd ne filau, cunoşteau destule despre noi, încît să ne caute la toate locurile posibile. Aveam de ales : ori îi înfruntam, ori îi dădeam pe mîna poliţiei. Am optat, pentru prima variantă. Nu ne plăcea publicitatea. Şi, pe bune, poliţia din toată lumea lucrează cam public. Bălaiul a luat hotărîrea eroică de a duce maşina în zona aeroportului şi de a reveni la clinică cu un taxi. Speram că bubulii vor crede că am reuşit să zburăm.

M-am întors în sala de reanimare şi am stat acolo, lîngă ea, ca un cîin'e credincios. Pe jos, lîngă pat. Don Cristobal n-a zis nimic. Cred că în adîncurile fiinţei sale comportamentul meu îl încînta. Aşa am stat, ore în şir, pînă cînd Carmela a putut deschide ochii. M-a văzut lîngă ea şi asta a însemnat mult. Abia atunci mi-a venit ideea să cer un pat. Din punct de vedere medical, nu prea era corect, dar cererea mea a fost satisfăcută. Am dormit lîngă ea cîteva ore. M-a trezit o mînă care îmi atingea uşor părul. Mîna ei. Am murmurat prin somn :

- Nesfîrşită este puterea Dumnezeului străbunilor noştri !

Am adormit din nou. Cînd m-am trezit era ziuă. Priveam buimac şi nehotărît în jur. Carmela, deja în

pat, fără instalaţia de reanimare, a avut puterea să-mi zîmbească :

- Dragul meu, drag !

Atît a spus şi au început să-i curgă lacrimi. Plîngea fără zgomot, ca în vis. M-am apropiat de ea şi am căutat să o mîngîi :

- Gata ! A trecut. Gata !

- Chiar crezi că a trecut ? Va trece, oare, vreodată, în întreaga noastră viaţă ? Să avem măcar o zi de linişte, de oameni obişnuiţi ?

N-am ştiut ce să-i răspund. Nici nu voiam s-o mint. Marea luptă împotriva terorii bubulilor abia începuse. Numai bunul Dumnezeu ştia cînd şi cum se putea termina o astfel de confruntare.

Pe seară, am ţinut sfat cu Bălaiul. Evenimentele nu decurgeau conform, planului. în starea în care era Carmela, nu mai puteam risca un drum către SU'A. Trebuia să-i priponim pe bubuli în Argentina.

Am lucrat la planul de intoxicare al bubulilor toată noaptea. Harta care ne folosise pentru a o găsi pe Carmela îie-a dat idei teribile. Am zugrăvit-o în toate culorile posibile, cu semne cabalistice. Dacă o studiai, credeai neapărat că avem în Mar del Plata cel puţin o sută de agenţi şi zeci de sedii acoperite. Acţiunea îmi dădea aripi. Am dactilografiat la maşina secretarei cîteva documente „strict secrete" din care se putea trage concluzia că Argentina era centrul nostru de refugiu, dotat, desigur, cu un comandament extern. Practic, n-am lăsat oraş din Argentina, fără a marca cel puţin doi-trei agenţi şi un sediu conspirativ. Bălaiul, din nou el însuşi, a supralicitat :

- Piciule, bagă şi câteva, gulgute cu privire la forţele noastre din Peru. Vreau să tragă bubulii o dîrdîiaiă. în munţii îngheţaţi. Sau, şi mai bine, plimbări către Brazilia! Au destul teren de jogging. Poate-i mînă curiozitatea pe la triburile canibale.

N-am exagerat. Am pus exact cît trebuia. Pentru întărire, am trecut şi conacul unchiului Carmelei din Formosa. N-aveau ce-i face. Nu ştia nimic de noi. Şi, apoi, în micul orăşel, orice străin era suspect. Pentru siguranţă; am sunat la poliţia din Formosa, anunţînd că o bandă de şantajişti gringos urmează să răpească persoane din oraş. Bălaiul chicotea la gîndul celor ce urmau să se întîmple :

- Parcă văd recepţia de primire a lui buby-boy. Argentinienii ştiu să-şi decoreze fain oaspeţii de acest calibru. Păcat că aici nu se practică scalparea !

Harta şi documentele le-a dus la vila noastră Isabela. Era catolică, aşa că am rugat-o să jure că ne-a lăsat lîngă aeroport. I-am spus unde e seiful secret, în care ţineam banii şi bijuteriile. Am rugat-o să pună acolo documentele. Toată averea mobilă i-am lăsat-o în pază. Şi era o femeie modestă, de aproape şaizeci de ani, care nu ştia nici să citească bine. S-a dovedit mult mai cinstită decît multe persoane „civilizate". Cînd, în vara anului 1992, am revenit în Mar del Plata, toate erau la locul lor şi în bună ordine. Aşa chestii nu mai întîlnisem decît în cărţi.

Abia în vara lui 1992, am aflat că stratagema noastră ţinuse. „Speriată", Isabela arătase bubulilor care pătrunseseră în vilă exact seiful cu gulgute otrăvite. Mai mult nu putuseră scoate de la ea. Ce te poţi aştepta de la o metisă indiancă ? or fi gîndit bubulii.

Noi am stat ascunşi în spital aproape două săptămîmi. Cînd don Cristobal a apreciat că totul e în regulă, ne-a strecurat peste graniţă, în Paraguay, cu un avion particular. Unul care cam făcea contrabandă. Mă rog, o meserie urîtă de vameşi şi poliţişti. Noi, însă, am apreciat-o la justa ei valoare. Din Paraguay am plecat către Rio de Janeiro, unde era puţin probabil să avem necazuri. Mergeam către ţara libertăţii, Franţa. Cînd

am ajuns la Paris, cădeau deja frunzele de pe copaci. Era toamnă bogată şi caldă. Şi-eram liberi. Atît cît de liber se simte un spion pe cîmpul de confruntare informativă.

În BUNCHERUL OCTOGONULUI.

Ajuns la Paris, Bălaiul m-a prezentat lui Cremene, în stilul său caracteristic :

- Şefu', l-am adus pe ăla micu. Specialistul în descântece. Arde de nerăbdare să miroase culcuşul bubulilor. Are de plătit o poliţă barosană.

Cremene îmbătrânise vizibil. Riduri adânci îi brăzdau faţa bărbătească, iar părul trecea încet dar sigur către alb. începuse să semene cu Bătrânul. Chiar şi la vorbă.

- Te-ai odihnit destul, m-a întâmpinat el. E timpul faptelor.

- N-a fost numai odihnă ! am ripostat eu. Am penetrat agentura de sud, am fost în vizită la Neconvenţionalii lui Sam...

- Odihnă. Aici, treburile sînt fierbinţi. Iar în ţară, ard.

- Ordonaţi ! am spus eu convins.

- Intri la documentare, la bunker ! Selecţionezi materialele probatorii pe secţiuni ! Le faci sinteza şi le pregăteşti pentru publicare !

- Toate ? Şi cele secrete ?

- Cele care servesc cauzei. Multe au încetat să fie secrete. Bubulii au furat cîteva tone de documente din România. De la CC , de la Securitate, de la Miliţie. Numai cei de la Armată au scăpat cu arhivele întregi. Nu se ştie dacă şi nestudiate de ochi lacomi.

- Arhivar ?

- Exact ! Am încredere în talentul tău de a mirosi ce e mai periculos pentru bubuli. Tot ce e periculos pentru ei, publicăm în toată lumea !

- Am înţeles !

Am salutat şi am ieşit din biroul şefului. Ghidat de Bălai, am pornit către bunker. întregul comandament extern era format dintr-o vilişoară relativ izolată. în faţă, îi atîrna o firmă de import-export, iar birourile de la parter foloseau pentru aceste operaţii de acoperire. La subsol, era bunkerul. Adică, depozitul de documente salvate din Octogon de urgia invaziei. Cum le aduseseră pînă aici, numai Dumnezeu ştia. Am încercat să aflu de la Bălai :

- Cum aţi reuşit să căraţi cîteva tone de documente prin atîtea vămi ?

- He'! a icnit Bălaiul. De-ar şti bubulii, ce mai auto-critici şi-ar face ! N-au destule ziduri pentru dat cu capul ! Dacă ţi-aş spune că ni le-au cărat ei, nu m-ai crede.

- Nu seamănă cti ei.

- Măi Petrică, greşeala numărul unu a unui spai este să creadă că ceva e imposibil ! În branşă, totul e posibil ! Dacă ştii să te orientezi. Şi dacă ai noroc.

- în concret ? am replicat eu interogativ.

- în concret ? Bubulii ne-au cărat calabalîcul pînă în Franţa, convinşi că au pus mîna pe ceva foarte valabil. Cam aveau dreptate. Numai că nu cunoşteau şi părerea noastră cu privire la proprietar. I-am lăsat fără marfă, la zece kilometri de Paris. După ce cheltuiseră milioane pentru a trece întregi prin vămi. Asta ca să nu crezi că nu ştim să apreciem relaţiile bubule la justa lor valoare.

Cînd am văzut muntele de arhivă care mă aştepta, am înlemnit. Era de muncă pentru cîţiva ani buni. Mi-am ales un birou luminos, am oftat adînc şi am început.

. . Oftezi, piciule. Nu-ţi place hârţoaga ?

- Mi-a ghicit mie o ţigancă c-o să fiu cărturar.

- Viaţă lungă ? mi-a urat Bălaiul şi m-a părăsit.

Aşa am început noua mea carieră. Cea de arhivar al Octogonului. înţelesesem de ce era nevoie exact de mine : 'nimeni n-ar fi putut selecţiona prin metode clasice muntele de arhivă, în timp scurt. Mai apoi, cel care avea acces la atîtea secrete trebuia să fie un tip de încredere. Mai să-mi crape pieptul de mîndria patriotică ce mă cuprinsese!

Am început cu, Studiul jurnalelor din ţară.. Nu pentru că ar fi meritat atenţie -deosebită. Curgea atîta dezinformare în cerneala rotativelor, încît ar fi bătut întregul congres mondial al mincinoşilor. Pur şi simplu voiam să măsor pulsul naţiunii. Adică să văd cam în ce atmosferă informaţională trăia;

Trăia prost. Dezinformarea făcea încă ravagii. Propaganda bubuîă nu se lăsa învinsă chiar aşa uşor. Citeam ştirile cu voce tare. Ce era interesant, înregistram pe dictafon.

Seara-, comentam cu gazda mea, Bălaiul. Căci, la Paris, ne confiscase şi ne băgase în luxul vieţii sale. Carmela se odihnea cu Ninette şi copii, iar noi alergam cu treburile „firmei", Comentariile Bălaiului meritau obositoare zile de arhivă.

- Bălaiule, uite ce zic ăştia, în mod insistent ! Cică s-a produs un genocid cultural asupra minorităţilor...

-- Mie-mi spui? Noi, lipovenii, deţineam monopolul brojdelii la secărică. Ne-au deznaţionalizat ! Ne-au trecut pe spirt medicinal, pe vodcă satelit, pe cocîrţ. Ai văzut tu un genocid mai mare ? Şi asta nu-i tot. într-o vreme, nu găseai nimic de pileală în toată Delta, Mergeau lipovenii cale de zeci de mile să cumpere un kil de samagon ori o sticlă de rom fabricat pe blat de nişte băieţi faini, care ne compătimeau. Cît pe ce să ne cureţe. Ascultă la mine : fără trăscău, lipoveanu-i ca şi mort. Şi ăsta, odiosul, voia să ne lase uscaţi...:

- Eu am vorbit serios, Bălaiule. Genocid, cultural.,:

- Păi asta-i, că nea Nicu ne-a lovit în cultura noastră specifică. Ai văzut tu lipovean să cînte fără pileală ?

--- Hai, Bălaiule, fii serios ! Zi, ce părere ai ?

- Părere ? Cui foloseşte ? Nea Nicu e mort. Mai vezi tu altul care să se dea vinovat ? Să-şi ia răspunderea ? Toţi au fost dizidenţi. Toţi au protestat pe ascuns, că-l păzea Securitatea cu măciuca, să nu deschidă gura. Dacă Vrei să ştii, cel mai mare dizident al epocii de aur" a fost moş Darie din Gliboca : fabrica samagon în contra dictaturii! Şi-i întărea fizic şi, moral pe luptătorii anticomunişti din toată Delta. I-aş da şi o medalie moşneagului. Dacă l-aş găsi treaz măcar o clipă. Ceea ce nu cred să se producă în secolul ăsta.

- Bălaiule, să spunem că voi n-aţi avut probleme. Şi nici n-aţi făcut. Lotca, peştele, bănişori, oleacă de contrabandă. Problemele le ridică maghiarii. Ei susţin existenţa unui genocid cultural.

- Ei, parcă numai asta susţin ei ! Nu-i băga în seamă ! Au şi ei visuri. Şi deznaţionalizează ceva de speriat! În Harghita, am găsit un sat de armeni maghiarizaţi. Şi tu ştii cum sînt armenii ! Ca şi ovreii. Ţin la neam.

Era clar. Cu Bălaiul era mai greu să priveşti lucrurile grav. Toate aveau o stare de levitaţie. Ar fi fost păcat dacă dictatura le-ar fi afectat cultura specifică.

Avînd în vedere evoluţia situaţiei din ţară, considerasem că prima acţiune reuşită ar fi fost să prezint probe privind intervenţia străină şi teroriştii fantomă, pe care nimeni nu~i găsea. Deşi, în decembrie 1989, fuseseră foarte utili, foarte prezenţi şi foarte prinşi. Unii, chiar, foarte prezenţi şi foarte prinşi. Unii, chiar, foarte morţi. Dintre sute de terorişti prinşi, nu apăruse nici unul la judecată. Toţi se evaporaseră. Preşedintele Ion Iliescu susţinea că problema lor e foarte delicată şi greu de clarificat. Asta mi-a atras atenţia. Şi m-a mai

frapat declaraţia generalului Victor Stănculescu : „Problema teroriştilor va fi clarificată peste cîţiva ani, cînd actualii lideri nu vor mai fi la putere. Cremene era prea ocupat să-mi asculte raţionamentul, aşa că tot la Bălaiul am ajuns :

- Bălaiule, am proba ! Generalul Stănculescu a declarat public, în presă, că teroriştii vor fi cunoscuţi abia după ce grangurii aflaţi la putere nu vor mai deţine actualele funcţii. Cu alte cuvinte, între terorişti şi actuala putere există o legătură directă.

- Ghipsulescu e mare pişicher. A zis şi el ca Pythia. Dacă iese moşul din colibă, îi spune că e în excursie. Dacă nu iese, îi umflă harbujii şi-o şterge. Nici nu-l poţi condamna. E în stare să vîndă şi armamentul plutonului de execuţie. Ca să nu mai vorbim de zidurile puşcăriei...

- Afirmaţia nu e făcută sub nici un fel de condiţie suspensivă. E categorică.

- Şi ? S-a mişcat cu vreun milimetru nea Ionică din Dealul Cucuvelei ?

- Nu, clar...

- Piciule, află că bătrînul sforar, Brucan, a intuit exact situaţia. Ţugulanul se dă în vînt după ştiri senzaţionale. Dar, cînd le are şi sînt reale, nu are nici măcar puterea de a protesta. Ca orice balcanic, va murmura Măiculiţă mamă, ce măgărie ! Apoi se va duce să radă câteva berici cu un amic şi să comenteze măgăria. La asta-i trebuiesc ştirile ! Să le discute cu amicii la o berică. Să se enerveze. Să se aprindă. Să dea cu pumnul în masă : Aşa nu mai merge, domle ! Să-ţi facă iluzia că ia atitudine, că participă. Să bîrfească copios. Asta e. Şcoala lui taica Brucan e valabilă. Cine prinde şpilul se pricopseşte. îl lasă pe ţugulan să bîrfească 'şi îi înşfacă mangoţii. Inclusiv din tezaurul naţional.

- Bălaiule, n-ai fost demult prin ţară. S-a cam radicalizat ţugulanul.

- Şi, la ce i-a folosit ? Să se ducă zilnic în Piaţa Universităţii pentru a înşfăca porţia de ciomăgeală de la scutieri ? Asta e nu e radicalizare ! Ăsta e masochism'.? Huo ! Să te duci şi să urli pentru dreptul tău de a fi bătut.

- Ai o viziune, Bălaiule !

- Cea mai realistă, piciule. Nu-i alta care să exprime mai exact situaţia din România.

- Nu te cred. Ştii şi tu că s-au schimbat multe. Ţugulanul s-a organizat, are partide, luptă şi el legal. Nu poate dormi tot timpul cu Kalaşnikovul sub cap:

- Parcă Kalaşnikovu' a ştiut ce să facă ? A tras în cine, trebuia ? Nu ! E bolnav de mituri, ţugulanul tău. Visează un papaşa care să-i dea crăpelniţă, căldurică şi o ţîrişcă de libertate. Cît să poată mîrîi. Nu mai mult. Căci asta-i perestroika : Lungeşti lanţul la trei metri şi muţi strachina cu păpică la patru. Ţugulanul, în visele sale tainice, visează perestroika. Deşi inconştient.

- Nu, Bălaiule ! Ţugulanu-i foarte inteligent, cînd vrea. Şi foarte caustic. Din ce citesc, trag concluzia că s-a deşteptat.

- Poate după ce l-au altoit minerii. înainte nu, fii sigur ! Aşa-i manevrează tribul lui nea ionică, de cîntă exact cum vrea el.

- Nici chiar aşa, Bălaiule. Priveşte numai cît de contestat e Iliescu ! Nu e zi să nu-i strige careva Jos ! Nu e pace sub castanii Cotrocenilor.

- S-o crezi tu ! Ăsta-i teatru. Import. Made în URSS . Ne-a semnalat amicul tău, Cernescu. Exact ca la Moscova. S-a dus şi ţugulanul de Cernescu să-l vadă pe Ivan la strîmtoare. Şi cînd colo, ce să vezi ? O gaşcă de informatori din lumea interlopă, organizaţi de un ofiţer KGB în uniformă, auzi ? în uniformă ! strigau : Jos KGB -ul ! Pricepi ? Să vadă mujicul că e o reacţie, că se iau măsuri. Să urle plin de avînd revoluţionar. Să-i treacă de a mai face şi altele. Să se descarce.

- Bălaiule, mă îngropi cu viziunile tale. Ai zice că eşti expertul numărul unu în politica mondială.

- Să ştii că sînt, piciule. Uite, de exemplu, nen-tu Ionică Trandafir este singurul lider din Est care a reuşit, să conducă concomitent şi guvernămîntul şi opoziţia. Pur şi simplu bagă în scăfîrliile celor din opoziţie lozinci simple. pe care ei le înghit şi se droghează în 'direcţia dorită de Papaşa.

- Concret ?

.. Treaba cu Securitatea. În decembrie, le-a spus Papa şa că „şecuriştii e nasoli şi fură democraţia poporului". Ai văzut unul. singur să se fi trezit, atunci ? Unul care să zică : „Bă, dacă a zis. Papaşa că e nasol, înseamnă că e cu noi, nu cu el ?

- Valabil raţionament. Chiar că-ţi vine să crezi că tipii ţin capetele numai pentru a avea pe ce pune pălăriile.

- Ai început să gîndeşti exact, piciule. Te' fac expert. Şcoala lui Bălaiul, marele trosnitor de cocîrţ din Gliboca, nu are concurent la nivelul mondial

- Şi Petre Roman ? Ăla micu, Neulanderu'.

- Fain băiat, pe cinstea mea ! Ai zice c-a făcut şcoala la noi. Nu pot pune mîna în foc că n-a făcut-o. Are un tupeu de mare spai Unul de ăla de ciordeşte bomba cu neutroni din garajul lui Sam şi cînd e găbjit spune : Pardon ? ! Care bombă? ! Care garaj ! ? Eu vorbesc spaniola şi am certificat de botez ! În plus, trebuie să vă anunţ că am implimentat nişte fasole boambe la Staţiunea Fun- dulea. Poate despre acest pariu al meu cu agricultura e vorba ? îi face mintea creaţă ţugulanului, de la vlădică şi pînă la opincă.

- Are stofă de politician, tipul. Mă întreb de ce naiba nu s-a lansat pe timpul lui nea Nicu.

- Păi, se lansa el, săracul, dacă putea. Trăgea nişte serenade sub ferestrele Zoicăi de speria toţi motanii din Primăverii. Numai că nu a vrut coana mare. Avea

alte planuri. L-a trimis să se răcorească cu franţuzoaice.

- Şi, şi...

- A combătut el ce a combătut... Se speriase DST - ul, nu alta. Pînă la urmă s-a cuminţit. A intrat la stăpîn. Are un mutter complex pe cinste. Dar, acum i-a venit vremea. Sapă ăsta cu sîrg la groapa lui Ionică.

- Două şcoli, doi elevi, două metode de ,,lucru". Care pe care ?

- Ionică pe Petrică. Şcoala lui naşir Ştalm n-are încă rival planetar. Vei vedea.

- Sigur ?

- Cum mă vezi şi te văd ! îmi spune mie îngeraşul meu că acum, pe toamnă, se umflă orzu-n ei. Să-i vezi ieşind la drumul mare, cu şişurile în dinţi..:

- Forţe de sprijin ? Ionică ?

' - Muc şi sfîrc. Măgureanu et comp. Cooperativă specializată în croitorie. Apropo, ai observat că Măgureanu a recunoscut în două interviuri că, în decembrie, a fost şi intervenţie străină ? Spunea că a fost benefică. De ce crezi c-a recunoscut ?

- Nu-l ştiu pe tip. Poate, de fraier ?

Are şcoală. Pînă la urmă, tot iese Îa ivelă trosneala internaţională. Şi atunci, minzpcul nevinovat se prezintă : V-am spus ,eu de mult cum stau trabanalele. Pricepi ?

Îmbîrligată afacere în ţară. Ai zice că eşti la circ.

- Păi, chiar asta e. S-a spart ' circul mare şi au ieşit cu toţii în stradă. Scot foc pe ochi şi gură, sar la trapez, joacă ursul, maimuţele nu lipsesc. Iar ţugulanul aplaudă şi-şi dă consimţămîntul. Sau votul.

- Şi, în această situaţie, crezi că mai merită să ne sacrificăm ? Mai ales noi, cei bogaţi ?

Privirea Bălaiului s-a întunecat o clipă, apoi a replicat rece şi străin, cum nu-i era în fire.

- Piciule, mie mi-e drag ţugulanul liber. Şi Delta, românească.

Asta a fost cea mai completă declaraţie patriotică a Bălaiului. Singura care am auzit-o în viaţa mea. Făcea cît zece tomuri de gargară patriotardă scrisă de anumiţi, „dizidenţi".

După vreo două zile de la discuţie, Bălaiul a apărut radios în bunker :

- Piciule, am cîştigat! Sînt un mare deştept. Nea Ionică l-a croit pe ăla micu. L-a minerit, mai bine zis.

Am ridicat privirea întrebătoare din hîrtiile pe care le cercetam :

- L-a plesnit ?

- De i-au mers fulgii. Ţi-am spus eu că şcoala iui Stalin e imbatabilă !

- De unde ştii ?

- Bucureştiul. Acum vin de la telefon. Minerii implementează democraţia originală la sediul guvernului. Ăla micu, Neulanderu', şi-a dat demisia.

- Măiastră-i mîna lui ! A conducătorului încercat!

.- Just ! Mă gîndesc. ce ar zice dacă l-am contacta. Pun pariu că ar trata cu noi. Ne-ar da şi grăunţe, şi făină şi grade...

- Da, dar ne-ar pune la ham. Pentru victoria capitalismului original dezvoltat în toată România !

- Nu numai asta. Ne-ar şi beli. Şi ne-ar trata cu un praf de ardei, la foc mititel. Nu sîntem genul de tipi care ii plac lui. N-avem şcoli şi state de activişti.

- Mai bine haiduc, decît poteră, nu-i aşa ?

- OK, haiducule | Ce-ţi mai iese din hîrţoage.?

- Multe, Bălaiule, tare multe. Se clarifică orizontul înţeleg ceea ce, nu pricepusem atunci.

- la te uită ! Şi eu, dobitocul, care credeam că tu le afli pe toate numai dînd ochii peste cap !

- Nu rîde, Bălaiule. E şi asta o metodă, Am învăţat-o cu greu.

- Şi la ce ţi-a folosit ? Ai biştari, dar n-ai linişte. Hămăleşti 15 ore pe zi într-un depozit de arhivă.

Era o întrebare la care răspunsesem demult. Am şoptit încet, ca pentru mine însumi :

- Ştii, Bălaiule, şi mie îmi place ţugulanul. Tot liber. Şi am acasă nişte munţi care ţin să rămînă ai noştri.

Bălaiul m-a apucat de umăr şi m-a privit direct în ochi ;

- Bă, să nu pişi ochii ! Nu eşti deloc tipic. Strici clişeul lui nen-tu Brucan. Ai uitat cine eşti tu ? Un fanatic, îndoctrinat ideologic, gata să omoare şi pe mă-sa, cu arme importate de la marţieni. Ai uitat ?

Nu uitasem. În faţa ochilor mi-a apărut din nou, circul morţi). Aşa cum îl văzusem eu în casele. Aşa cum mi-l povestiseră supravieţuitorii. Aşa cum îl caracterizase Cernescu. Da, Cernescu.,.

:- Bălaiule, mi-ai spus că aveţi contacte cu Cernescu,

- Exact. E un ţugulan mai căpos decît l-ai descris' tu. Ăsta nu uită nici în mormînt că l-ai privit pieziş odată. A ieşit la drumul mare, cu paru~n mînă. Obiceiuri de ţugulan răzvrătit,

- Adică ?

- Lucrează în presă. " Scrie în ziare. Trage cu torpile în tot soiul de tipi din ăştia răi. Obicei prins în fragedă pruncie la şcoala aia, de marină.

- Ştiu, Bălaiule, la şcoala aia am învăţat şi eu.

- Aha ! De-aia vă ţineţi de mînă. Să nu vă pierdeţi.

- Da, ţin la el. La drept vorbind, răspund pentru eL Eu l-am adus în Octogon.

- Dacă ţii la el, spune-i să tragă mai piano. Nu de alta, dar ştiu,,, nişte tipi care s-ar înfrupta cu plăcere din coliva lui.

Am- început să rîd crud şi rău. Bălaiul mă privea mirat. L-am lămurit :

- Cernescu mort e mult mai periculos .decît Cernescu viu, Asta poţi să înţelegi, nu ?

Aha ! a făcut Bălaiul. Bănuiam eu că vă ţineţi de şotii înfiorătoare. Dar nici chiar aşa.

- Bălaiule, vreau să văd ce a publicat Cernescu ! Am avut o vorbă cu el. Nu am găsit nimic în jurnale.

- Păi cum să găseşti ? Toate sînt la mine. Mi le-ai cerut ?

Aşa era. Nu le cerusem. Nici nu mă interesasem de finul meu, Paul Cernescu. Căci, eu îl botezasem pentru Octogon. Voiam să văd ce a făcut. Am studiat o seară întreagă materialele' publicate de Cernescu în diferite jurnale. Bălaiul avea dreptate. Omul meu ieşise cu paru-n mînă la lotri. Dar, Bălaiul nu observase ceva. Ceva ce eu am observat şi m-am bucurat. Cernescu ţinea bine paru-n mînă şi altoia invadatorii fără rezerve. în acelaşi timp, lucra în fente. Uite-l, nu e ! Se acomodase. Spusesem eu odată că un tip de soiul meu e mai periculos decît o divizie de rachete balistice. începuse să-mi confirme părerea.

Pe data de 29 septembrie 1991, am descoperit în arhivă raportul lui Lew C. Azzuro. Scris impersonal, "rece,. laconic, la obiect. Tipul era profesionist, nu lălăitor. Pe cîteva pagini era tot ce trebuia să ştie omul, pentru a înţelege ce se întîmpla în România zilelor noastre.

Raportul se baza pe studierea unui oarecare Plan M, din posesia bubulilor, şi suna foarte simplu :

Din ultima, analiză la nivel înalt, efectuată la 6 decembrie 1989, rezultă că România este perfect pregătită pentru o revoltă, populară. Trăsăturile definitorii ale situaţiei operativ-informative actuale sînt:

- Majoritatea populaţiei aşteaptă o schimbare, fie ea şi organizată din exterior. Deşi mijloacele mass media amice (bubule n.n.) au prezentat constant,,

preocuparea lumii libere pentru respectarea drepturilor omului în România, speranţele românilor se îndreaptă în special către Mihail Gorbaciov, pe care propaganda sovietică, bine organizată, a izbutit să-l insinueze în conştiinţe ca pe un posibil eliberator.

- Starea de spirit din aparatul de coerciţie (Armată, Miliţie, Securitate.) este favorabilă debarcării conducerii ceauşiste. în acest an, conform celor stabilite, nu au fost avansaţi la gradele imediat următoare ofiţerii superiori şi generalii îndreptăţiţi la această măsură. Loialitatea cadrelor tinere faţă de dictatură este mai mult decît discutabilă. Cu excepţia cîtorva cadre cu funcţii foarte înalte, nu se estimează o reacţie în favoarea dictatorului, din partea aparatului de coerciţie. Ca atare, în caz de tulburări sociale de amploare, nu se prefigurează acţiuni represive serioase.

- Aparatul de menţinere a ordinii interne are un potenţial de reacţie foarte redus. Pregătirea forţelor speciale de poliţie este pur teoretică, deoarece situaţia internă nu a impus combaterea manifestaţiilor, mitingurilor ori altor acţiuni stradale violente. Tehnica din dotare destinată utilizării în acest scop, este cu mult sub standardele mondiale şi absolut insuficientă. Nu există maşini de luptă uşoare, lansatoare de gaze, tehnică de luptă pentru împrăş- tierea demonstranţilor. Aparatul informativ, excesiv birocratizat, nu va putea fi folosit într-o eventuală represiune, deoarece nu are calificarea necesară ; anii îndelungaţi de linişte socială au transformat aparatul Securităţii într-o organizaţie exclusiv informativă. Ca atare, în situaţia izbucnirii unor tulburări de amploare, se estimează că dictatorul va apela la forţele Ministerului Apărării Naţionale, în care are multă încredere. Acest fapt poate fi deosebit de important pentru planificarea măsurilor ulterioare.

Am ridicat privirea de pe document şi am rămas o clipă pe gînduri. Mă uimea acurateţea informaţiilor cuprinse în materialele bubulilor. Ăştia nu umblau cu lozinci. Mergeau pe realitatea crudă, aşa cum era ea. Un lucru care trebuie să intre în capul oricărui „deştept" naţional.

Raportul continua :

În situaţia izbucnirii unor tulburări de amploare, se estimează că dictatura ceauşistă va scoate în stradă toate categoriile de forţe din dotare. Acest lucru ne poate fi deosebit de favorabil din următoarele motive :

- Dictatorul a cultivat cu asiduitate neîncrederea între forţele Securităţii şi Armatei, pentru a preveni coalizarea lor într-un eventual puci. Putem, deci, să le manevrăm una împotriva celeilalte.

- În situaţia că trupele Ministerului Apărării Naţionale şi' ale Mimisterului de Interne vor fi scoase concomitent în stradă, fiecare sub comandă proprie, se pot iniţia acţiuni complexe de derutare, dezinformare, culpa- bilizare asupra fiecărei categorii de forţe. Necunoscîn- du-se reciproc, fiecare categorie de forţe poate raţiona că este atacată de cealaltă. Ori, şi mai bine, fiecare poate raţiona că cealaltă este fidelă dictatorului.

Bubulul care a întocmit Planul M era deosebitde inteligent. Cu siguranţă avea studii complexe : militare, informative, psihologice. Prindea exact elementele esenţiale.

Planul continua foarte clar şi deschis :

- Pentru doborîrea 'dictaturii ceauşiste din România nu este necesară o intervenţie militară. Acelaşi rezultat se poate atinge prin folosirea unei forţe reduse numericeşte, formată din experţi în comando şi diversiune, sprijiniţi de un puternic „foc" dezinformativ în mass media internă şi externă. Ideea este

prezentată foarte bine în cartea „The gentlemen" de John Boland, pe care o anexez la raport.

în concret, propun iniţierea următoarelor măsuri :

1)Forţa de comando şi diversiune, formată prin contribuţia proporţională a părţilor interesate, să fie de maxim valoarea unui batalion, divizată în plutoane Operative, pe principalele oraşe ce trebuiesc cucerite; în mediul rural, nu ar avea eficienţă, datorită numărului redus de locuitori şi pasivităţii tradiţionale a acestora. Pătrunderea forţei expediţionare să se facă concentric, prin toate punctele de trecere a frontierei, pentru a nu trezi suspiciuni din partea aparatului informativ. Intrarea în acţiune-a tuturor forţelor expediţionare să se facă la o dată fixată în prealabil, de comun acord, cu precizie de minut. Numai astfel, putem realiza surprinderea şi divizarea forţelor armate ale dictaturii.

2)Fiecare parte interesată va activa>, pînă la data, declanşării operaţiei, întregul potenţial informativ-operativ aflat în conservare, pregătindu-l pentru operaţiuni dezinformare-influenţare, derutare. Potrivit datelor centralizate, obţinute de la forţele interesate, putem conta pe sprijinul a circa 2000 agenţi informatori şi de influenţă (calificaţi şi dirijaţi pe bază de plan) precum şi cel puţim 7000 de simpatizanţi din rîndul populaţiei (pregătiţi superficial de către agenţii calificaţi). Foiţele sînt mai mult decît suficiente pentru a ridica o parte considerabilă a populaţiei la revoltă împotriva dictaturii.

3) Tabelul cu persoanele propuse de fiecare parte pentru a prelua funcţii în noile organe de putere şi administrative ale României este prezentat în anexă. Numărul relativ redus al acestor persoane impune măsuri de racolare a unor noi persoane capabile a servi cauza noastră. De asemenea, se impune reabilitarea unor persoane descoperite şi pedepsite de

către aparatul justiţiei române pentru colaborare cu organizaţia noastră, în vederea impunerii acestora în aparatul de conducere centrală şi locală a statului român, în acest scop,»pe timpul'acţiunii, se va avea în atenţie deosebită recuperarea arhivelor informative, politice şi de justiţie care concentrează da’te compromiţătoare despre aceste persoane. Ulterior, printr-o acţiune combinativă (mass media plus justiţie) vom obţine reabilitarea lor şi prezentarea ca dizidenţi, luptători Împotriva dictaturii. Infiltrarea lor în aparatul de stat nu va mai crea nici un fel de probleme.

Într-o primă fază, putem conta şi pe sprijinul interesat a unor persoane culpabile (şi -culpabilizate !) pentru faptele săvîrşite pe timpul dictaturii. Oportunismul este trăsătura definitorie a peste 60 la sută din oameni, aşa că foştii susţinători ai lui Ceauşescu vor trece în masă, în tabăra noastră.

Dacă materialul -nu ar fi fost datat foarte/exact, aş fi crezut că a fost întocmit după evenimente. Chiar aşa se produseseră, cum fuseseră planificate. O parte din arhive, fuseseră devalizate, în căutarea dosarelor - agenturii bubule. Unii spioni şi trădători arhicunoscuţi se lansaseră în viaţa publică sub măşti de dizidenţi. Cei mai aprigi ceauşişti deveniseră peste noapte cei mai mari- anticomunişti. Teribil de bine cunoştea planificatorul bubul firea omenească! Iată ce înseamnă să faci ştiinţă, nu gargară politică ! Informativul bubulilor lucra cu terii, cu tehnică şi multă ştiinţă. Nu mă mai miram deloc de faptul că le trăsese o cotonogeală clasa-ntîi celor din Securitate.

Planul M se derula ca un coşmar :

4) Principalul element din sistemul de apărare al României care trebuie anihilat cu prioritate, este Securitatea. După ultimile da’te, efectivul acesteia se cifrează la 9000 ofiţeri, 4000 subofiţeri şi circa 1500 angajaţi civili. Sistemul informativ al Securităţii este

organizat teritorial şi central pe o bază cibernetică, dovedindu-se de nepătruns în punctele cheie. Nu s-au reuşit infiltrări, iar cazurile de trădare sînt nesemnificative. Fugarii aflaţi în subordinea noastră cunosc foarte puţine da’te de interes operativ ; am ferma convingere că o bună parte dintre ei sînt infiltraţi de Securitate, prin fugă aparentă, pentru a ne dezinforma. Ca atare, pentru anihilarea Securităţii se impun măsuri foarte serioase după cum urmează :

- Pe timpul manifestaţiilor stradale, agenţi anume instruiţi, echipaţi în haine civile, se vor insinua în rîndul revoltaţilor, executînd foc în ascuns şi pe faţă. Scontăm că reacţia populaţiei va fi de a culpabiliza Securitatea, cunoscută că nu poartă uniformă. Pentru a se crea o stare de spirit favorabilă distrugerii totale a Securităţii, trebuiesc minim 810 000 de morţi, care să-i fie puşi în sarcină.

- Agentura de influenţă şi dezinformare va lansa ştiri anume fabricate, menite să prezinte Securitatea ca un organism imens, bine înarmat, fanatizat, supus integral dictatorului. Cifrele ce se propun pentru fiecare caz în parte, precum şi sloganele anti-Securitate se prezintă în anexă.

- Grupe de comando anume pregătite, echipate în ţinută civilă, vor ataca sistematic unităţile Armatei, creînd impresia că Securitatea atacă Armata. Scontăm că, în replică, unităţi ale Armatei vor ataca unităţi ale Securităţii, provocînd un conflict de mare amploare. În această fază, agenţii noştri, infiltraţi în rîndul revoluţionarilor, vor prelua integral arhivele şi unităţile de Securitate, Documentele de mare interes operativ vor fi trecute imediat peste frontieră ; în acest scop se va lua măsura legalizării deschiderii frontierelor şi suspendării controlului vamal.

Prin agentura proprie, precum şi prin alte persoane receptive, se va declanşa o acţiune culpabilizatoare de

amploare împotriva Securităţii, desconspirîndu-i-se sediile, mijloacele şi metodele de acţiune, lucrătorii acoperiţi etc. De asemenea, se vor iniţia acţiuni prin care cetăţeanul român să identifice Securitatea cu dictatura şi represiunea gravă a perioadei ruso-fi’le. Pe măsura posibilităţilor, se va trece la lichidarea fizică a celor mai mari specialişti ai Securităţii.

- Funcţie de evoluţia situaţiei concrete, se vor iniţia orice alte măsuri menite să spulbere definitiv structurile Securităţii, să scoată din minţile românilor mitul invincibilităţii şi atotputerniciei ei. Rezultatul final trebuie să fie satanizarea completă şi definitivă a acesteia.

Nu aveam cuvinte. Mi-am scos în gînd pălăria în faţa severului planificator bubul. Dar numai pe jumătate. Căci, măsurile planificate fuseseră aplicate integral, dar nu dăduseră rezultatul scontat. Nici un român nu spînzurase securişti de stîlpi,. aşa cum făcuseră maghiarii, în 1956. Muriseră mai puţin de 200 de oameni, în prima fază a diversiunii, şi mai puţin de 1100 în faza finală. Armata şi Securitatea nu intraseră în război una contra alteia, graţie celor doi generali eroi - Guşe şi Vlad. Şi, ceea ce-i mai important, bubulii nu reuşiseră să lichideze integral Securitatea. Nici să pună mîna pe cele mai importante arhive. Asta urma să-i coste.

Am continuat să studiez raportul lui Azzuro, fluierînd vesel : Nu fusesem înfrînţi de marea forţă bubulă. Mai mult, întărisem mitul invincibilităţii. Şi creasem unul nou, cel al supravieţuirii în condiţiile oricărui atac. Aveau bubulii cu ce-şi frămînta neuronii !

5) Cel mai important element de rezistenţă al Românilor este Octogonul, unitate informativ-operativă de nivel 'mondial. Avem puţine da’te referitoare la acest fenomen, căci tind să cred că e vorba de un fenomen, nu de un aparat propriu-zis. în primul rînd,

durează de peste o sută de ani, în ciuda schimbărilor ideologice. în al doilea rînd, foloseşte mijloace şi metode care ar putea intra în categoria Neconvenţionale. Numai că unele sînt deja cu mult superioare Neconvenţionalelor cunoscute de noi; prezint în anexă raportul asupra Operaţiunii Malta, executate de cîţiva agenţi ai Octogonului folosind astfel de mijloace „extraterestre".

Am rînjit satisfăcut. E plăcut să te vezi citat, pe post de clasic în viaţă, de către marii specialişti informativi ai bubulilor. Nu . se prinseseră de mişcare. Am spus eu că bubulii au de toate, dar nu au Dumnezeu. De la asta o să se tragă şi dezastrul lor.

Nici Armata nu scăpase atenţiei bubulilor :

6) Armata ar trebui, teoretic, să fie foarte fidelă dictatorului. Acesta o curtează insistent, se ocupă de îndoctrinarea ei (prin fratele său, Ilie, şeful Consiliului Politic Superior al Armatei), i-a creat o industrie proprie de armament, etc. Practic, nivelurile medii şi inferioare ale Armatei- nu au nimic de a face cu dictatura. Ele sînt formate din cadre provenind din mediile sărace, întru-cît nici un mare şef nu-şi trimite copilul să sufere rigorile vieţii cazone: Ceea ce n-a înţeles dictatorul este însă adevărata stare de spirit a Armatei: ea tinde să joace un rol social, să iasă în faţa societăţii cu munca şi sacrificiile ei. E un drept, la satisfacţie pe care dictatorul îl refuză. Poporul îşi adu,ce aminte că are Armată numai la cutremure, inundaţii, alte calamităţi naturale în care e nevoie de sacrificiu. Ori, cînd are munci ordinare, la care nici ocnaşii nu rezistă, cum ar fi : săpatul primitiv în mină, de-rocatul pe marile şantiere, munca în condiţii de sclav, în agricultură primitivă etc. în plus, cadrele Armatei sînt plătite mai prost decît multe alte categorii sociale ; în fapt, un ofiţer superior are un salariu mult mai inferior veniturilor unui ospătar, zugrav, mecanic auto etc.

Asta «trează o anumită stare de spirit, care se concentrează în zona de aşteptare a schimbării.

Erau deştepţi tipii ăştia din Serviciul de analiză al centralei bubule. Am continuat să citesc :

Armata are un mare avantaj faţă de Securitate : poate fi manevrată printr-un număr redus de persoane, bine planate Aceasta e şi metoda pe care o propun : un număr
limitat de persoane, fidele nouă, să o ia în control şi să o direcţioneze împotriva Securităţii. Cum e de aşteptat ca la nivel înalt să existe o anumită colaborare între Armată şi Securitate, e necesar să decapăm, din primul moment, acest nivel şi să-l înlocuim cu forţe fidele nouă. Pentru aceasta, e imperios necesar ca Armata să tragă măcar un singur glonţ împotriva demonstranţilor. în scopul creerii mijlocului de culpabilizare a Armatei, se vor folosi forţele de comando care, echipate în civil, vor deschide foc asupra militarilor. Scontăm că, în confuzie, unii militari vor reacţiona, trăgînd în demonstranţi. E Suficient să apară un singur caz pentru a-l extinde şi folosi la acţiunea generală de culpabilizare a Armatei, respectiv la îndepărtarea persoanelor din conducerea acesteia cu care nu se poate trata.

Fantastic ! Mă întrebasem de mii de ori cum au reuşit. Şi era atît de simplu ! Ne-o arată şi filmul făcut în Timişoara de reporterul american Ted Koppel de la A’T : după ce un TAB al Armatei deschide foc pe deasupra demonstranţilor aflaţi în faţa Catedralei, aceştia fug, fără a lăsa un singur rănit în urmă, probă că nu se trăsese în ei. Dintr-Un parc din vecinătate, persoane îmbrăcate în civil trag asupra demonstranţilor fugari. Rezultatul trîmbiţat ulterior. Armata a făcut măcel la Catedrală, am spus eu că bubulii sînt foarte perverşi. - multe de învăţat de la ei.

Planul continua, ghici cu cine ? Cu drăguţii şi nevinovaţii de activişti de partid :

7) Partidul Comunist Român, singura forţă conducătoare în societate, are un activ ^foarte numeros, apreciat la 300 000 activişti plătiţi, infiltraţi în toate sferele vieţii sociale-politice, economice, militare. Contrar teoriei, majoritatea activiştilor de partid, sînt caracterizaţi prin oportunism şi mai puţin prin fanatism politic; ei lucrează în funcţiile respective pentru privilegiile care le conferă şi mai puţin din convingere politică. Ca atare, putem conta pe o schimbare a poziţiei majorităţii cu 180 de grade. Puţini vor ezita să se angajeze alături de noi.

Avea dreptate analistul bubul! Cei mai mari Anitori ai „epocii de aur" trecuseră cu animale şi bagaje în tabăra opoziţiei. Se vopsiseră atît de „democratic", încît ţugulanul nu mai pricepea nimic. Concluzia finală era plină de învăţăminte pentru-tot ţugulanul gînditor.

Poporul român este un popor condus şi manevrat prin mituri. Trebuie să exploatăm această situaţie în favoarea noastră, mai ales că unele măsuri în această direcţie s-au şi luat deja. Ca mituri principale pentru manevra iniţială de forţe, propun mitul unui genocid, buzat pe rezultatele iniţiale ale represiunii, mitul unei - averi fabuloase strînse de dictator, în dauna poporului sărăcit. Pentru anihilarea Securităţii vom folosi setea de fantastic a românilor, plasînd variante bazate pe mitul catacombelor, al superkil- lerului îndoctrinat ideologic şi sîngeros, al securistului plătit cu zece salarii, al Armatei salvatoare. Detalii privind conţinutul variantelor de dezinformare sînt prezentate în anexă.

Cam asta era tot. Azzuro nu reuşise, se pare, să copie şi anexele. Era însă destul de uşor de intuit cam ce cuprindeau. Planul acoperea pe deplin întreaga acţiune de diversiune bubulă din decembrie 1989. Simţeai^ nevoia să-l comentez cu cineva. Nu puteam

să-l urnesc pe Cremene, deşi văzusem semnătura lui pe plan, alături de a Bălaiului şi a lui Gheorghe Maxim, rezidentul pentru Europa. Am optat pentru Bălai, căci era mai direct în explicaţii. L-am prins abia seara, la un „pahar de ceai". Adică la o chindie organizată la domiciliul său de fetele noastre. După ce ne-am îndopat corespunzător, l-am abordat din laterale :

- Bă lai u le, ai citit raportul iui Azzuro. Ţi-am văzut semnătura pe el.
- Nu neg chestia ! Pozitiv, deci. Ce te doare ?
- E originalul ?
- Copia. Originalul cu anexele e la Cremene. Crapă ţara dacă află ţugulanul tot. Iese mai rău ca la '907. Ori ca în '89.
- Asta, Azzuro, e tot specialist în descîntece ?

Faţa Bălaiului s-a luminat ca de o mare plăcere :

- Nu, piciule, tipul e un clasic. Nu scapă nici o damă să nu-i bage mîna în chiloţi. în fapt, nu numai mîna.
- Adică ?
- E singurul care a pătruns în marele cartier bubul. Via pătucurile unor dame lipsite de elementare drepturi de către boşorogii de şefi.

Clasic. ! .am mîrîit eu într-o doară. Adevărul e că eram cam gelos de performanţele atinse de tip. Nu trebuise să înveţe nimic, nu trebuise să-i umble psihologii prin scă- fîrlie. Combătea cu armele cu care îl înzestrase doamna mă-sa. Oricum, combătea cu folos.

- Macaronar ? am întrebat eu.
- De Dîmboviţa, bucureştean get beget. Dar nu l-ai cunoaşte dintr-o mie de macaronari. Mai ales cînd dă ochii ăia negri peste cap şi începe să miaune o Canţonetă napolitană. Cu asta le dă gata pe pisicuţe. Căci, nu şti dacă ai observat, damele din toate

vremurile s-au dat şi se dau în vînt după lăutari şi urlători.

- Observat, Bălaiule. Nu credeam că un contraspai bubul poate fi atît de fraier, încît să nu asigure corespunzător chiloţii secretarelor.

- Cîrdul de iepuri şi femeia se asigură la fix numai cu descîntători. Ori, în asta, deţinem supremaţia. Cîteo- dată mă gîndesc de ce nu te prinzi de mînă cu Cremene, să jumuliţi toată suflarea muierească.

- E o idee. Reţine că tu mi-ai dat-o ! Eşti şef, mai mare ca mine. Dacă pic în păcat, am pe cine da vina,

- Nu-i genul tău, pi,ciule. Pun pariu că, de cînd a apărut focoasa argentiniancă; ai intrat cu capul sub fustă. Un lucru nu tocmai înţelept pentru, un contraspai care se respectă. Să nu miroşi o fustă străină...

Avea dreptate. Eu îmi iubeam soţia. Mă vindecase de goana după fuste. Era altceva. Greu de înţeles pentru un tip mai rece.

- Te-ai domesticit periculos de mult, a conchis Bălaiul.

Da. eram un spai domesticit. Studiam arhiva şi îmi iubeam nevasta. Propria nevastă. Ce ruşine pentru tipul ăla, Varain ! Ăla cu tipesele.

Altceva îmi frămînta însă mintea :

. - Bălaiule, dacă am fi avut planul la timp, îi croiam pe bubuli de le-ar fi fost ruşine să apară pe ştrase,

- Şi cine ţi-a spus că nu l-am avut ?

- Păi, măsurile au demarat. S-au aplicat. Âu murit oameni...

- Păi, păi, mă maimuţări Bălaiul. Cum ai fi vrut, piciule, să descoperim toţi, subliniez, toţi oamenii bubuli- lor ? Dacă nu-i lăsam să aplice figurile de circ, nu~i aflam noi nici cu un trib întreg de descîntători. Sacrificiul necesar. I-am lăsat. I-am filmat. I-am documentat. Acum urmează marea trosneală.

- Şi, ce mai aşteptăm ?

- Ho ! că nu dau turcii. S-a aprins orzu-n tine, foclicos-ule ? Uiţi că nu sîntem decît o mie ? Croim şi noi planificat, raţionalizat, îi mai punem să se croiască între ei. Ce poate fi mai plăcut să vezi bubuli trosnind bubuli Deştept e să-i învrăjbeşti, nu să-i aduni.

- Da, e şi asta o politică. Numai că durează prea | mult. Ţugulanul trebuie trezit la timp.

- Ie tete, cine-l plînge pe ţugulan ! Păi, drăguţul de ţugulan rezistă de milenii. Nu-l papă buby-boy aşa uşor. Cît îl vezi de voios şi de fraier în faţa diversiunii, pe atît e de otrăvitor.

- N-aş zice. Diversiunea a ţinut în părţile esenţiale.

- Fii serios, piciule ! N-a ţinut mai nimic. De cînd nu se mai sărbătoreşte săptămîna nebunilor, ţugulanul se dă în vînt după spectacole stradale. Să urle, să-şi dea poalele peste cap, să facă tot felul de năzdrevănii. Dar numai trei zile. Nici o secundă în plus. După asta, devine serios şi meditativ cum îi este felul.

- E o părere.

- Foarte valabilă. Priveşte peste graniţă şi vei vedea ! Ţugulanul a priceput cum e piesa, cine e pe lista cu premii şi cine e neavenit. Fiecare s-a aşezat frumos în pătrăţica lui. Nu-l mai scoţ din ea o jumătate de secol. Ăia care se prezintă regulat la întîlnirea cu poliţia, pentru a înşfăca raţia de chelfăneală, n-au priceput încă. Vor pricepe însă cu timpul. Niet revoluţia ! Nu eşti pe listă, nu ai scaun. Ori stai în picioare, pe post de ţucălar, pe lîngă unul care are scaun, ori te duci liniştit la locul tău.

- O să ne fie greu şi nouă să-i trosnim pe oamenii bubulilor.

- Bă, piciule, tu visai să te înfăşori în tricolor şi să te avînţi în fruntea maselor la asaltul redutei bubule ! Nu se potriveşte. Ai citit prea multe cărţi revoluţionare. Noi o să stăm liniştiţi în găoace şi-o să-i torpilăm pe

bubuli unul cîte unul. O treabă mai funcţionărească decît asta nici că se poate.

- Atunci, dacă e funcţionăreală, de ce e Cremene obosit şi îmbătrînit ?

Faţa Bălaiului a devenit serioasă:

- Cremene e obosit de griji. Simte răspunderea pentru toţi zevzecii pe care îi duce în circă. în plus, trebuie să-şi în'frîngă propriile tendinţe de a lupta direct. Cînd l-am adus în Octogon, căci eu l-am adus, umbla cu un resteu de fier în geanta diplomat. Îl ţinea pentru lupta cea mare. Ăsta-i stilul. Cred că aşa a intrat în istoria spionajului: om,ul cu resteul.

- Avea vreun motiv să intre ?

- Da. L-a croit pe-un gealat de-al lui Ivan de i-a sărit votca din guşuliţă. Unul de ăla rău şi deştept. Nu ca restul caracudei.

-- Ai văzut tu multă caracudă la KGB ?

- Şi-ncă cum ! De exemplu, un amic de-al meu, din Basarabia, a fost anchetat de KGB pentru că deţinea cărţi naţionaliste româneşti. Omul a negat vehement, dar kaghebistul a exclamat triumfător:

- Recunoşti că ai citit Platon cu grafie latină ?

- Recunosc, a spus moldoveanul stupefiat.

- Şi ăsta, Platon, ce e dacă nu naţionalist român. Şi încă în grafia latină !

- Da, am apreciat eu. Cam toţi au dobitocii lor. Inclusiv noi.

- Certamente. Principalul e să nu fie prea mulţi şi să nu iasă în faţă. Îi vede lumea şi face rău la reclamă. Pătează firma.

NE- OM BĂLĂCI În MLAŞTINI.

Dulcea viaţă de arhivar a luat sfîrşit pe neaşteptate, în ziua de 16 octombrie 1991. Abia ajuns la serviciu, am fost luat pe sus de Maxim şi dus direct la Cremene.

- L-am adus ! a anunţat el triufător, de parcă prinsese un infractor.

Cremene mă privea gînditor. Nici vesel, nici trist. Rece şi gînditor. în sfîrşit, s-a decis să înceapă :

- V-a trebui să faci o pauză, arhivarule. Mergi în misiune, în ţară.

- în ţară ?

Rotiţele au început să se mişte cu viteză fulgerătoare. Raţionamentul de profesionist decurgea şnur. în ţară erau noile autorităţi, deloc binevoitoare faţă de „haiduci". Mai erau bubulii, destul de bine înfipţi. Dar, era, în ţară. Acolo erau părinţii, acolo erau prietenii de o viaţă.

- Da, în ţară, a răspuns Cremene. Bubulii au nevoie de tine. Numai de tine. Să-i înveţi bunele maniere. Plus nişte chestiuni elementare de morală.

Am privit întrebător către şeful Octogonului. Pe bubuli îi învăţasem eu cîte ceva, dar nu chiar ce gîndea el. Nu era ' linia mea de activitate. Cremene a continuat:

- Bubulii s-au obrăznicit. Au încă multe arhive secrete în posesie. Mult mai multe decît e sănătos pentru noi. Şi pentru ei. Au început să şantajeze oameni politici, persoane din structurile statale.

-- Şi ? Ei de ce nu reacţionează ?

- Tu ai reacţiona în locul lor ? Nu..

Cremene s-a oprit din argumentaţie. Şi-a dat seama că raţionamentul nu era tocmai exact:

- Da, tu ai reacţiona deschis. Ei, bine, sînt anumiţi tipi mai slabi de înger şi se lasă şantajaţi. Asta vreau să rezolvi tu. Repede !

- Am înţeles ! Detalii ?

- în dosar. Ia-l ! Găseşti tot ce trebuie. întrebări ?

- Plec singur ?

Cremene m-a privit cu ochi ceţoşi, apoi a răspuns tărăgănat şi apăsat. Să-i judec bine răspunsul. Şi să-l ţin minte:

- Dacă ai încredere în femeie, ia-o! în ţară, te poţi baza pe Orozan şi Cernescu. Desigur, ştii că trebuie să mergi şi la Bătrîn.

Atît. Era deja prea mult. Ştiam că Laurenţiu Cremene nu avea încredere în femei, dar nici chiar aşa. Am salutat băţos, deşi conspirant : .

- La revedere şi să ne vedem sănătoşi,

Aşa a început misiunea Şopîrla. O misiune de care nu-mi amintesc cu plăcere. Am nişte motive anume.

Greu mi-ar fi fost să nu o iau pe Carmela ! După necazul din Mar del Plata, mi-era pur şi- simplu frică să o las singură. Un act de slăbiciune nepermis unui profesionist. Dar ce profesionişti mai eram noi acum ? Fără ţară, fără structuri oficiale ? Doar cu inima la un vis şi cu bubulii în cîrcă.

Am studiat cu atenţie dosarul încredinţat de Cremene, memorînd tot ce trebuia să ştiu. în primul rînd, sediul conspirativ al bubulilor din Bucureşti. Ei mă interesau în primul rînd ; cei din provincie erau şi puţini, şi de nivel inferior. Documentele compromiţătoare trebuiau să se afle în Bucureşti. Un loc pe care îl cunoşteam bine şi unde puteam mirosi orice urmă. Un loc unde, însă, din păcate, eram cam cunoscut. Şi asta venea să adauge un nou colac peste pupăză ; primul era faptul că, mai mult ca sigur, filorii bubuli ne fotografiaseră în Mar del Plata. Eu, Carmela şi Bălaiul ne puteam mîndri, probabil, cu nişte tablouri de mărimi impresionante, în care se vedeau pînă şi porii din piele. Numai că astfel de tablouri nu ne prea încîntă pe noi, spionii. Am prefera să fim lăsaţi în modestia noastră, de simple persoane care nu aspiră la poziţii de vedete. Vocaţia anonimatului, specifică

nouă. nu intra însă şi în vederile bubulilor. Asta aveam să o aflu destul de curînd.

Ajuns acasă, mi-am anunţat foarte radios consoarta :

- Mergem în ţară. Te rog să procuri două bilete la trenul de România ! Pe orice rută.

Mi-a sărit bucuroasă în braţe. Era sătulă de lîncezeală şi de singurătate. Credea că mergem în concediu. Apoi s-a trezit :

- De ce cu trenul ?

- Pentru că, din zece bubuli, opt cred că circulăm cu avionul şi doi că folosim autoturismul. Nici unul nu poate concepe că nişte octogonari pot circula cu trenul.

Faţa i s-a întunecat de o grijă nedisimulată ;

- Misiune ?

- Da. Grea. Şopîrla.

Orice femeie normală ar fi protestat. Ori, cel puţin, ar fi comentat. Ea m-a sărutat încet pe obraz şi a plecat să facă bagajele. Cuminte şi disciplinată ca un soldat. Un soldăţel mic necăjit. Care, însă, se ţinea brav. deşi-i venea să hohotească. îmi inspira milă, dar... Asta era viaţa noastră. Nimic pozitiv pînă la căderea forţei bubule.

M-am întins pe o sofa din bibliotecă să citesc. Rîndu» rile îmi fugeau prin faţa ochilor. Cît pe ce să fac marele păcat de a protesta împotriva sorţii. Mi-am şoptit:

- Varain, dacă nu te aduni, te papă bubulii pe post de hamburgher ! Ţineţi sentimentele în frîu ! Calculează-ţi lovitura ! Nu poate fi mai rău decît în ţară străină. Cel puţin, în ocnă, poţi auzi limba română.

în această stare de spirit, m-a găsit Bălaiul. Dintr-o ochire a priceput că ceva nu era tocmai cum trebuia. Şi a reacţionat în stilul său :

- Ce-i Romeo ? Ai trecut de scena grande ? Scena balconului ?

Ăsta era remediul : un tip ca Bălaiul. Sau ca Varain, singur. Căsătorit se blegise. Mai să-i dai dreptate lui Cremene.

- Ce-i piciule ? V-aţi certat ? Ai aflat ceva neplăcut ?

-.Nimic Bălaiule. Plec În misiune acasă. Cu Carmela; Şi am un presentiment.

Bălaiul s-a umflat, burzuluit.*

- Piciule, nu-mi placi ! De cînd te-ai făcut şi ghicitor ? Paşte iarba care-o ştii : descîntător ! Nimic altceva ! Auzi ?

- Asta şi fac, bătrîne. încerc să calculez la milimetru mişcările. Dar sentimentul că ceva e putred în această afacere nu mă lasă. Ştii că nu mă înşel decît rareori.

- Şi la ce-ţi foloseşte ? Lasă şi pentru mîine nişte griji !

Avea dreptate. Legea noastră era : Fiecare zi cu problemele ei. M-am ridicat, mi-am turnat un pahar de Coca Cola şi-am trecut la „şcoala" Bălaiului :

- Bătrîne, eu n-am mai rezolvat trebuşoare din astea, cu şantaje. Probabil e şi sentimentul începătorului.

- Ha ! Şantaje ! Drăguţii de şantajaţi ! Căci ăsta e farmecul în afacere : şantajatul. Şantajistul nu face două parale ; e un tip comun de excroc. Dar şantajatul ? ! El e adevăratul ticălos, omul care ascunde ceva ilegal ori imoral. Dacă ar fi după mine, pe ei i-aş trosni, pe şantajaţi.

- Nu cred să se poată. Sînt mari. Aş crea probleme interne. Vorba yankeului : aş răsturna echilibrul planetar. Iar şantajiştii sînt bubulii.

- Şi eu care credeam că mama mare! încep să îmbătrînesc.

Ăsta e stilul. Intrasem în formă pentru analiză. Mai reuşită analiză ca şcoala Bălaiului din Gliboca nu puteau face nici KGB -ul,' CI'A şi MOSADUL reunite. Replica Bălaiului îmi dăduse o idee : şantaj a la mama mare. Adică, exact cum nu credea nici un bubul de pe planetă că ar face un octogonar. Am zîmbit de plăcere :

- E o idee Bălaiule. Şantaj stil mama mare.

M-a privit o clipă, apoi i-a căzut fisa. A rînjit cu gura pînă la urechi:

- Vezi, piciule, ce-nseamnă să ai un Bălai în dotare. Fără el...
- Hai, nu te da mare ! Ideea îmi aparţine. Şi nu mai zîmbi ca nen-tu Ionică din Dealul Cucuvelei !

Bălaiul a arborat o mînă jignită:

- Mă, ăla micu, află că eu zîmbesc ca Gabie. Auzi ! Nu ca nen-tu ! Ăla zîmbeşte trist. Tragic chiar . Parcă ar spune, la fiecare zîmbet : Deja e mort, Ceauşescu e mort şi nici eu nu mă simt tocmai bine. Nu semăn eu cu el!

- Hai, hai, nu te ambala Bălaiule ! Te-am asemuit cu un şef de stat capitalist, nu cu o jagardea.

Circul continua, cu rostul lui tonifiant şi mobilizator:

- Şef de stat, ai ? Păi semăn eu cu nen-tu, piciule ? Eu care port pălărie panameză ? Păi, nen-tu a visat toată viaţa la o căciulă mare. Mult mai mare decît capul, său. Acum, că a căpătat-o, se miră că-i cade mereu pe ochi.

începusem să zîmbesc înveselit. Am intrat în joc :

- Nu numai că-i cade, dar i-o şi mai trage cîte unul. Iată ce înseamnă să nu ai la curtea imperială un tip giopsi care să-ţi pîrască gagii necorespunzători. Cei care au obiceiul să-ţi tragă căciula pe ochi, exact cînd ţi-e lumea mai dragă. Sau, exact cînd vrei să mergi şi tu ca omul, undeva.

- Aia e, piciule ! Tipul e tragic. Nu seamănă cu noi. N-a observat ce mare panoramă e lumea secolului icsics.

Am arborat o mină serioasă:

- Bălaiule, să nu cădem în păcatul trufiei ! Şi nici al bîrfei ! Sîntem noi ţugulani, dar nu avem oleacă de ştiinţă de carte.

- OK, moralistule ! Pune cărţile pe masă ! Să le văd şi eu.

- OK, Bălaiule ! Pe bune ! Bubulii au în Bucureşti un depozit de documente sfeterisite de la blînda noastră Securitate naţională. Şi procedează cam păcătos : scot cîte unul şi strîng cu presa cîte un stab.

- Ai bîrlogul ?

- La milimetru. MiroSit de Orozan. Şi ţinut sub lupă, cum trebuie.

- Orozan ? Nu-i de parohia mea. Nu-l ştiu.

- Te lasă neuronii, bătrîne. Ia să mai papi nişte lecitină ! Orozan, tehnicul de la Operaţiuni Speciale. Unul mic şi urît, cu moacă de şomer perpetuu. Dacă-i pui o găleată de var în mînă, zici că-i cel mai- mangosit zugrav din ţară.

Dacă o las aici, la tine ?

- A ! vin de acasă. Dar nu-l cheamă Orozan.

- Parcă pe tine te cheamă Bălaiul ? Ţi s-a aprins lampa ?

Bălaiul a stat o clipă, cu materia cenuşie vîjiind sub presiune, apoi a exclamat:

- Fiule, eşti mare ! Păi ăsta-i chiar nepotul lui mama.

Nici măcar Bălaiul n-ar fi croit un plan mai

spui ? De m-ar vedea mama, săraca redevenit serios. Atît cît îi permitea lui.

mare ! deştept !

- Mie-mi Bălaiul a firea:

- Hai, nu te umfla în pene ! încă n-ai zulit punguţa lui buby-boy.

- Da-l las fără ea, nu ?

- Sigur. Dacă nu te mototoleşti pe drum. Căci, cam ai obiceiul ţesa americană.

ăsta. Mai ales de cînd a apărut prin- Atinsese punctul nevralgic, Am tatonai. încetişor:
Te blegeşti

şi mai rău, mi-a retezat-o Bălaiul. Ia-o cu tine ! Nu uita însă că e şi ea profesionistă. Cum o crezi o femeie oarecare, cum te înmoi,

Bălaiul avea dreptate. Viaţa îl învăţase multe. Asta pe lîngă ce-l învăţase Octogonul şi anii de temniţă.

Plecarea s-a făcut fără tam-tam, la miez de noapte. Bălaiul ne-a dus la gară. Ultimele sale cuvinte, la despărţire :

- Piciule, merită să vezi ţara, chiar dacă soarta Îţi rezervă o cotonogeală zdravănă. Ceea ce nen-tu Bălaiul nu-ţi urează.

- Mulţumesc Bălaiule ! Nu-i las eu să-mi ia scalpul!

Piciule, îmi placi ! Eşti optimist şi belicos, numai bun de trosneală. Nu uita, însă; că bubulii cer rareori voie de la tine înainte de a-ţi lua scalpul

- Nu uit, bătrîne. Pe curînd !

- Pe curînd, piciule ! Dacă vezi că-i groasă, tra- ge-un scîncet către nen-tu din Gliboca. N-are el talent la descîntat şi la mieunat canţonete, dar are nişte carabe de lotcar...

- Pe curînd ,Bălaiule ! Nu scîncesc ! Deloc !

-- Căposule !

Trenul s-a pus în mişcare şi el a rămas acolo, scărpinîndu-se sub panameza sa. Mi-am prins soţia de talie, i-am şoptit un cuvînt magic şi am intrat În cuşetă.

Nu sînt un tip fricos, dar presentimentul care mă chinuia m-a hotărît să merg mai întîi în munţi, la Bătrîn, la Demian. Simţeam nevoia să mă întăresc înainte de a porni „afacerea" Şopîrla. în plus, cinstit să

fiu, îmi era dor de părinţi. Nu-i văzusem de aproape doi ani.

Contactul cu Drozan a decurs normal, în tren. Mi-a făcut informarea de caz, la zi, şi a dispărut ca o umbră. Asta era specialitatea sa, dispariţiile subite. Alături, desigur, de zugrăvelile electronice. Pe Cernescu l-am contactat direct, căci era greu de presupus că avea un telefon absolut curat. Mi-a deschis chiar el, în halat şi papuci, ca un boier moldovean la siestă. Faţa sa rotundă s-a luminat de un zîmbet de bun-venit:

- Bă mămăligă-n praştie... a început el, cu vocabularul lui cazon. A dat însă cu ochii de Carmela care mă seconda şi s-a controlat. Era sau voia să fie un gentleman:

- Mă Petrică, credeam că te-ai topit cu totul.

- De-aia nu mai puteai tu, răzvrătitule !

A zîmbit prietenos şi ne-a poftit în casă. Era singur. Clănţănea la o maşină de scris mai bătrînă decît el. în juru-i, pe jos, foi scrise, scrumiere pline şi tot felul de cărţoaie. Ai fi jurat că-i un hîrţogar înrăit. Asta, dacă nu i-ai fi cunoscut adevărata înclinaţie. Ceea ce nu era cazul cu mine. Ştiam eu din ce poamă iese vinul bun.

- Am împins-o pe Carmela în dormitor, să se odihnească, şi am trecut la taclale, cu ţigările aprinse. Pilealã iok. Dăduse şi ăsta în boala octogonarilor. Mă rog, nu a tuturor octogonarilor, dar a marii majorităţi. Asta era încă o minune. Mai ales la un trotilător de calibrul lui. Cu asta, cu minunea, am şi început.

- Te-ai pocăit, ai ?

- Totalmente ! N-am ras o vodcă de mai bine de un an.

-- Cum s-a întîmplat accidentul ăsta planetar ?

- Ca-n filmele alea, comuniste. El, troscangiu şi ea, comunistă, se întîlnesc la o serată comsomolistă, organizată de camarazii lui nea Tache Brucan, ilegalistul. El, troscangiul are suflet bun şi ar fi un mare

cîştig pentru măreaţa cauză, aşa că ea îl reeducă. Şi tipul încetează a mai sprijini gardurile. Cunoşti filmul, nu ?

- Ştiu filmul. Nu recunosc tipul. Nici acţiunea.

- Aşa-i. Dar, la inteligenţa ta zdrobitoare, puteai raţiona că un tip cu bubulii-n coastă nu-şi mai poate permite să sugă nimic. Poate doar, lapte dulce. Dacă l-ar găsi. Ceea ce nu e cazul, în tot Bucureştiul.

-- Uite-aşa ajung unii băieţi buni, am concluzionat eu.

Cernescu a început să mîrîie ceva, apoi s-a răzgîndit. Probabil că avea altă părere despre băieţii bun; În orice caz, a ţinut-o pentru el. Şi a continuat cu ceva mai practic. Cu prezentarea situaţiei interne. O făcea după tipic, ca tot neamul ăla al lui de contraspai cazoni, care pun pe hartă şi gîndul omului. Deseori am invidiat laconismul şi precizia expunerilor făcute de con- traspionii militari. Tipii îmbinau două şcoli: precizia militară şi disciplina informativă. Din treaba asta ieşea un cocktail care băga tremurici în toţi mirositorii de urme, de la Vladivostok la New York. Contraspionii noştri erau nişte maşini foarte inteligente, foarte eficiente şi, practic, indestructibile. Cel mai bun exemplu îl aveam în faţa mea, în halat şi papuci.

Situaţia internă nu era tocmai pe gustul meu, dar ce puteam face ? Spaiul nu-şi alege condiţiile de „muncă, aşa cum sînt. Şi, dacă poate, le mai adaptează, le mai cîrpeşte pe ici pe colo. în cazul concret, Şopîrla aveam multe de cîrpit. Să dai năvală în şandramaua lui buby-boy, numai cu trei bărbaţi şi-o femeie, nu era tocmai un lucru uşor. Chiar asta mi-a spus Cernescu:

- îmi spune mie degeţelul mic de la mîna stîngă că buby ne-a pregătit o ţeapă cît noi de mare. Poate, numai Dumnezeu să ne ajute, să scăpăm.

Asta mi-a dat o idee. Una pentru care avem nevoie de timp şi izolare. M-am decis să rămîn o noapte la Cernescu şi să plec către Paşcani abia în zori.

Seara a trecut în sporovăială fără importanţă. Amînasem definitivarea planului pentru a doua zi. Peste noapte, în timp ce Carmela dormea, mi-am aplicat ritualul după tipic. Ceva învăţasem şi eu de la Cernescu:

- Zamolxe ! Stăpîne ! Ajută-mă ! Dă-mi gîndul limpede !

Am repetat ruga de opt ori. în faţa mea, a apărut imaginea Bătrînului, calmă şi tăcută, aşa cum o ştiam de ani de zile. Mi-a poruncit doar !

- Veniţi amîndoi ! Fără femeie !

Atît. Prima mea decizie era justă. Trebuia să mergem mai întîi în munţi, la Templul Dacic. Şi trebuia să-l duc şi pe Cernescu. Asta nu m-a mirat prea mult. Nimic nu mă mai mira prea mult.

În zori, l-am trezit pe Cernescu şi ne-am retras în bucătărie. Era cam somnoros, dar destul de receptiv. Am trecut la prelucrare:

- Matroz, ascultă comanda la mine ! Drepţi !

. Te-n moaşta ! a fost replica. Mă scoli cu noaptea-n cap să faci glume proaste.

- Ne! Nexam glume. Te cheamă şeful cel mare. Bătrînul.

Somnul a căzut pe dată de pe nărăvaşul meu amic. Tipul a căpătat, expresia aceea ciudată, pe care o poţi întîlni la copoii care au adulmecat urma:

- Bătrînul ? Pe mine ? De ce pe mine ?
- Are să-ţi spună ceva. Aşa cred.
- Dar eu nu sînt de-al vostru. Eu sînt pe cont propriu. Fiecare cu-a măsii !
- Ba eşti ! Şi-ai făcut destule. E timpul să intri în activitate organizată ! Nu de alta, dar singur, poţi face vreo boroboaţă.

- Mie nu-mi plac şefii ! a protestat Cernescu. De nici o culoare !

- Nici mie, i-am confirmat. Dar, aici, vei vedea cu totul alt soi de şefi. Din ăia de poveste.

- Vrei să te cred ? Mă, tu ştii cîţi ani am ? Şi cîţi . şefi am schimbat' în două decenii de hămăleală în sistem ?

- Şi. dacă-aş şti, am face un pas înainte ?

- Nu. Dar ai fi un pic mai cultivat.

- Sînt. Ţi-am citit biografia. Cu lupa.

- Şi ţi-a prins bine ?

- Da.

.- La ce ?

- În primul rînd, pentru a şti că vei merge cu mine. Pînă la capăt. Chiar dacă ai şti că la capăt te aşteaptă ghilotina. Sau plutonul de execuţie.

- Şi dacă-ţi stric teoria ?

- Nu faci tu asta ! Eşti băiat salon. în plus, te interesează Bătrînul. Şi nu numai el. Acolo, sus, e Demian, urmaşul lui Deceneu.

Cernescu a rămas pe gînduri, cu mîna la gură. ca un ţăran. Mă studia atent. Ştia el de ce: între gluma şi vorba serioasă a spionului e numai un pas. Exact ca între viaţa şi moartea lui, în final, a cerut confirmarea :

- Demian, din neamul lui Deceneu ?

- Exact ! Serios ! Chiar grav !

- Merg ! a hotărît el şi a plecat să se îmbrace.

Eu am rămas în bucătărie, filozofînd la modul deloc spectaculos în care se mărea oastea Octogonului.

Merita să ai talentul lui Creangă pentru a descrie primirea pe care ne-a făcut-o mama ! Scrisul meu, deformat de nobila profesie, nu poate da nici măcar o palidă conie a evenimentului.

- O vinit fata ! a exclamat ea din uşa bucătăriei.

Vezi minune, îi plecase un băiat şi~i venise o fată. Carmela, carevasăzică.

Şirul de ordine a răpăit ca o rafală de mitralieră. Tata era ţinta :

-.Ci stai ? Scoati pui di la friciter ! Adî ţuicî ! Puni pi masî ! Aprindi grataru, şei cu cărbuni ! Adî pini proaspîtî !

Bietul tata stătea năuc de atîtea ordine concomitente. Aştepta precizări privind ordinea lor de prioritate. Şi noi clarificări. Căci, peste trei decenii de „stăpînire străină" îl învăţase să nu reacţioneze chiar de la prima comandă, care, mai întotdeauna, se dovedea eronată.

Prinţesa mea aracană (araucanil sînt un trib argentinian) era în al noulea cer. Şi nu singură : cu mama şi tigăile. Le-am lăsat în pace, să descînte borşul şi friptura de pui cu usturoi, iar noi, bărbaţii, ne-am întins la ţuică. Adică, tata la ţuică şi noi la apă minerală. Bietul bătrîn a trebuit să combată pentru trei. A făcut-o cu bravura-i caracteristică.

Pe seară, am ieşit cu Carmela şi Cernescu în tîrg, să le arăt unde se puseseră bazele spionului care spărsese secretele Maltei. Carmela mai fusese odată, dar Cernescu, studia împrejurimile cu un ochi foarte critic. Vorbea însă politicos. Cel puţin după propria părere ;

- Măi Petrică, nu ştiu de ce, dar am impresia că am mai văzut tîrgul ăsta prăpădit.
- Al tău e mai grozav ?
- Al meu ? Păi eu sînt ţăran de codru, puişor. Poţi tu, la o adică, să compari un sat de codru cu...
- Pot ! l-am asigurat eu. Dar n-o fac, Am alte treburi
- Adică ?
- Păi, 'crezi că de plimbare-mi arde ? Dar unde ai vrea să discutăm ? Poţi să faci ceva acasă ? Urechile mamei sînt mai vigilente decît o brigadă de bubuli. La

asta nu m-am gîndit din timp : cum motivăm plecarea noastră? Fără Carmela'?

- Păi, spunem că plecăm la Iaşi, pentru o afacere, Iar prinţesa ta face nazuri, că e obosită, că e... Pricepi ?

Nu era un plan rău. Se putea ieşi din încercuirea maternă. Aşa am şi făcut. Am lăsat-o pe Carmela ostatec şi am luat-o către munţi. Chiar în noaptea aceea.

Pînă la Cîmpulung Moldovenesc am mers cu căpriţa tatei, un Fiat 850 bun la toate. Inclusiv pentru deplasări. în zori, eram la hotel Zimbrul, rupţi de oboseală şi de foame Hotărîsem să rămînem în tîrgul moldav o zi, să ne aducem aminte de copilăria noastră, închisă între zidurile liceului militar din localitate.

Zadarnic ne storceam creierele după imagini mohorîte? în minte ne veneau numai întîmplări hazlii, luminoase Şi trebuie să recunoaştem că eu şi Cernescu ne pricepeam să fim răutăcioşi. Dacă, nu cumva, chiar eram. Am dormit pe săturate, ne-am spălat de jegul drumului şi am coborît în restaurant. Era aşa de linişte şi pace ! Era atît de bine să nu te uiţi în stînga şi dreapta pentru a descoperi descântătorii bubuli ! Ne-am îndopat ca doi calici. Am ras cîte două porţii de tochitură şi-un platou de mititei care ar fi pus în încurcătură şi pe Haplea. Ăsta, Haplea fusese inventat cînd încă nu se ştia cum mănîncă un spion flămînd.

Cu burticile bine puse la cale, am luat-o la plimbare ca doi turişti liniştiţi, conversînd paşnic :

- Măi vere, a început Cernescu, ţi-aduci aminte ce chiolhan am tras atunci, la Motanul răpănos ?

Mi-aduceam aminte. Motanul răpănos era o cîrciumioară din Capul Satului, unde cei cu tuleiele mai răsărite, din clasa a unsprezecea, se ţuicăreau cu ce le dădea mîna şi ţaţa proprietăreasă. Mai cu seamă cu vermut şi lichior.' Cîteodată. amestecate. Ieşea un carcalete aşa de eficace, că dormeai sub masă. Cînd te

trezeai, o luai ca yankeul din Vietnam, tîrîş-tîrîş, către Bastilla. Către clădirea liceului, cocoţată pe un munte, în afara, oraşului. După ce dădeai tributul de rigoare santinelei, aveai dreptul să intri în dormitor., să te lauzi cu isprava respectivă. Copilării ! Cum de ajunsesem noi aşa de serioşi ? Şi cum de, în mai puţin de douăzeci şi cinci de ani, putuse trece ţara de la o liberalizare relativă, la o dictatură făţişă, urmată de ocupaţia informativ-politică ? Ciudat !

- Mi-aduc aminte, badule, am răspuns eu. Şi~a ieşit o cotonogeală pe cinste, cu elevii de la şcoala silvică, de ne-am încurcat caschetele. Parcă te văd şi acum, în uniformă militară şi cu o şapcă de pădurar pe cap. Lămureai ofiţerul de serviciu pe liceu că tu, nu numai că nu ai participat la caft, dar nici n-ai ieşit din curtea cazărmii. Şi ofiţerul de serviciu se făcea că te crede, dar nu mai rezista de rîs.

- Eu ? a făcut Cernescu interogativ, întorcând un deget către propria persoană. Exclus ! Eu am un limbaj persuasiv. Cînd lămuresc, nu rîde nimeni de mine.

- Nu de limbaj e vorba, persuasivule ! De şapca de pădurar. Ai uitat cum am făcut chetă să-ţi cumpărăm altă caschetă militară ?

- Adică mă scoţi dator ? s-a răţoit Cernescu. Nu te ştiam şi calic.

- Nici nu sînt. Eu am pus cel mai mare dar în şapca aia soioasă de pădurar, cu care umblai cerşind prin dormitor. Ai uitat, sfîrlea ? Erai într-o cămăşuţă numai pînă la buric, cu o mînecuţă smulsă şi cu şepcuţa în mînă. Plîngeau de milă şi căţeii liceului.

- Am gîndit eu că voi nu ştiaţi să apreciaţi combatanţii la justa lor valoare. După ce că rezistasem eroic puhoiului de ţapinari, aţi fi vrut să-mi plătesc singur cascheta pierdută în focul luptei ? Unde ar fi fost solidaritatea de breaslă ? Năsturelule ?

Aşa ne porecleau civilii din tîrg : năsturei. Adevărul e că aveam pe uniformă cam vreun kilogram de nasturi de toate mărimile!. Zornăiam cînd mergeam pe stradă. Şi culmea ! eram teribil de mîndri de asta. Cum or fi ieşit din noi nişte tipi atît de discreţi ? Atît de anonimi în comportament şi maniere ? Dură era şcoala spionajului şi contraspionajului românesc, dacă a putut face aşa minune !

Noaptea ne-a prins în tîrg, pe ştrase, cum spuneam noi, căutînd încă nişte răspunsuri. Sau, ceva, iremediabil pierdut. Mă frămînta un gînd ciudat :

- Cernescule, dacă ai avea mintea de acum şi ar trebui să alegi, ce ai face ?

Tipul m-a privit ca pe un sonat, apoi a înţeles :

- Ce ? Aş lua-o de la capăt. N-aş mai face prostiile pe care le-am făcut. Dar aş face altele, la, fel de mari.

- Nu la asta m-am referit. Ai mai hămăli în breasla asta a contraspailor ?

- Hi ! E o întrebare ! Cred că da. Nu m-ar lăsa inima să ronţăi covrigi la căldură. Nici să văd spionii numai în filme. Căci, nu ştiu dacă ai observat, mă prăpădesc după spionii vii, bine căptuşiţi cu scule, gata de a fi culeşi. După ce-i culeg, distracţia nu mai are nici un merchez.

- Şi-ai accepta să încasezi din nou ce-ai încasat ?

Cernescu s-a oprit o clipă să cugete, apoi a decis:

- Sigur ! Aşa sînt afacerile. Din cînd în cînd, chiar e bine să mai schimbi decorul. Dacă ai trage mereu şuturi, te-ai plictisi. Bumbăceala pe care ne-au administrat-o bubulii a picat la ţanc. Prea ne nărăvisem la succese. Cîteva şuturi în poponeaţă ne-au adus la realitate.

- Adică, nu mai urăşti pe' nimeni ?

- Varain, fii serios ! Ura spionului e ca focul de paie. De cîte ori te duce adversarul la mormînt străin, de atîtea ori juri c-o să-l faci să înghită un întreg W’C.

Dar, cînd îl prinzi, îţi trece. Mai să-mi vină să cred că noi vom face pacea planetară.

Am stat o clipă în cumpănă, dacă să-i spun ori nu. Apoi m-am decis.

- Ciudat, dar aşa s-au potrivit lucrurile. Pacea planetei e în mîna noastră.

- Adică ? a devenit curios amicul meu.

I-am povestit de întîlnirea cu Garrick de la Neconvenţionalele CI'A. A fluierat admirativ şi a comentat scurt : » , - Sînteţi mari !

- Şi tu ce eşti ? l-am întrebat.

- Eu ? Un gură cască. Şi-un nătăfleţ. Pentru că puteam imagina şi eu schema, dar n-am făcut-o. Mă duc să dorm.

L-am lăsat în plata lui şi am rămas în parc să privesc frunzele căzînde. Exact în urmă cu doi ani, priveam frunzele din parcul Mogoşoaia, în timp ce Bătrînul mă instruia pentru a pătrunde în Malta. Trecuseră, parcă, două secole. Le simţeam grele şi înţelepte în mine.

am pornit pe o burniţă rece către sălaşul lui Demian, pe care eu îl botezasem Templul Dacic. Poate că aşa era. botezat demult, de cei în drept s-o facă. Aşa îl simţeam eu. Am mers jumătate de zi, mai mult tăcuţi. Ne spusesem tot ce trebuia. Acum dialogam fiecare cu propriul eu. Al meu, cel puţin, era foarte critic şi acuzator. Îmi aducea aminte că, de aproape doi ani, nu-mi făcusem timp să-mi văd salvatorul de aproape. Căci, nu era îndoială, fără arma lui Demian, bubulii m-ar fi făcut sarmale. Atît în Malta, cît şi după aceea.

Cînd am început urcuşul, Cernescu m-a oprit cu o privire stranie :

- Eu cunosc acest loc ! Am mai fost aici !

Vorbea cavernos, cu o voce străină. Dacă n-aş fi privit lumea cu ochi de spion, m-ar fi speriat. I-am replicat :

- Poate ai fost într-o excursie ?
- Nu, eu am trăit aici ! Aşa simt.

Nici faţa nu-i mai era "cea obişnuită. Se înăsprise, se făcuse colţuroasă. M-am gîndit fulgerător la reîncarnare şi i-am spus :

- Poate în altă viaţă ?

-- Poate, a fost de acord şi a continuat să urce frământat de ceva. Poate de gînduri. Poate de ceva mai puternic decît gîndul...

Am urcat în tăcere pînă la baza stîncii în care era sfredelit templul. Cernescu privea cu ochi de om trezit din somn la masivul din faţa noastră. Pe faţă i se citea un chin. încerca să afle ceva. A stat aşa mult, apoi s-a întors către mine spunînd calm ;

- În faţă este o poartă de piatră. Se trage de la stînga, la dreapta.

Aveam proba. Şi înţelesesem de ce îmi ordonase Bătrînul să-l aduc în munţi. I-am făcut semn să pătrundem.

N-a fost nevoie să strigăm. Eram mentul de stîncă, poarta, a lunecat lin, noastre intrarea în peşteră. Demian ne intrare :

aşteptaţi. Frag lăsînd privirilor aştepta calm la

- Aţi ajuns, a constatat el.

- Am ajuns, am confirmat eu.

Cernescu tăcea şi privea fix. Nu mai semăna cu el. Aşteptam să văd, să înţeleg ce înseamnă asta.

Dernian ne-a condus în camera mare, în biblioteca în care, cu doi ani în urmă, învăţasem legile strămoşilor noştri. Cu fiecare pas, simţeam emoţia învăluindu-mă. Urma să mă întîlnesc cu cel care mă făcuse Om. Cu primul meu dascăl într-ale lumii taine. Cu Bătrînul, Radu Boureanu.

întâlnirea a fost simplă. Ne-am aşezat toţi patru la masa de stejar negeluit şi am întins palmele pe lemnul aspru. Patru ţărani mitici stăteau la sfat despre rosturile lumii.

- Ai reuşit, Varain, a început Bătrînul.

- Domnule general, am spus eu liniştit, de ce a trebuit să credem că aţi murit ? Mai ales eu, descîntătorul?

- După două trădări, era normal să mă retrag. Era mai bine ca bubulii să creadă că nu mai trăiesc. Că nu mai conduc operaţiile din zona noastră. Perversitatea bubulă e teribilă.

- Yankeii ştiu, totuşi.,

- Nu toţi. Cei anunţaţi de curierul nostru. Cei de încredere.

- De ce nu m-aţi lăsat să accept cererea yankeului, dacă aveţi încredere în el ?.

- încrederea se acordă în anumite limite, funcţie de persoanele cărora o acordăm. şi de interesele acestora. Garrick un om onest, dar are o patrie. Ştii legea ?

O ştiam bine. Nici un mijloc necesar patriei nu este imoral ori ilegal. Era legea mondială, a spionilor. Toţi o aplicau exact aşa.

- Am înţeles, domnule general, am murmurat eu. Sînt gata pentru noua misiune.

- Toate la timpul lor, a fost răspunsul,

M-am întors către Demian şi l-am rugat să mă ierte

- Părinte, am spus, îţi datorez viaţa. Fără voi, aş fi sfîrşit zdrobit de caldarîm, pe o străduţă din La Valetta ori din Mar del Plata. îmi pare rău că nu am venit mai devreme.

Răspunsul a fost acelaşi :

- Toate la timpul lor.

La prima mea vizită, înţelesesem că de aici începea imperiul necesităţii, 'dominat' de imperativul trebuie. La a doua, începeam să învăţ că era şi imperiul

timpului riguros planificat de Cel Atotputernic, Nu mai aveam nimic de spus. Aşteptam să mi se spună.

În faţa mea. Cernescu asculta convorbirea cu ochii închişi, cu faţa liniştită. Orice urmă de zbucium dispăruse de pe trăsăturile sale. Demian i-a pus mîna peste palmă, poruncindu-i :

- E timpul tău. Vorbeşte !

- Eu am mai fost aici, a fost răspunsul, Vocea era calmă, gravă, metalică. Nu semăna cu vocea prietenului meu. Dar, el vorbise. Buzele i se mişcaseră.

- Cînd ai mai fost aici ? a întrebat' Demian.;

-- Nu ştiu, a fost răspunsul.

Atunci, spune ce îţi aminteşti ! Vorbeşte !

Aceeaşi voce gravă, metalică, calmă a început să spună ceva înţeles numai de Demian

Vom creşte-n legi străine, Cum stăpîniri barbare, Căci timpul care vine Nu mîngîie, ci doare.

Ne-om bălăci în 'mlaştini Şi-n mişelii mărunte, Pîn' va urca în datini El, Lupul Alb de Munte.

Aluneca se va naşte Fecior din două stele, Dintr-ale voastre moaşte Şi dintr-a noastră jele,

Va fi atuncea pace Sub braţul său de fier.

- Destul ! a poruncit Demian.

Stăteam tăcuţi toţi patru, acolo, în inima Muntelui Sacru. Venise vremea proorocită de Marele Preot. Vezi na, pe zidurile Sarmizegetusei. Crescusem în legi străine, sub stăpîniri barbare. Timpul ne duruse pînă la sălbăticire.. Ne bălăceam în mlaştini. Şi în mişel ii mărunte. Asta ne fusese pedeapsa pentru că-L uitasem pe Adevăratul Dumnezeu, pe Dumnezeul străbunilor noştri.

într-un tîrziu, Demian a vorbit către Cernescu :

- Da, ai mai fost aici, îţi va fi uşor să înţelegi. Viaţa ta a început în întuneric şi suferinţă. Vei ajunge la lumină şi pace. în mîna dreaptă ai pacea, în stînga războiul. Să-ţi fie dreapta sfetnic, iar stînga numai

veghe. Aceasta este legea vieţii tale, a drumului pe care ţi l-a hotărît Zamolxe !

Cernescu n-a scos un cuvînt. A aplecat numai capul.

Demian s-a retras, lăsîndu-ne în seama Bătrînului. Nu mai erau multe de zis. Şi erau lumeşti. Prea lumeşti. Generalul a început :

- Dincolo de mlaştina mişeliilor mărunte, e libertatea. Acolo trebuie să ajungă neamul nostru ! Ştiţi ce trebuie făcut.

Ştiam. Nu era uşor de scos un întreg popor din mlaştina decăderii. Trebuia însă să o facem. Era timpul...

-- Să nu atacaţi niciodată frontal ! Să nu forţaţi oamenii în contra propriilor firi ! Să nu zoriţi peste ritmul Uni versului ! Ascultaţi ce spune Cerul şi Pămîntul. Mergeţi

Cernescu s-'a oprit. Demian i-a apăsat palma : - Spune Mai departe !

Bunul meu prieten se frămînta nehotărît. Apoi, cuvintele au început din nou să curgă :

Voi, daci, bărbaţi din neam cu mine, Ce mi-aţi lăsat credinţa-n Ceruri, Ce m-aţi trecut de rău şi bine, Scăldat în sfinte adevăruri,,.

Din apa care zace, Ne-om ridica la Cer.

înainte,, căci din milenii au rămas numai ani ! Atît mai avem : ani. Opt ani !

Din nou tăcere. Urma să punem întrebări.

- Domnule general, am pregătit bine lichidarea Şopîr- lei. Simt, însă, un pericol nedefinit.

~ E şi normal. Cu asta începe războiul de eliberare, cu lichidarea Şopîrlei. Vei trece prin braţele morţii, dar nu vei muri. Mergi înainte şi ţine dreapta sus ! Nu uita veghea din stînga ! Veghea ! Nimic mai mult !

Nu mai era nimic de zis. Vorbele erau de prisos. Bătrînul ne-a strîns mîinile şi ne-a condus la ieşire. Afară era noapte ceţoasă şi ploua.

- Aşa veţi merge şi veţi lupta : prin ceaţă şi ploaie. Trebuie să învingeţi ! Aveţi opt ani. Ţineţi minte cifra : opt ani ! Şi mai ţineţi minte că veţi lupta cu Lumina în spate şi cu faţa către întuneric !

Am privit către întunericul din faţă. În spate, în Muntele Sacru, era Lumină. Am plecat amîndoi, cu Lumina în spate, cu faţa către întuneric. De atunci, aşa luptăm. Mai sînt opt ani. Numai opt ani au mai rămas din mileniile de restrişte. Opt ani. Opt.

în tren, de la Paşcani la Bucureşti, n-am dormit o clipă. Am analizat cu Cernescu principalele direcţii în care acţionaseră diversioniştii din decembrie 1989. Deşi nu avusese acces la raportul lui Azzuro, omul nostru intuise cam care fusese situaţia :

- Bătrîne, enigmele evenimentelor din decembrie se pot dezlega numai pornind de la rolul jucat de Armată. Bubulii ştiau că noi, spaii, nu folosim arme de foc. Şi, mai ales, ştiau, că o bună parte din populaţie ne sprijinea absolut voluntar. Dacă îţi îndrepţi privirea către acţiunile îndreptate împotriva Armatei, vei descoperi cum stă treaba:

- Concret, ce crezi tu că e important din activitatea Armatei în acel sîngeros decembrie ?

- Totul. Căci. totul a fost planificat riguros. Îţi place ori nu, buby-boy are analişti excelenţi. Cel puţin la fel de buni ca ai noştri. Unii, chiar, mai buni.

- Cernescule, cunosc despre evenimentele din decembrie mult mai multe lucruri decît orice om de pe planetă. Am studiat tone de documente. Ei, bine, am senzaţia că nu ştiu de unde să pornesc.

- Pentru că ştii prea multe. Eu aş porni de la un fapt curios, petrecut cu cîţiva ani în urmă : miliţienii polonezi au ucis un preot protestatar, Papiluszko. Campania de presă declanşată de bubulii interesaţi să pună mîna pe marafeţii polonezi a cuprins mai mult spaţiu în publicaţiile din SU’A decît uciderea a circa

650 de călugări şi călugăriţe americane. Nu-i ciudat că pe yankei îi dureau mai mult de un polonez, decît de cîteva sute de misionari conaţionali căsăpiţi de stid-americani ?

- E o idee ! Depinde ce se putea obţine cu preotul respectiv.

LA ŞANTAJ Cu MAM-MARE.

- Ce s-a obţinut, ştim. Polonezii au amanetat şi chiloţii de pe ei. Practic, nu mai scapă din capcana datoriilor cel puţin cincizeci de ani. Dar, să mergem mai departe ! Punctul iniţial, luat în calcul de analistul bubul, a fost reacţia opiniei publice la diversiunea aplicată de ei: ţugulanul yankeu, presat de mass-media, a fost impresionat de moartea preotului polonez şi nu a băgat de seamă că, în acelaşi timp, muriseră sute dintr-ai lui. Bun ! a gîndit buby-analist, faptele reale se pot mări sau micşora în importanţă, funcţie de intensitatea acţiunii în mass- media. Acesta e al doilea element al planificării : mass- media.

- Just ! Prins la fix. Îţi merge capul la combinaţii planetare.

- Dacă îmi merge ori nu, e altă problemă. Combinaţiile sînt, într-adevăr, planetare. Căci, sper că ai observat, al treilea element luat în considerare a fost evenimentul TIEN-AN-MEN din China. Acolo, s-a experimentat modul de reacţie a unui stat socialist la o tulburare de amploare : S-a stabilit că forţele de poliţie socialiste nu aveau experienţă în rezolvarea tulburărilor de masă, fapt pentru care, în mod sigur, trebuiau folosite forţele armate.

- Mă, tu n-ai umblat degeaba la şcoala aia !

- Nu mă lăuda, că mă intimidez ! Plus că nu am nimic să-ţi dau. Mai bine lasă-mă, să nu-mi pierd firul ! Ce s-a mai stabilit la TIEN-TN-MEN ? Faptul că, prin manevrarea mass-mediei, se pot crea armăsari din ţîn-

ţari'. Căci, nu ştiu dacă eşti la curent, faimosul măcel din TIEN-AN-MEN n-a beneficiat de prezenţa nici unui jurnalist. Totul s-a scris numai pe baza declaraţiilor participanţilor, ale martorilor ori ale unor persoane care auziseră despre eveniment. Acest element este, iarăşi, de o deosebită importanţă pentru a înţelege perversitatea diversiunii organizate în România : agenţiile de informaţii din toată lumea au preluat informaţii deformate de la martori, unii cinstiţi. - dar dezinformaţi, iar alţii - pur şi simplu agenţi dezinformatori.

- Matroz, stop ! îţi înţeleg raţionamentul. Ai intrat în combinaţia planetară a secolului nostru. înţeleg bine de ce te-a chemat Bătrînul: avea destui descîntători, îi mai trebuia un ghicitor. Acum, îl are. Cred în ce spui : în România s-a repetat experienţa făcută în Polonia şi China. Ce-ar fi să trecem la detalii. Vreau să bag la cerebel varianta, pentru raportul final.

- Ghinionul lui buby-boy au fost detaliile. El, ca angrosist, nu s-a aplecat către mărunţişuri, către detalii. A mers pe linii de anvergură mondială, Aşa a scăpat România : graţie detaliilor. Căci, ţugulanul băştinaş nu gîndeşte deloc planetar, ci la concretul amărîtei sale vieţi.

- Cernescule, dacă te-ar auzii bubulii, te-ar face, şef pe gaşca lor de analişti.

Cernescu a stat o clipă pe gînduri, apoi a spus :

- E o idee ! Am luat-o în studiu. Şi nu-i chiar foarte trăsnită. Adică, e mult mai puţin trăsnită docil aceea pe care sîntem gata să o aplicăm la Bucureşti.,

Vorbea serios. Mi-am notat ideea şi i-am dat pinteni :

- Planul bubul ? Concepţi a ta !

- Simplu. Lansez către Ceauşescu informaţia că bibicii din pustă au înşeuat caii. îl fac să se aprindă, să 'alarmeze Armata.

Mai mişc şi cîţiva revizionişti maghiari, aflaţi deja în atenţia Securităţii, pentru a crea impresia de război generalizat, informativ şi militar. Aşa a fost ?

- Exact ! Dă-i bătaie '

- Dacă am Armata în stradă, pot trece deja la faza a doua a diversiunii. Adică, lichidez cîţiva militari, provoc militarii să tragă, obţin cîţiva morţi din rîndul civililor români,. Pricepi perversitatea ? Declanşez focul, sacrificînd români, ştiind că vîlvătaia se va dezvolta de la sine. Mai departe, vărs o găleată de gogoşi în gura populaţiei şi a jurnaliştilor. Şi... aproape gata.

- Numai atît ? Restul populaţiei ? Organele de ordine ?

Ţi-am spus că mergi la detalii care te duc la concluzii greşite ! Bubulii merg pe scheme mai mari. Deci punctul următor, anihilarea ogarului de pază. Ăla rău, care sfîşiase în repetate rînduri nădragii de pe poponeaţa lui buby-boy: Securitatea. Cum o aduc la tăcere? Te aud ?

- Ca în realitate. Îi ridic populaţia în cap.

- Valabil, dar incomplet. Putea să se ridice ţugulanul cu furci şi topoare, ca la '907, şi tot nu găjbea Securitatea. De ce ? Pentru că era ascunsă, disimulată. Trebuia să fie scoasă din culcuşuri de o forţă specializată în scotocire. Ai ghicit care ? Armata ! De aia s-a trecut Securitatea la Armată. Să fie cunoscută pînă la ultimul om şi ultimul ei sediu acoperit. Să poată fi făcută zob.

Era fenomenal ţăranul ăsta ! La asta nu mă gîndisem. Deloc, absolut deloc. Securitatea nu putea fi lichidată cu bîta. Nici cu armele de foc. Numai pe cale de identificare ,şi luare în control. Cernescu a continuat :

- Cum poţi să ridici Armata împotriva Securităţii ? Nu" în general, ci în România ?- În ţara lui nea Nicu, liderul care aplica principii „ştiinţifice" în alegerea

cadrelor de conducere ? Unde, marii pioni care trebuiau să fie mutaţi sunau aşa : Milea Vasile, din Lereşti-Argeş, vecin cu Petreşti-Argeş, respectiv cu odioasa ; Vlad Iulian, din Olt, vecin eu odiosul ; Constantin Nuţă, din Brăneşti- Ilfov, rudă cu odioasa. Sub ei, pe scară ierarhică, schema se repeta, pe aceleaşi principii de clan. Ei, cum spargi gruparea ? Cum dai fiecărui pion o anume identitate ? Ori cum îi scoţi din joc ?

- Asta e decaparea vîrfurilor structurii militare. E prinsă şi în raportul lui Azzuro.

Cernescu a făcut o pauză pentru a aprinde o ţigară şi a întrebat:

Cine-i tipul ? Azzuro ?

Un clasic, a fost răspunsul. Unul care a ridicat ciocanul românesc la rangul de valută forte. Ciuguleşte informaţii în pătucurile unor dame. Secretare.

- Şi ce zice ?
- Că planificatorii bubuli au prins în plan decaparea conducerii Securităţii, Armatei. Miliţiei.
- Şi mai ce ?
- Nimic altceva,

-- Mă aşteptam să mă lămurească ce rol a jucat în piesă moartea generalului Milea. Spun moartea,' pentru că nu sînt sigur că s-a sinucis. Poate că a fost pus în "situaţia de a se sinucide.

- Interesant, dar în contradicţie cu unele concluzii prezentate deja de procuratură.
- Şi ce, procurorii nu sînt oameni ? Nu pot greşi ? Ştiu ei de bubuli ? De perversitatea combinaţiilor informativ-operative aplicate de această lepră planetară ?

Da, putea fi ceva. L-am îmboldit să continue :

- Zii, ţărane ! Grăieşte cum crezi c-a fost cu moartea lui Milea ?
- Păi, a fost la fix. Asta mă pune pe gînduri : a fost exact la fix, deşi pare întâmplătoare. Am refăcut

traseul urmat de fostul ministru al apărării de zeci de ori. Şi am găsit „ciudăţeniile". Care, însă, pentru noi nu sînt deloc ciudate. Cască urechile bine!

- OK !

- Deci, a continuat Cernescu, ministrul Milea dă alarmă de luptă în Armată,, prin indicativul Radu cel Frumos. Avea motive : un ataşat militar, colonelul Manea Dumitru de la Belgrad, îl informase prin telegramă că va fi o intervenţie străină. Dă şi un ordin scris de folosire a armamentului pentru intimidare şi legitimă apărare. Ordin care, după evenimente, apare publicat în tot soiul de jurnale. Te întreb : Cel care i-a vîndut pontul colonelului Manea era mînat de dragoste creştinească ori" de intenţii parşive ?

- Parşive, sută-n sută. Voia să exagereze pericolul pentru a scoate Armata în stradă.

- Cam aşa gîndesc şi eu. Cam târziu, e drept. Găluşca a fost înghiţită. Şi a făcut explozie în stomacul României. Dar, să mergem mai departe ! Şeful DSS , generalul Vlad, nu dă alarma de luptă, ci stă cuminte. Ce-ţi spune ţie această treabă ?

- Depinde. Putea şti cam ce urmează. Sau, măcar, să bănuie. Ştia ce urmează ? Participa la joc alături de bubuli ? Era în afară de problemă ?

- Asta nu pricep. De ce Vlad nu a dat alarmă de luptă ? De ce a mers pe burtă ?

- Poate calculase la fix rezultatul. Şi a aşteptat în conservare, cu spaii săi. Să treacă urgia, să poată ieşi la lumină.

- E o idee. Oricum, nu are relevanţă. Rolul principal revine Armatei. Deci, generalul Milea, aflat în CC , unde avea un birou, cheamă în dimineaţa zilei de 21 decembrie 1989 doi specialişti în lucrul de stat major : unul de la DIA, colonelul Bărbulescu Corneliu, şi unul de la. D.O., colonelul Lungu Gheorghe. Cam ce operaţii se puteau lucra pe hartă, în Bucureşti, pe 21

decembrie, dimineaţa ? Cînd nu începuse revolta în Capitală ? Cînd, însă, reţine ! primise informaţii exagerate cu privire la „măcelul" săvîrşit de Armată la Timişoara ? Căci, bubulii aplicaseră deja prima parte a planului :: scoseseră Armata în stradă şi o implicaseră în conflicte stradale, soldate, cu morţi şi răniţi.

- Stop, matrozule ! Dacă a chemat doi stat-majorişti, înseamnă că se lucra pe hartă militară. Posibil să fi apărut elemente noi privind intervenţia străină ? Să fi necesitat un plan de apărare a ţării. Unul circular, ca la cehoslovaci, în 1968 ?

-- Potrivit însă mărturisirilor unor ofiţeri, s-a lucrat pe harta Bucureştiului. Nu se ştie ce. Deocamdată. În orice caz, ceva important.

-- De ce important ?

- Pentru că, în noaptea de 21 spre 22 decembrie, ministrul Milea a chemat la dînsul, la CC , mai mulţi şefi mari din minister, printre care şi pe vice-amiralul Dinu Ştefan, şeful Direcţiei informaţii. Sau, cum ştiţi voi, şeful DIA. La ora cînd i-a chemat, în jur de unu noaptea, represiunea se finalizase : Miliţia măciucise la demonstranţi şi operase arestări ; Armata trăsese pentru intimidare cu mitralierele de pe TAB-uri şi spărsese baricada de la Intercontinental cu tancurile generalului Hortopan ; Şi, prinde bine gulguta că e reală ! anumite persoane, îmbrăcate în civil, împuşcaseră pe la spate şi de aproape cîteva zeci de revoluţionari. Mai mult, nişte tipi, plasaţi pe blocurile din jurul Intercontinentalului trăseseră cu arme cu lunetă sau carabine în revoluţionari. Ce-ţi spune ţie povestea asta ?

- Păi, era nevoie de cadavre.'

- Şi cine avea nevoie de cadavre ? Nea Nicu ? Armata ? Securitatea ? Miliţia ? Să se facă de rahat? Să creeze noi motive de revoltă ?

- Deci, intervenţioniştii diversionişti..,

Aşa cred eu. Forţele de ordine puteau bate cu sîrg. Nu era nevoie să ucidă. Altceva e însă important : Ce s-a discutat la ultima convocare a ministrului Milea ? Ce ordine s-au dat ? Aici începe un şir de mistere pe care numai participanţii le pot lămuri. Am lista cu participanţii la această noapte de taină.

- Generalul Vlad spunea că, în noaptea respectivă, a încercat să-l lămurească pe generalul Milea să dea lovitura de stat împreună. A fost însă refuzat. Nu a îndrăznit să acţioneze singur, pentru a nu se ajunge la un conflict armat între gealaţii lui şi militarii Armatei, îl cred.

- Revin la ideea mea. Ministrul Milea nu acceptă lovitura comună de stat, dar convoacă mai mulţi şefi din minister. Plus harta Bucur eştiului...

- E o idee. Lovitură de stat pe cont propriu ?

- O părere. N-am însă*probe. Era, însă, bine dacă o clădea. Căci, de aici, treburile încep să se încurce. În dimineaţa zilei de 22 decembrie, se pare că nea Nicu l-a chemat pe însărcinatul cu afaceri sovietice la CC . Ce o fi discutat cu el ? Ştiu sigur că, exact atunci, la Ministerul Apărării Naţionale a fost chemat ataşatul militar sovietic. Au discutat cu el generalul Ilie Ceauşescu şi vice-amira- lul Dinu Ştefan.

- Cam creaţă treaba asta. Duce... unde duce.

- încă nu-i creaţă. Abia cînd se dă comunicatul cu moartea generalului Milea începe să se întunece rău. Prin acest comunicat se produceau anumite efecte în Armată : se culpabiliza întreaga Armată care, chipurile, avea un ministru trădător, se crea impresia că Ceauşescu încetase' să mai iubească Armata ; se insinua ideea că Securitatea ar fi lichidat pe şef ul Armatei ; se pregătea Armata pentru faza următoare. Mai ia în calcul şi faptul că, în august 1989, persoane „binevoitoare" din CC nu i-au prezentat lui nea Nicu

listele cu avansări la ofiţeri superiori şi generali. înţelegi ? Jocul a fost făcut din CC .

- Ştiu că bubulii au avut oameni acolo. Aşa se explică şi faptul că numai CPEx-ul a căzut: acolo nu aveau decît unul, pe care l-au recuperat. Ce e neclar pentru tine în moartea generalului Milea ?

- Păi, i-am fost translator. îl cunoşteam. Nu era tipul de om să se împuşte chiar aşa uşor. Şi mai sînt şi altele. în primul rînd, că nu a murit pe loc, ci la spital, uitat, ca un cîine. E, bine, în comunicatul televizat şi radiodifuzat s-a afirmat că s-a sinucis, că e mort. Comunicatul părea să fi fost întocmit de un tip care ştia numai vechea organizare a Armatei : în loc de ministrul apărării, s-a spus ministrul forţelor armate. Afirmând că e trădător, l-a lipsit de sprijinul'subordonaţilor săi, pe tot timpul cît a fost în comă. Deşi, cred eu, ministrul a vorbit în acest răstimp, de la împuşcare şi pînă la moartea efectivă, Care, moarte, a survenit peste circa opt ore.

- Şi dacă l-a împuşcat cineva ?

- Aici e misterul. Bubulii au insinuat că l-a împuşcat Securitatea, pentru a putea ridica Armata împotriva ei. E mai greu de crezut că a fost mîna unui securist necunoscut de ministru : un killer de profesie nu greşea ţinta şi nu trăgea un singur cartuş, ci atîtea cîte erau necesare pentru a-l ucide ; un killer străin nu se putea apropia de ministru, să tragă de lîngă piele, aşa cum arată autopsia, deoarece ministrul era înarmat şi ar fi reacţionat. A fost împuşcat din faţă. Poate de cineva care îi era apropiat, cunoscut ? Căci nu s-a tras din spate, cum afirmă bubulii diversionişti. I s-au smuls epoleţii de general, cum afirmă un reporter ? Ori cineva interesat i-a smuls epoleţii pentru a crea confuzie? Şi, dacă nu s-a sinucis, pentru ce a luat pistolul de la maiorul de transmisiuni ? Avea o întîlnire în biroul dînsului cu cineva cu care trebuia să trateze

cu pistoalele pe masă ? în orice caz, dacă a fost ucis, a fost ucis de un neprofe- sionist, cunoscut şi intim cu dînsul, care s-a apropiat şi i-a folosit propriul pistol, căci rana e de la acest pistol. restul au fost invenţii bubule.

- Cam aşa trebuie să se fi produs faptele, Cernescule, Mergi pe urmă ! Caută-i pe cei care au discutat cu ministrul apărării după împuşcătură ! Nu am dubii că a vorbit! Puţin, dar a vorbit;

-- Aşa cred şi eu. Tocmai pentru că a vorbit, a fost lăsat să moară. Poate că scăpa. Dar le-ar fi stricat planul. Căci, tot ce se montase pe moartea dânsului, cădea grămadă .

- Buuun ! Ziii ! Atinge coarda !

- Nu ştiu exact planul, dar pot susţine, cu probe clare, că la ora la care generalul Guşe vorbea la televiziune, în Armată se hotărîse lichidarea Securităţii. Bagă de seamă l'în contra intenţiilor generalului Guşe, care chema insistent pe generalul Vlad la televiziune, la cooperare. Ştii că Vlad a răspuns cu o videocasetă trimisă la televiziune prin revoluţionarii din CC . Ei, bine, mă interesează bubulul care nu a prezentat pe postul de televiziune caseta lui Vlad. Chiar atunci, pe 23 decembrie.

- Păi, era prost ? Dacă apărea Vlad, se mai putea continua diversiunea cu „securiştii teroriştii" ? Caseta a fost prezentată abia peste trei luni comentată şi deformată de P.M. Băcanu. îl ştii pe Băcanu ? s-a interesat Cernescu..

- îl ştiu. Treci peste el, am interes pentru altceva ! Cum de ştii că, în timp ce Guşe vorbea la televiziune, cineva luase deja hotărîrea de a folosi Armata împotriva Securităţii ?

- în cel mai simplu mod. Pe pielea proprie. Căci eram în creierul Armatei. în Marele Stat Major, la biroul meu de contraspai. în DIA Sunase deja generalul Ghiţă,

comandantul trupelor de securitate, şi-l anunţase pe' amiralul Dinu Ştefan că trupele sale sînt alături de, Revoluţie şi Armată. Alte trupe nu avea Securitatea. Uslaşii nu erau trupe de intervenţie armată, ci antiteroristă. Ceea ce, îţi dai seama, e cu totul altă mîncare de peşte.

- Şi!

- Viceamiralul Dinu Ştefan a raportat despre generalul Ghiţă, generalul Stănculescu. La ora 14,00 în data de 22 decembrie 1989, Stănculescu ştia că Securitatea era de partea Revoluţiei. Cu toate astea. începînd cu acea oră, contraspionii din Armată au fost arestaţi. De ce crezi că a făcut-o?

- Habar- n-am ! Aşa o fi fost planul iniţial, croit din timp. Aşa i-o fi ordonat Iliescu, pe timpul convorbirii pe care a avut-o, înainte de a se prezenta la televiziune ? Aşa i-o fi venit atunci, auzind chemarea la ordine făcută de generalul Guşe ? Căci, să fie clar, dacă se făcea imediat ordine, primul întrebat de Timişoara era domnia sa.

- Prea multe variante. Oricum, la ora cînd s-a ordonat arestarea contraspionilor, era ministru. Şi m-a chemat la el, prin vice-amiralul Dinu. Ai ascultat casetele ? Nu ţi se pare ciudat că vice-amiral Dinu mă întreabă, la ora 14.00. în data de 22 decembrie, cînd era deplină linişte şi bucurie generală, de partea cui sînt ? Mă asigură că noi, cei care am lucrat în Armată, nu v-om avea de suferit, deoarece nu am făcut abuzuri ? Că numai Securitatea va plăti pentru abuzurile săvîrşite ? De unde ştia vice-amiralul Dinu, la acea oră, ce va urma ? De unde ştia că Securitatea făcuse abuzuri ? Doar nu avea acces la activitatea ei. Era un ordin superior, căci viceamiralul Dinu Ştefan nu lucra niciodată din proprie iniţiativă. Şi încă ceva. Un fleac, un amănunt interesant : în bulibăşeala aia din Bucureşti de pe 22 decembrie, era greu să-ţi găseşti

soţia. Ei. bine,Armata găsise panglica tricoloră. Cînd am coborît la ministrul Stănculescu, m-am mirat să-i văd pe ofiţerii din cabinet cu brasarde tricolore noi. Mă mai mir eu de multe...

Ştiu. Am ascultat casetele. Bine că ai supravieţuit. Nici nu meritã sã discutãm chiar toate.

- Ba meritã să mai bagi la cutie cîteva ! De exemplu, faptul că, în mod diversionist, se aruncă vină pe cei 41 de luptători de comando din DIA care au fost la Timişoara. Ei n-au participat la genocid ! Erau pe drum, între Timişoara şi Bucureşti, cînd a început măcelul în Capitală. Nu puteau fi în acelaşi timp în două locuri. Pricepi ? ! Alte trupe au atacat Marele Stat Major. Şi nu erau de securitate. Am o bănuială oribilă : erau subunităţi rebele din Armată. Ori, la fel de rău, erau subunităţi folosite pentru diversiune. Pentru crearea impresiei că e război civil între Armată şi „odioasa" Securitate.
- Pe ce te bazezi ?
- Pe mărturii. Ţi le dau şi ţie. Sînt multe. Toate de la militari din Armată. Toate probează cu fapte acest lucru. Şi încă pe ceva. Cei care erau stabiliţi în schemă să ia puterea nu puteau s-o facă atît timp cît poporul era în stradă. Mai ales că unii „aleşi" nu participaseră la luptele de stradă. Era nevoie de o diversiune. Să-l bage pe ţugulan cu nasu-n televizor, cu inima cît un purece de teama teroriştilor extratereştri. Căci aşa erau prezentaţi : ca nişte extratereştri.
- Vreau aceste mărturii, Cernescule ! După ce lichidăm Şopîrla.
- Şi dacă ne papă ea ?
- Soarta şi pătura ! spunea Sancho Panza. Noi avem ceva mai bun de spus ?
- Nu ! mi-a dat dreptate Cernescu. Cel puţin, deocamdată.

Ajunşi la Bucureşti, ne-am despărţit. Cernescu a plecat să-şi facă meseria de jurnalist, iar eu şi Carmela am plecat la faimoasa mama mare. La madam Velisar, mătuşa lui Orozan. O bătrînă care ar fi putut da lecţii celor mai mari aşi ai spionajului mondial. Căci, mama mare se născuse şi crescuse cu spionajul în sînge.

Bătrîna era o legendă vie. Se născuse şi crescuse În casa faimosului falsificator Ion Velisar. Un tip care în 1920 „spărsese" cu documente false bursa de valori din Londra. Fraierise cu documente perfect măsluite mari companii germane, franceze, italiene. Asta în perioada interbelică căci, după război, se sfîrşise în închisoare. Singurul său regret : nu reuşise să treacă oceanul, să-i buzunărească şi pe yankei.

Fiica cea mare, Roxana, îi moştenise talentul şi apucăturile. Şi nu numai atît. Moştenise „atelierul" şi „materia primă". Ambele erau valori inestimabile -pentru breaslă. Căci, lucru ciudat, deşi toate serviciile secrete din lume folosesc documente false, nici unul nu-şi ia măsuri de lungă durată. în cazul de faţă, al Roxanei Velisar, măsurile le luase tăticul dînseia, cel scump şi drag. Puteai găsi în atelier ori ce tip de document original, din perioada 1850-1948. Şi nu numai asta. Puteai găsi orice s’et de hîrtie produs în aceeaşi perioadă, începînd cu cel folosit la producerea banknotelor şi terminînd cu hîrtia ordinară, pe care se dactilograf iau „actele" de dotă ori de vînzare cumpărare. încă nu era tot. Colecţia de cerneluri vechi, bine păstrate şi de ştampile falsificate ar fi făcut să crape de invidie orice falsificator al zilelor noastre, Pentru că, în orice situaţie, se puteau fabrica, cu aceste materiale, documente absolut originale ca vechime, formă, culoare, stil de redactare.

Cam asta era Roxana Velisar. Pe dinafară. Pe dinăuntru, era ceva mai complicată. încă din studenţie, cînd se spune că de frumuseţea ei turbau craii

Bucureştiului, fusese recrutată de Siguranţă. Trecuse, apoi, succesiv, la SSI , Abwer, Inteligence Service. Marea sa pasiune, cea de taină şi adevărată, fusese, însă, Octogonul. Pasiune, nu neapărat patriotism. Căci, în lumea falsificatorilor, e mai greu să porţi în suflet o ţară. Profesia te face să te simţi foarte internaţionalist.

Pentru Octogon, lucrase cu pasiune, cu dăruire. Dăduse informaţii, fabricase documente de valoare, trecuse graniţe... Făcuse încă multe lucruri, pe care le fac spi- oanele şi pe care, din spirit de castă, nu le enumăr. Mă rog, nu fusese chiar o Maria Fecioara. Ca să fiu mai precis, se apropiase destul de mult de statutul Mariei Magdalena.

O cunoscusem în 1984, cînd îmi fabricase, contra cost, desigur, cîteva „fleacuri" : o diplomă de inginer, legitimaţii de muncă, cîteva certificate de naştere... Mă rog, nişte chestii. Stătea într-o casă solidă, încălzită cu lemne, pe strada Măselariţei. Un nume cît se poate de sugestiv pentru profesia ei de bază. Căci, de bază, era chimistă. Una ceva mai bună decît „coana de renume internaţional". Mă trimisese la ea Bătrînul. Nu mă îndoiam că mai trimisese şi pe alţii. S-o angajeze, însă, pe mama mare nu putea : era o rebelă, îndrăgostită pînă la fanatism de libertate. N-ar fi acceptat să lucreze la stăpîn, nici pentru întreaga avere din lume. Cred eu că acest sentiment înnăscut, dragostea extremă de libertate, o făcuse să se ocupe de falsuri. Era cea mai liberă meserie din lume. Şi, deseori, cea mai rentabilă.

Nu mai avea pe nimeni pe lume. Sora mai mică, Raluca, se stinsese, lăsîndu-i plocon un prunc de crescut. Acesta era Iliuţă Orozan, tehnicul nostru. Adică tipul discret care, fără a cere dreptul de autor, picta fresce electronice pe pereţi, dota cu ploşniţe florile din cele mai uitate parcuri, filma prin ziduri... Mă rog, ştia băiatul nostru să facă o mie de minuni care trezeau

invidia frăţiorilor din CI’A, MOSAD ori KGB . Şi nu numai invidia. Fusesem martor la o scenă de comă. Un diplomat străin descoperise în tocul pantofului o ploşniţă plantată de Orozan. Cît era el de rece şi de calm, şi-a pierdut firea. A scos pantoful şi a început să urle cu gura în toc ca un maidanez de Ferentari.

- Securitatea ! Vă bag în p...a mamii voastre ! Măgarilor ! Aşa se face o treabă ca asta !

Merita să dai salariul pe-o lună să-l auzi pe tip urlînd la pantof !

Ştia că-i ascultăm de la distanţă. Nu ne-a precizat, ¡totuşi, cum se face o „treabă ca asta". Mă rog, noi, ţugu- îanii, am continuat să facem treburile după mintea noastră. Şi fără să cerem părerea frăţiorilor de la firmele concurente.

în treaba din Bucureşti, contam pe colaborarea necondiţionată a mamei mari. Necondiţionată nu însemna şi neplătită. Viaţa se scumpise grozav şi bătrîna era învăţată cu un anumit nivel de viaţă. Un nivel din care nu lipseau bunătăţile occidentale. Dacă pe vremea lui nea Nicu le căpăta de la noi, de la octogonari, acum era cazul să şi le cumpere singură. Iar cu banii, nu stătea chiar grozav. în fapt, nu lucrase la stat nici o oră. Trăise vînzînd bijuteriile moştenite, cărţi rare, icoane şi alte asemenea valori. Cum zicea dînsa, protestase prin inactivitate.

Bătrîna ne-a primit amabilă. Era şi normal : mirosea a verzişori de la o poştă. Şi una dintre marile ei pasiuni erau verzişorii, O anumită nostalgie, moştenită de la al ei tătic. Cel care nu ajunsese peste ocean, să-l fericească şi pe Sam cu talentul său. Avea bătrîna o memorie de elefant:

- Tu! Iepuraşule, ai apărut ! Tu eşti ăla cu diploma de inginer pe numele de Dan Grădinaru.

Eu eram ăla. Bătrîna dispunea de o memorie periculoasă. Dacă n-ar fi respectat legile breslei. Dar dînsa le respecta. Nu era proastă să-şi piardă clientela.

Ne-a invitat în sufragerie, la imensa masă de stejar. Loc în care, cîndva, se jucaseră, la poker, averi. Unele se pierduseră, altele se cîştigaseră. Fiecare, după cum fusese scris. Iliuţă, pe post de fată în casă, ne-a făcut cafele, ne-a dat dulceaţă... Mă rog, tot dichisul unei case mari, care se respecta. Între timp, bătrîna sporovăia vrute şi nevrute. Noi îi ţineam hangul. Trebuie să recunosc însă că era o adevărată ledy : nu s-a plîns nici o clipă că o duce greu, că nu are bani. Era corectă în afaceri.

Cînd am trecut la prezentarea planului, mama mare a întinerit brusc cu cincizeci de ani. Simţea cam ce trăiesc bătrînii cai de cavalerie la auzul goarnei, Energia se ridica din adîncuri, din zilele de glorie. Şi avusese mama mare nişte zile pe cinste ! Nu mă îndoiesc de faptul că aceste zile, mai precis decenii, de glorie sînt scrise pe undeva. Aş plăti serios pentru privilegiul de a le citi.

- Deci, am încheiat eu prezentarea planului, ţopîrlanii pot fi buzunăriţi. Pentru colaborarea dumneavoastră, ne-am gîndit la suma de zece mii. Dolari. Cash, Bătrîna a făcut un semn de lehamite cu mîna :

- Lasă, domnule, banii ! Dacă discuţi înainte, aduci ghihfon. Nu banii sînt importanţi ! întreaga afacere merită trăită ! Căci e o afacere mare. Cum nu credeam să daţi voi, cei crescuţi cu cheia de gît.

- Cu ce ai vrea să începem, doamnă ? am întrerupt-o eu.

Bătrîna m-a primit jignită. Ori, aparent jignită. Apoi a catadixit să răspundă :

- Cu ce începe orice afacere serioasă ? Cu documentele, Asta nu v-a intrat vouă încă în bilă : hîrtiile conduc
lumea ! Ai hîrtii valabile şi multe, eşti mare şi puternic. N-ai, eşti un sărăntoc, un nenorocit. În orice caz, unul care îşi merită soarta amărîtă, pentru că nu a dat suficientă atenţie hîrtiilor.

Asta era şcoala lui Ion Velisar, falsificatorul. Se închinase la zeul hîrtie oficială. Şi falsificase cu osîrdie cam toate icoanele zeului respectiv : lei, franci, lire, dolari, acte de identitate, cecuri, acte de studii etc. Oricum, şcoala fusese bună, discretă şi eficientă.

Pentru început, Roxana Velisar, no- a trimis la Notariat să studiem contractele de vînzare cumpărare prin care bubulii intraseră În posesia sediului acoperit din Bucureşti. Eram şi eu sigur că era vorba de o vînzare-cumpărare. Nu văzusem însă un singur caz de bubul care stătea cu chirie. Aşa era : casa fusese cumpărată de la doi bătrîni, Maria şi Vasile Ifrim, care plecaseră în Canada, la fiica lor. Ifrimii cumpăraseră casa, în 1947, de la o familie de evrei, Haimovici. La rîndul lor, Haimovicii cumpăraseră casa, în 1937, de la arhitectul Octav Dogan. Acesta era proprietarul iniţial şi constructorul casei.

Mama mare şi-a frecat satisfăcut mîinile. A trecut la chestionări :

- Cîţi copii a avut Haimovici ? Unde locuiesc în prezent ? Dar Dogan ?

- Doamnă Velisar, am îndrăznit eu, să ne oprim aici ! Oricum, interesul pentru proprietar este absolut secundar.

Bătrîna a adoptat figura aceea jignită, pe care deja i-o cunoşteam :

- Rol secundar ? Mă vezi pe mine jucînd într-Un rol secundar? îţi fac, tinere, un rol principal de proprietăreasă, de-o să-l crezi şi tu.

N-avea rost să încercăm s-o lămurim. Am luat-o cu Orozan la picior, să căutăm prin hârţoage destinele familiilor Dogan şi Haimovici. Pe Carmela am lăsat-o cu bătrîna. Nu că n-am fi avut încredere. Dar aşa era legea noastră : Cei implicaţi într-o acţiune se supraveghează reciproc pînă la data finalizării.

Oficial, nu puteam pătrunde la nici un fel de evidenţă a populaţiei. în plus, cele de la miliţie cam arseseră în toiul unor lupte stradale. Sau, cum suna comunicatul oficial, în timpul atacării sediului central de elemente antisociale? Elemente care au fost înjurate în mod repetat de noi, pe timpul căutării acului în carul cu fîn. Am umblat ca năucii vreo trei zile, fără a înainta măcar un milimetru. Şi-am mai fi umblat, dacă nu mi-ar fi căzut fisa : Cer- nescu era jurnalist. Adică, un tip care avea dreptul să-şi bage nasul în- viaţa fiecărui cetăţean. Să-l ajute sau să~l înjure. După cum era cazul cu fiecare. L-am contactat la domiciliul său, noaptea. Scria de zor. Voia să facă mare carieră în presă. Sau în literatură. Ne-a întîmpinat vesel:

- Gata ? Dăm năvală ?
- Nu te pripi, reprezentant al celei de-a patra forţe în stat. înainte de năvală, e nevoie de nepreţuitul tău ajutor."
- Cîntă bătrîne ! Lasă refrenul pentru mai tîrziu ! La ce bun tipul ăla, Cernescu ?
- Să ne facă nişte identificări. Discrete, însă.

Faţa îui rotundă s-a lungit a deziluzie :

- Cu -asta vă ocupaţi voi, barosanilor ? Luaţi pîinea de la gura poliţiştilor ?
- Persoanele nu sînt în evidenţa poliţiei. Uite cum e cazul..,

I-am depănat povestea imobilului ocupat de bubuli, A locului de unde acţiona Şopîrla, lansînd şantaje în înalta societate postdecembristă. Cernescu a notat atent toate datele pe o hîrtiuţă, apoi ne-a încredinţat:

- Mîine-i gata ! Veniţi mai pe seară ! Şi intraţi prin spate !

Aveam unele îndoieli, dar nu era timpul să lungim vorba. Am plecat convins că mai aveam încă drum lung pînă la Şopîrlă. Ziua următoare, pe la prînz, ne-a căutat Cernescu. Prin telefon :

- Marfa-i gata ! Subţire de tot.
- Adică ? am făcut eu interogativ.
- Haimovicii se , odihnesc de-a pururi. La fel şi Doganii. Copiii trăiesc, însă Fiica lui Dogan, Marcela este în Constanţa, strada Mircea cel Bătrîn, 146, profesoară. Fiul Mihai, e în Bucureşti, strada Rozelor, 35, pensionar.
- Şi Haimovicii ?
- O singură fiică, Lia. Emigrată în Israel, în 1972, cu soţul, Lucian Pascaru şi doi copii, Sonia şi Lucian. Soţul e român.
- Destul ! Deocamdată.
- Vã salut, vitejilor ! Cînd e gata plãcinta? Sã ştiţi că poftesc şi eu la o porţie !

Mama mare-a studiat grăbită rezultatul investigaţiilor, finalizînd cu :

- Lia mă cheamă ! Şi sînt ovreică. M-a părăsit haimanaua aia de bărbat-miu. Am doi copii. Nu-i normal să-mi recapăt casa luată cu japca de Ifrim ?
- Absolut normal, mam'mare ! am exclamat noi în cor. Mare ticăloşie a mai făcut tipul !

Rînjeam împreună cu Orozan la gîndul circului ce urma. Carmela nu pricepea mare lucru, căci vorbeam româneşte. Am introdus-o în atmosferă, să se bucure şi ea.

Pe data de 6 noiembrie 1991, am demarat acţiunea Şopîrla. Bătrîna, doamna Velisar, a intrat prima în luptă, înarmată pînă-n dinţi cu acte şi legende. Se întrecuse pe ea însăşi în falsuri. Act de naştere - românesc, certificat de căsătorie - românesc, paşaport

israelian, hotărîre de divorţ - ebraică, actele copiilor - evreieşti şi româneşti. Mă rog, tot ce era nevoie pentru scormonirea cuibului de şopîrlani.

Ce veşminte purta mama mare ? ! Merita să le vezi ! Scotocisem toată mahalaua evreiască şi toate consignaţiile pentru a crea acel talmeş-balmeş vestimentar, care urma să definească precis personalitatea Liei Haimovici. Căci, ăsta e adevărul : o doamnă e definită de modul de a se îmbrăca. Cu mari eforturi, procurasem şi o stea evreiască, de aur, pe care s-o poarte la gît, atîrnată de un lănţug groscior.

în dimineaţa cînd am mutat-o pe mam' mare la Hotel Majestic, nu aveam îndoială că era Lia Haimovici. începusem să cred şi eu. Eu, care asistasem la transformare. Am cazat-o pe „mătuşa evreică" la hotel, am stabilit semnalele de pericol şi comunicări urgente, apoi am intrat în pielea tălpaşilor ascultători. "Cum forţele noastre din Bucureşti erau mai mult decît modeste, am folosit numai două echipe de tălpaşi: trei gealaţi de la Operaţiuni Speciale,' făcuţi cadou de rezidentul local, plus o echipă formată din Orozan, Cernescu şi cu mine. Orozan mai avea o trebuşoară : recepţiona şi înregistra discuţiile purtate cu mătuşă-sa cu bubulii. O treabă relativ simplă pentru mintea sa vicioasă de plantator de ploşniţe. Jucăria vorbitoare era chiar broşa, de pe pieptul doamnei Velisar. Receptorul nostru nu depăşea mărimea unui pachet de ţigări.

Ne-am plasat din timp în poziţii discrete, în jurul sediului bubul, la o parcare din Ştirbei Vodă. Activitatea în sediu părea destul de intensă. Poate că era numai acoperire. Poate însă că, în bîrlogul bubul, se pregăteau fapte mari.

Pe la ora 11, a apărut mama mare. Se legăna ca o balabustă. În dreapta ducea o poşetă de damă, de dimensiuni apreciabile. Pentru procurarea acesteia alergasem zile în şir. Era foarte autentică. în stînga,

agita_ o umbreluţă de la consignaţie. Pe cap, arbora o pălărie gen oliţă de noapte, pe care o alesese din zeci de modele. Paltonul cu guler de nurcă, uşor învechit, dar încă elegant, ascundea încă o sută de trăsnăi vestimentare. îmi admiram opera de la cîţiva zeci de metri. Eram satisfăcut. Nu se putea să nu reuşim.

Cît sînt bubulii de mîncători de carne crudă, au cam rămas prin şanţuri. A intrat mama mare în ei ca-n brînză. Primul care a avut nenorocita soartă să-i apară în cale, cel de la poartă, a ajuns cu siguranţă la Spitalul 9. Unde să ajungă un tip ca el, somat direct de o băbătie îmbrăcată ca o sorcovă ?

- Tu ce cauţi în casa mea ? .Cară-te urgent, că chem poliţia !

Tipul fusese educat să se poarte politicos cu băştinaşii. Ghinionul lui, căci în cazul de faţă ar fi trebuit un dram de tupeu ;

Doamnă, -a început el. Pe cine căutaţi ?

Auziţi oameni buni, obrăznicie ? ! s-a indignat mama mare către nişte martori invizibili. Intră-n casa mea şi mă întreabă tot pe mine ce caut !

Tipul a încercat să întindă o mînă, să-i bareze calea. Bătrîna i-a trîntit poşeta-n cap şi a început să urle : Poliţia, Să vină Poliţia ! Hoţii ! Hooooţiiii !

Striga cu talent. Ca o sirenă sub maximă presiune. Bietul buby se făcuse mic de tot. Nu de frica ei. De frica şefilor. Căci, nu mă îndoiam, fusese instruit să nu atragă atenţia asupra clădirii.

Mă prăpădeam de plăcere. Aveai-ce vedea. Bubulul se fofilase că"tre interior, urmărit vijelios de bătrînă. Orozan înregistra febril. Păcat că nu puteam asculta toţi de-odată. Merita să asculţi tratativele dintre Lia Haimovici şi buby- boy. Singurul privilegiat, tehnicul, Orozan, ne făcea numai semne cabalistice cu degetele. Era OK !

Peste vreo oră, bătrîna a apărut triumfătoare în uşa, însoţită de un tip. care dădea din coadă. La propriu. Ştiusem eu că şcoala fondată de Velisar cel bătrîn era în stare de multe. Am lăsat bătrîna în pace şi am continuat să supraveghem intrarea. Urma să plece ori să vină cineva. Aşa-raţionasem noi : pentru aplanarea conflictului cu Lia Haimovici trebuia să apară şeful, să ia o hotărîre.

În sfîrşit, a apărut unul care părea curier. A studiat atent împrejurimile, apoi s-a decis : a sărit în maşină şi a luat-o către centru. Cu noi pe coada lui, desigur. La Athene Palace, a oprit de formă, pentru a se contrafila. Cunoşteam trucul şi ne ţineam departe. După vreo zece minute, a reintrat în trafic. A luat-o pe Calea Victoriei, către Piaţa Amzei. A început să accelereze. Alt truc fumat de noi. Ne-am ţinut departe, apoi, în Piaţa Victoriei, l-am încadrat : flăcăii de la Operaţiuni Speciale au trecut în faţă, iar noi am rămas pe coadă.

După ce am trecut de Statuia Aviatorilor, a început să mă încerce o bănuială. Una care mi s-a confirmat în cîteva minute. Curierul a oprit în cartierul Primăverii. Cam prin zona vilei răposatului Ceauşescu.

- Nimic nou sub soare, am murmurat eu. Aici s-au luat deciziile în timpul socialismului, aici se iau şi acum.

Cernescu tăcea gînditor. Era la prima vînătoare de bubuli. Nu se grăbea să tragă concluzii. întrebări avea cu sacul. Se şi pregătea să mi-l toarne în urechi. L-am oprit cu un semn. Nu era timp de discuţii, ci de căscat ochii. în gîndul meu, jinduiam la sculele unchiului Sam. Mai ales, la pistolul care şopteşte. Căci, ar fi fost cît se poate de sănătos să aflăm ce se discuta în vila cu gard înalt, după care dispăruse curierul. Am stat plantaţi acolo, în stradă, pînă către orele patru după-amiază. Adică, pînă a ieşit mesagerul urmărit. L-am dus înapoi

la sediul din Ştirbei Vodă şi l-am părăsit. Nu mai prezenta interes.

Pe la cinci, eram la hotel, la mama mare. Ardeam de nerăbdare să aflu rezultatul „tratativelor". A trebuit să rabd. Mai întîi am dus-o cu maşina acasă la ea. Era mai multă linişte. Şi mai multă discreţie. Bătrîna spioană se afla în mînă şi înţelegea să ne coacă la foc mic. A descîntat nişte cafele, a turnat nişte coniac, s-a scuzat că n-are lapte pentru „sugari" şi a început:

- Ehei, pe vremea mea, spionul era spion ! Ştia să facă de toate. Inclusiv să bea vîrtos, cu temei. Ca să nu mai spun ce forţă, ce pregătire... Cît despre femei...

Am lăsat-o să-şi cînte aria nostalgiei. Eram sigur că reuşise şi făcea fasoanele de rigoare. Cernescu, mai grăbit, pusese căştile pe urechi şi asculta înregistrarea, Din cînd în cînd, faţa i se lăţea într-un zîmbet satisfăcut. Orozan tăcea. Carmela se străduia să prindă cî-te o vorbă cunoscută. Eram o adunare interesantă, nimic de zis ! în fine, bătrîna s-a decis să treacă la fapte :

- Domnule Varain, treaba a ţinut ! Mie-n sută.
- Pe larg, doamnă ! Pe larg !
- Pe larg ? Păi, pe larg, e cam aşa. Am umblat ca vodă prin lobodă prin toată casa, Era dreptul meu de proprietăreasă, nu ?
- Sigur, am confirmat eu,
- Am bătut cu pumnul în masă. Am cerut dreptate.: Am zis că-i dau în judecată. Şi pe ei şi pe Ifrim. Am făcut tărăboi pentru casa mea.

-Şi?

- Buby nu e deloc fricos. A cerut acte. ! le-am ară» tat Le-au fotocopiat nenorociţii la un xerox.' Cică să le confrunte. Normal că mi-a sărit muştarul. Să mă bănuîe ei, nişte străini, pe mine, proprietăreasa, de fals ? Pe mine ? Am urlat de-am făcut scurtă la limbă. Şi-am vrut să plec direct la poliţie.

- Cum au reacţionat ?

- S-au muiat. Nu le plac presarii noştri. De fapt, cred că nu le plac nici un fel de presari. M-au luat cu binişorul. Că să mai vorbim, să mai analizăm, să discutăm cu patronul, Le-am zis că mă aşteaptă copiii în Tel-Aviv. Să nu cumva să creadă că mă pot face dispărută ! Oricum, s-au tăvălit cuminţi,' ca nişte pisoi. M-au invitat mîine, să descurcăm chestia. Cu patronul şi cu avocatul lor.

Întinsesem cam tare coarda. Dacă avocatul era băştinaş şi isteţ, putea să miroasă ceva. Nu să descopere, doar să miroasă. Căci falsurile erau perfecte.

- Unde crezi că ţin documentele ? am întrebat-o pe bătrînă.

- Cum tinere, să cred ? Eu ştiu ! în casă nu e nici urmă de arhivă. Poate cîteva documente strict necesare pentru una sau alta din operaţii.

M-am dezumflat uşor, ca o saltea pneumatică. Fîîîsss! Afacerea trebuia reluată de la capăt. Tot planul trebuia regîndit. Cum să-i facem pe bubuli să ne arate drumul către puşculiţa cu dosare ? Prin cărţile alea poliţiste, în astfel de cazuri, detectivul primeşte informaţii de la cineva providenţial: un pensionar care-a reţinut un număr de maşină, un tip care a „fotografiat" figura făptaşului pentru că semăna cu vărsu, o tipă care spiona strada pentru a surprinde' amanta soţului... Mă rog,' cunoaşteţi schema. Ei, bine, eu eram descîntător, Cernescu era ghicitor. Dar nu ne venea nici o idee.

Mama mare sporovăia dezinvoltă. Pe ea o durea mai puţin': primea banii în orice situaţie.

Legea situaţiei de criză era clară : Dacă eşti în impas şi nu ai un plan bazat pe fapte reale, construieşte unul pe baza unor fapte crea’te de tine ! Am început să ne stoarcem creierele pentru a crea

ceva. Mama mare ne-a lăsat şi a plecat la hotel. Trebuia să-şi păstreze legenda de turistă israeliană. Fumam ţigară de la ţigară, dar nu ieşea nimic important. Am încercat brain-stormmgul :
Cernescule, să presupunem că eşti bubul.

Eu? a interogat matrozul. Exclus! Sărac, naţionalist şi căpos ! Nu seamănă"deloc.

- Am presupus, numai. Cum ai ascunde vreo tonă de documente de maximă importanţă.
- Păi, le-aş ţine sub control. Cît mai aproape de lăbuţele mele. O marfă ca asta nu se îngroapă, nu se dă în păstrare şi se ţine într-un loc în care nu se depreciază. îţi trebuie o cameră cam de vreo trei-patru metri cubi.
- Cît ai spus ? Numai atît ? Sigur ?
- Absolut sigur. Lucrez în domeniu. Nu mai mult de patru metri cubi.
- O cămară de casă ar ajunge ?

-- Depinde de casă. Am văzut cămări de 50-60 metri cubi. Mai ales în blocuri vechi, în vile, în case...

- Cum ai spus ? Vile ?

Cernescu m-a privit curios. Apoi a prins mutarea :

- Vilă, vasăzică ! La îndemînă, şefule ! Bine păzită. Fără riscul de a intra vreun subordonat curios cu nasu-n ele.
- Asta trebuie să fie. Hai la mama mare ! Să creem fapte !

Doamna Velisar nu dormea. Citea un roman englezesc, îl luase pentru decor, dar plictiseala îi schimbase intenţiile, A ascultat instructajul fără să crîcnească :

- Cereţi o sută de mii de dolari despăgubiri ! Ameninţaţi cu poliţia ! Nu discutaţi cu avocatul ! Ştiţi dumneavoastră cum să-l scoateţi din joc. Cereţi să vină patronul ! Ameninţaţi că, dacă nu vine, nu discutaţi ! Pri-

cepeţi ? Nu discutaţi cu intermediari ! Direct* cu patronii"!

- OK, iepuraşule ! m-a întrerupt bătrîna. Nu mai insista ! Nu m-am sclerozat încă.

- Mamă mare, nu pleci fără să-l vezi pe patron !

- Aşa mă ştii tu ?

Da, o ştiam de mare-calibru. Contam că-l va scoate pe patron din vilă. Cel puţin pentru o oră. Dacă nu mai mult.

Am plecat cu Orozan să ne culcăm. Carmela m-a întîmpinat agitată :

- Ce e, dragul meu ? Unele treburi nu merg ?

Merg toate, iubito. Mîine se termină.

- Petre, iar mă laşi singură ?

- Mîine te iau cu mine. Apoi plecăm.

Nu-i venea să creadă. După atîta cocoloşire, o luam din nou la acţiuni. Ce sărutări au urmat ! Avea dreptate Bălaiul : argentiencele sînt foarte focoase.

Zorii zilei ne-au găsit în jurul vilei rezidentului bubul. Trebuia să stabilim cu exactitate ce forţe erau înăuntru. Pe la şase, a ieşit o femeie în vîrstă. A fost la piaţa. Era, deci, servitoarea. Pe la şapte, a ieşit piticul bubul, pentru a-şi face partida de jogging. Dacă l-ai fi văzut, în trenin- guţul său amărît, cu adidaşi în picioare, cu umbra de păr sur pe cap, ai fi zis că era un modest pensionar. Nu era deloc modest. Nici funcţionar. Era un bogat şef bubul. L-am filmat din toate părţile. Pentru cartotecă.

Un tip robust îi deschisese uşa, la ieşire şi la intrare. Avea, deci o gardă de corp. M-ar fi surprins să nu aibă. Valora prea, mult pentru marea forţă bubulă. Trebuie bine păzit. în rest, nimic deosebit. Şofer nu se vedea, însemna că venea la ordin.

La prima vedere, nu era dificil de făcut raidul. Nu ştiam dacă merita. Trebuia să verific. I-am făcut semn Carmelei să vină cu mine şi am luat-o către parc. Ne-

am aşezat pe bancă şi i-am mîngîiat mîna, privind către vila bubulilor.' A înţeles că urmează să descînt, aşa că s-a depărtat puţin, pentru a nu mă stînjeni. Am închis ochii şi am aplicat ritualul :

- Zamolxe ! Stăpîne ! Sînt în mîna Ta ! Ajută-mă !

Am făcut saltul către vilă. Treceam ca o umbră prin ziduri, către partea de sud, unde stabilisem că erau dependinţele. în dreapta o bucătărie, în stînga o cameră de serviciu obişnuită. Mai sus ! m-am forţat eu. La etaj, o singură baie şi două dormitoare. Mai sus ! am răcnit în mine, cu disperare. Podul. Bine luminat. Luminator de sticlă. La stînga chepengului de acces, am zărit marfa, Am zărit-o. M-am prăbuşit istovit de efort. Eram însă mulţumit. Marfa era acolo.

- E acolo, am şoptit eu. Carmela mi-a strîns uşor mîna. Să nu vorbesc. Să mă odihnesc.

Mi-am revenit încet, încet Cu capul încă vîjîind de efort, i-am spus Carmelei:

- Şi acum, saltul în timp. Am învăţat ceva din greşeala din Mar del Plata.

- Mai poţi ? m-a întrebat ea.

- Trebuie, a fost răspunsul. Trebuia. Pentru că ar fi fost o prostie să mă lansez nepregătit în cuibul Şopîrlei.

Am început să raţionez ca un spion. Dacă aş fi raţionat ca un om, aş fi făcut saltul către sfîrşitul zilei. Ştiam însă de la Bătrîn că voi trece printr-un pericol de moarte. Dacă l-aş fi văzut, m-aş fi demobilizat. Şi asta nu era bine. Am hotărît să fac saltul peste o săptămînă. Am şoptit formula de şapte ori şi am pornit. La început n-am- văzut nimic. Nu mai sărisem atît de departe niciodată. Apoi am_ distins figura Bălaiului. Discuta aprins cu Carmela, într-o casă' necunoscută.. Iar eu stăteam lîngă ei, cu picioarele pe masă. Atît.

Era de ajuns. Mi-am luat soţia în braţe, sub palton şi am aşteptat. N-am scos o vorbă vreo două ore. Timpul

se scurgea încet. Nu puteam face nimic. Ba da : mă rugam să reuşească mama mare.

La ora 1,0,32 fix, a sosit maşina. Am strîns-o- pe Carmela uşor. Era timpul. La ora 10.46 a ieşit rezidentul, bubul. Era şopîrlan bătrîn. A adulmecat uşor aerul din afara vizuinei. A privit scrutător către parcare. Cu moaca unui om care se des tindea. Căuta filajul. Băieţii se topiseră însă din raza de vizibilitate. Totul părea OK. Şopîrlanul şef a hotărît că poate mişca. A urcat în maşină şi dus a fost. Era timpul nostru. Al meu şi al Carmelei. Trebuia să intrăm împreună. Efect, psihologic verificat: un bărbat şi o'femeie trezesc mai puţine suspiciuni decît un bărbat singur.

Am deschis poarta cu mîna stîngă. Jucam rolul obişnuitului casei. În faţa uşii, am început descîntecul. N-am sunat deloc. Gorila a deschis uşa, cum îi comandasem.. Am trecut pe lîngă el, comandîndu-i :

- Pleacă imediat la Piaţa- Unirii ! Aşteaptă în faţa, Agenţiei de voiaj, pînă la ora 13.00. Imediat !

Am rămas în hol pînă ce „drogatul" a executat ordinul, Studiam locul cu ochi de pîndar. în bucătărie, se auzeau zgomote. Servitoarea făcea ceva. Am mers tiptil pînă în uşă şi am ridicat palma, pronunţînd. cu voce joasă:

- Să nu pleci pînă la ora 13,00.

Am prins-o pe Carmela de mînă şi am început să urcăm scările către etaj. Dacă nu mă înşelam, nimeni nu mai era în vilă. Dacă mă înşelam, mai aveam ceva bătaie de cap. Nu prea multă, după părerea mea. Primele succese îmi dăduseră un curaj de zile mari.

Am ajuns fără probleme în pod. Era un pod uscat şi curat. Ba chiar şi încălzit : coşul de fum producea o temperatură destul de ridicată, Lîngă coş, frumos stivuite, stăteau dosarele. Obiectul şantajului. Iar lîngă ele. un butoi de plastic de vreo şaizeci de litri. Dacă nu mă înşelam, trebuia să fie cu benzină. Ori cu lichid

inflamabil. Am deşurubat încet capacul şi am mirosit. Nu mă înşelasem : era benzină.

Bubulii deştepţi gîndesc cam ca noi. Adică, scheme simple şi sigure, care nu lasă urme. Toată hîrţogăria putea dispare fără urme, în mai puţin de un sfert de oră. Iar, pentru pompieri, aprinderea unor cîrpe şi hîrţoage din poduri nu constituia o premieră suspectă. Bine gîndit. M-am aplecat-să pipăi dosarele, să calculez cam ce forţe ne trebuiesc pentru a le ridica, În aceeaşi secundă, îngerul meu păzitor a strigat;

- Pericol !

Instinctiv m-am rostogolit către stînga şi am simţit podul prăbuşindu-se.

M-am trezit de frig. Poate şi de scîncete. Auzeam ca prin vis pe cineva scîncind. Un glăscior de copil. Am auzit, apoi, mai bine. Nu era scîncet, era cîntec. Trecea condorul... Carmela cînta cu glăscior de copil, lipsită de vlagă cîntecul neamului ei cotropit de spanioli. M-am strecurat am privit în jur. O căutam, Era la un pas de mine, spri
jinită de colţul camerei. M-am întins către ea şi am scăpat un vaet. Eram pisat ca piperul. Fărîme.

Carmela m-a simţit şi a mişcat. A încetat cîntecul. Privea neîncrezătoare :

- Dragul meu, trăieşti ?
- Da, am şoptit cu greutate. Totul e în regulă, am smuls eu din mine, cu efort. Eram bărbat. Trebuia să-mi încurajez soţia.
- Atunci e bişte, a concluzionat ea. Credeam că eşti mort. Te-am bocit.

Mi-am adunat toată voinţa şi m-am tîrît lîngă ea, Narăta mult mai bine decît mine. Am întins mîna să-i şterg faţa murdară de funingine şi... S-a stins lumina. Era o beznă de mormînt. Am prins-o totuşi de obraz şi am întrebat-o :

- Unde sîntem ?

În loc de răspuns, am auzit un hohot sinistru. Venea din tavan :

- Ha ! ha.! ha ! Marele Varain nu ştie unde este ?

Recunosc că m-am speriat. Era ceva cu totul neobişnuit în breaslă. Am tras-o pe Carmela lîngă mine. Mi-am lipit gura de urechea ei şi-am întrebat ;

- Ce ştii ?

I-am lipit, apoi, urechea mea de buze, pentru răspuns.

- Prizonieri, a şoptit ea. Cameră mică. Numai cu uşă. Totul metalic. Inclusiv pereţii.

Vocea din tavan a devenit interogativă :

. . Pricepi Varain cum stă treaba ? Cameră de metal. Nu mai poţi lovi.

Fusesem ascultaţi cu o sculă necunoscută mie. Am simţit cum mă cuprinde din nou teama. Acea teamă mistică pe care o simţeam ori de cîte ori vedeam pe unul de~ai noştri distrus de bubuli. Eram istovit, bătut metodic şi închis într-o cuşcă metalică. Şi nu singur. Cu ea. Gîndurile dădeau năvală. Le-am oprit. Trebuia să prind forţă. M-am întins pe jos, cu capul în poala Carmelei. A priceput imediat şi mi-a pus o palmă pe urechea liberă.

- Ţie somn, Varain ?

Eram şi văzuţi, nu numai ascultaţi. Probabil cu infraroşu, am gîndit eu şi m-am liniştit. Cînd pricepi pericolul,' eşti deja un pic mai tare. Numai că tipul din tavan nu avea de gînd să ne lase :

-- De ce să dormi, Varain ? Curînd vei dormi pe săturate. întreaga eternitate.

Nu i-am răspuns. Numai cei slabi răspund cînd nu au nici un as în mînă. Şi eu nu aveam nimic. Deocamdată. Ba da. O sete arzătoare.

- Varain, mă auzi ? Ştiu că mă auzi. Cariera ta s-a terminat ! Prin metal nu poţi lovi.

Tipul se grăbea foarte tare. Asta era bine. Aşa gîndeam eu. Căci începusem să gîndesc. Cînd adversarul se grăbeşte, înseamnă că se teme de ceva.

- Varain ! începem. O să-ţi vezi soţia murind. Apoi vei muri şi tu.

N-am răspuns. Ştiam că nu vom muri. Am început să prind puteri. Aveam un as : ştiam ce urma să fie peste o săptămînă. I-am şoptit Carmelei :

- Vom trăi. Ţine-te tare.

Vocea din tavan a rîs din nou. Nu tocmai ca prima dată. Şi a rostit condamnarea :

- Veţi muri sufocaţi. începem;

Am tăcut. Am prins mîna Carmelei şi i-am mîngîiat-o. Să înţeleagă că ştiam precis. în parc, nu-i spusesem nimic. Greşeala mea.

Am auzit un fîsîit uşor. Cam ca un ventil de bicicletă, Şi mi-a venit în nas mirosul de gaz sufocant. Difosgen, l-am catalogat eu. Periculos. Foarte periculos. Era timpul să folosesc asul pe care îl aveam. Să vorbesc :

- Ce folos aveţi, dacă mă ucideţi ? Şi, dacă vreţi să ştiţi, nu mă veţi ucide ! Voi ieşi de aici teafăr.

Vorbisem cu greu. Carmela se zvîrcolea în spasme de tuse. Asta era viaţa la moment. După o secundă de tăcere, vocea s-a făcut auzită :

- De unde ştii, tu ?

Mă sufocam şi nu puteam răspunde. Am leşinat.

M-am trezit după un timp. Poate după o oră, poate după o zi. îmi era cumplit de sete. Ardeam pe dinăuntru. În jur era întuneric, dar nu se mai simţea gazul. Am pipăit alarmat în jur. Carmela era acolo, întinsă, respirînd. Trăia. Vocea din tavan a hohotit veninos :

- Ce mai scenă de love story ! Marele Varain, topit de grijă pentru dama sa.

L-am băgat, în gînd, unde era cazul. Şi m-am bucurat că nu putea citi gîndurile. Ne vedea, ne auzea,

ne controla lumina, apa, hrana şi aerul. Nu ne putea controla gîndurile. Aveam încă un as în mînă. Doi aşi, contra alţii doi. M-am tras cu spatele lîngă perete. Am luat capul Carmelei pe picior. Ca şi cînd bubulul din tavan nu ar fi existat, am început s-o descînt. Adică s-o trezesc, să-i dau energie. Atunci mi-a picat fisa : mai aveam un as. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de mine cît eram treaz. Probabil, mă trosniseră cu ceva în cap, atunci, în pod, şi mă aduseseră la cuşcă leşinat. Viu eram prea periculos pentru ei. încă un as, am filozofat eu, netezind fruntea soţiei mele.

Bubulul de sus voia cu tot dinadinsul să-mi audă vocea :

- Varain, eşti perfect închis. Poţi muri de gaz, de sete, ori de foame. Noi sîntem lorzi. Te lăsăm să alegi.

Era timpul să-mi joc cărţile :

-. Sînteţi obligaţi de împrejurări. Nu puteţi să mă ucideţi. Aveţi un interes cu mine.

- De unde ştii tu ?

Tipul nu era deloc deştept. Probabil, una din gorilele puse să ne supravegheze. Era timpul să afle de ce era prost :

- Dacă aţi fi vrut să mă ucideţi, aţi fi făcut-o deja. Chiar în pod. Dar voi m-aţi cărat aici, lîngă apă...

Am lăsat propoziţia să atîrne, ascultînd la difuzorul din tavan. Căci asta erau acolo: un difuzor şi o sondă optică. Auzeam respiraţia precipitată a bubulului. Unele persoane nu pot gîndi decît cu gura deschisă.

- De unde ştii de apă ? m-a întrebat el şovăielnic.

Am rostit răspicat ceea ce-mi dictau cele puse de către Demian în adîncurile fiinţei mele :

- De la ai mei. De la cei mulţi şi puternici.

Cu aceasta, mi-am făcut cel de-al patrulea as. Nici un bu- bul de pe Pămînt n-ar fi ucis pe cel care i-ar fi putut duce la o centrală a Florii de Argint. Asta era marele vis

al fiecărui bubul ; să ajungă la un fir către o centrală. Nu către un grup, către o centrală naţională.

M-am autosugestionat să dorm şi am dormit. în întunericul din celula metalică, am visat munţii şi Templul Dac. Demian şi Bătrînul nu priveau la mine. Nu mi-au spus nimic. Cînd m-am trezit, am căutat să-mi desluşesc cele visate. Era bine. Trebuia să mă descurc singur. îmi era cumplit de sete. Carmela nu putea fi într-o situaţie mai bună. Tăcea însă. Femeia asta minusculă era vitează. Nu scotea o vorbă, să nu-i vadă bubulul vreun semn de slăbiciune. Zestrea genetică araucană ieşise la suprafaţă.

Am ridicat capul către tavan şi am cerut răspicat :

- Apă şi mîncare ! Acum !

Mi-a răspuns o nouă voce :

- Vorbeşti ? Spui ?

- Ce ?

- Calea către ai voştri ?

Mi-a venit o idee. Naivă dar putea ţine :

- Vă pot duce acolo.

Vocea hohotea :

- Varain, te ştiam un deştept. Cum poţi să crezi că vei mai vedea lumina zilei ?

Da, nu erau proşti. Şi mie mi-era sete. De foame'încă nu era cazul să mă preocup. Am întins mîna şi am pipăit buzele Carmelei. Erau uscate şi crăpate. Şi nu spusese nimic.

- Vezi, Varain, femeia moare de sete. Tu o ucizi ! Tu eşti vinovatul !

începuse lupta psihologică. Ştiam că voi ieşi, dar nu ştiam cum. Am prins-o bine pe Carmela în braţe şi am împins-o cu gura către zidul la care simţisem prezenţa apei. Şi-a lipit buzele de metalul umed. Frigul şi apa din apropiere făcuse broboane de apă. Se putea scoate ceva.

Tipul de sus a început să rîdă:

- Ca vitele, Varain ! Dar tot nu e destulă apă. Nici pentru unul măcar. Iar voi sînteţi -doi. Te vei da cu capul de pereţi de sete.

Mă dădeam deja. Nu ştiam cît trecuse. Poate trei-patru zile. îmi era sete. Foarte sete. îngrozitor de sete. Şi mă chinuia gîndul la Carmela. Era mai slabă decît mine. Mai fragilă. Mă lăsam dus de emoţii. îmi era sete.

Vocea din tavan mesteca de ore în şir. N-o mai ascultam. încercam să mă autosugestionez că nu-mi era sete. Chiar dacă reuşeam, nu era nici o ispravă. De la un anumit grad de dezhidratare în sus, transformările din organism erau ireversibile. Făceam eforturi teribile să-mi readuc în memorie scena, pe care o vizualizasem în parc ; Bălaiul, Carmela şi cu mine, într-o cameră.' Desigur, într-o casă cu apă. Apă, urlau toate din mine. Şi nu numai din mine. Carmela a scîncit uşor ;

- Apă !

Am întins mîna către peretele umed. Era uscat şi cald. Nemernicii îl izolaseră cumva. Să ne usuce. Am auzit vocea :

- Varain, e timpul să vorbeşti ! Altfel muriţi de sete. Am apă, aici. Vorbeşte şi-ţi torn prin tavan ! Auzi ?

în difuzor se auzea apa clipocind într-un vas. Doamne, cum mai clipocea. Doamne !

- Apă ! am murmurat eu. Apă, Stăpîne !

Cuvîntul Stăpîne a trezit oarecare animaţie sus. O altă voce a răsunat în difuzor :

- Varain, Stăpînul e departe. Eu, numai eu, îţi pot da apă.

Atunci am înţeles greşeala mea. Mă lăsasem sugestionat de primul bubul cu care vorbisem. Crezusem că prin metal nu se putea trece. Iar Stăpînul mă lăsase să învăţ prin suferinţă. Am zîmbit obosit, murmurând :

. . Varain, ai fost un dobitoc ! Stăpînul e aici, peste tot.

Eram ceva mai tare. Mi-am' mingîiat soţia pe obraz, apoi am glăsuit ;

- Jale mare-n casa voastră, bubulule. Oamenii Lui au ajuns.

Nu terminasem de vorbit şi am auzit un zgomot pe care l-aş fi recunoscut dintr-o mie. Era Magnumul Bălaiului. Ăla care trăgea cu nişte gloanţe cam cît oul de porumbel. M-am întins zîmbind lîngă Carmela şi am făcut o pauză.

M-a trezit lumina. O lumină ciudată, oscilantă. Era un aparat de sudură. Tăiau pereţii de metal. Se vede că bu- bulii sudaseră uşa. Atunci am realizat că sorţii se schimbaseră : ei se temeau acum de noi, de întîlnirile faţă-n faţă. Era bine.

După un timp, am auzit guriţa Bălaiului. Aia cam spurcată :

- Ce gusturi, domnule, la unii îndrăgostiţi ! Să se izoleze de lume într-un cub de metal !?

Am dat să mă ridic. Nu puteam. Am şoptit numai către moaca spelbului care se aplecase către mine :

- Parcă tu ai gusturi mai bune ? Să mergi mii de kilometri pentru a-i deranja pe îndrăgostiţii ăia ?

- Apă ! a cerut, alarmat Bălaiul. Descoperise că eram cam zbîrciţi.

Ne-au udat cu apă din cap pînă-n picioare. Cîteva picături au intrat şi în gură. Nu prea multe. Am închis din nou ochii. Liniştit.

DEMOLATORII DE MITURI.

M-am trezit într-o cameră necunoscută. La picioarele mele, între pat şi uşă, un flăcău de la Operaţiuni Speciale zîmbea :

- V-aţi trezit ? Vă simţiţi bine ?

Era un tip cumsecade şi curios. Putea fi şi îndatoritor.

- Unde e nevasta mea ?

- Acolo ! mi-a indicat el cu capul.

Între patul meu şi fereastră, pe o sofa cam hodorogită, stătea, strînsă ghem, Carmela. Dormea ca în copilărie. Îi vedeam spatele mişcînd în ritmul respiraţiei.

- Ceilalţi unde sînt ? am continuat eu interogarea.
- în oraş. Vin pe seară. Domnul Ursu, precis, A spus că vine.

Era ca în visul meu. M-am culcat gospodăreşte. Apoi m-a frapat ceva. Nu-mi era sete. M-am ridicat în capul oaselor.

- Am băut noi apă ?
- Destulă. Şi ceaiuri. Şi limonadă.

Nu ţineam minte nimic. începusem să îmbătrînesc. Am pus mîinile sub cap şi am început să filosofez. Aveam destule subiecte de trecut prin filtru. Aşa m-a găsit Bălaiul. Era obosit, dar vesel. Din uşă a văzut cum stă treaba :

- Steagul sus, oameni ai muncii ! Vă fură odioşii democraţia !

Am zîmbit cu buzele crăpate şi m-a durut. Nu conta? Urma un duş de energie. M-am tras pe marginea patului, am aruncat o privire către Carmela care se trezise şi se freca la ochi ca o fetiţă.

- Bălaiule, am început eu, eşti măreţ ! Dar ai un obicei prost. Foloseşti o rablă de troască, de scoli tot Bucureştiul cînd tragi un foc.
- Numai Florească s-a trezit, piciule. Restul au rămas adormiţi.

Deci, în Florească ?

- Da, într-un garaj. Restul ştii.

Ştiam dar nu se brodea :

- Păi, eu am auzit apă. Bălaiule. Am şi simţit-o.
- Conducta, m-a lămurit el. Garajul era la demisol. Documentele ? am devenit eu brusc conştiincios. Departe. Cărate de buby-boy.

M-am lăsat- să cad moale în pat. O încasasem degeaba.
Amîndoi. Bălaiul era însă vesel. Păi, asta.

- Bălaiule, să nu-mi spui că...

- Ba nen-tu e un tip cu obraz, şi-ţi spune. Ştim unde Sînt;

Am oftat. Trebuia să o luăm de la capăt.

- Cam tînăr pentru oftat, piciule, a observat Bălaiul; Dacă o ţii tot aşa, la vîrsta mea o să te vaeţi.

Avea dreptate. M-am ridicat, am mers la Carnela şi am sărutat-o pe obrazul tras de chinuri. I-am murmurat o scuză, de parcă eu nu încasasem destule. Iar argentini- anca m-a prins zdravăn de ceafă şi m-a sărutat de mi-a dat sîngele pe buze.

- Lasă-l, doamnă mică, că-i sar dopurile din urechi ! s-a rugat mucalit Bălaiul. Dacă-l mai ţii un minut, il plăteşti de bun.

Carmela s-a întors oţărîtă către Bălai:

- Domnule Ursu, e-al meu ! Fac ce vreau cu el ! Măcar pînă la următoarea misiune.

Cît era Bălaiul de obraznic şi „experimentat a rămas fără replică. Dovadă că şi o păpuşă de femeie mai poate scoate de pe şine cîte-un tip dur. Desigur, în anumite circumstanţe. Şi cu anumite metode.

Am stat o clipă să mă dezmeticesc de năvala argenti- niencei, apoi am început să pun ordine în afaceri : -- Bălaiule, zi cum ne-a trosnit ăla din pod ! -- Ăia, a precizat Bălaiul. Credeai că buby-boy are numai unul ? Cînd au început să iasă, s-au crucit filorii. Şase erau. Locuiau chiar în pod.

- în pod ?

- Floarea de argint descîntătorul lui peşte. Ce naiba ai făcut, de nu i-ai simţit ? Aveau, acolo, un fel de dormitor, într-o cameră mansardată.

Era o lecţie pentru descîntători. De ce nu simţisem ? Uitasem ceva important. Ştiam ce. Bun pentru următorul descîntec.

Mai aveam ~o curiozitate. Una mică şi aparent neimportantă :

- Cum de-ai apărut, Bălaiule, exact la ţanc ?

- Păi. nu ţi-am spus să scînceşti ? Ai scîncit am venit

- Bălaiule, vreau să pun treburile la punct. Cum ai ştiut ?

- Hai, hai, nu te oţărî ! M-a trimis Bătrînul. Ştia că eşti la belea. La Bucureşti, cel mai greu a fost să-l găsesc pe Cernescu. Stătea cu filorii şi păzea vizuina din Florească. Cică avea o datorie faţă de tine. I-ai dat odată nişte franci să-şi cumpere o şapcă.

îmi imaginam scena în care Cernescu îi explica Bălaiului cum stătea chestia cu datoria. Ăştia doi, adunaţi îa un loc, erau un spectacol întreg. Păcat că intraseră în breaslă ! Ce mai comici ar fi ieşit din ei !
Am trecut, apoi, să-l chestionez pe Bălai cu privirea la perspectivele imediate. A citit el pe faţa mea cam cum mă simt. M-a luat la răsucit fin, ca pe un focos de bombă. Piciule, cred că suferi de un complex de culpabilitate. Tu cum te-ai simţi, dacă ai fi scăpat din capcană un trib întreg de bubuli ?

.. Dar tu, dacă ar fi trebuit să te prezinţi în faţa Bătrînului c-o treabă nasolită şi cu doi ani de pîrnaie, făcuţi la arabi ?

Ăsta era eşecul lui. Contrabalansul pentru al meu.

- Adică, eu trebuie să mă unflu în pene că n-am ajuns şi la Facultate, la Jilava ?

- Nu, piciulică. Dar nici să-ţi pui cenuşă-n cap. ca un rabin de modă veche pe timpul postului. Ai nasolit-o şi gata. Punct !

- Aş pune eu punct. Dar şi Cremene ar pune mîna pe-un retevei să mă înveţe să casc ochii.

- Aha! De Cremene ţi-e frică. De mine nu. Parcă n-aş fi şi eu şef ! Iată ce înseamnă să dezvolţi relaţii neprincipale cu subordonaţii, să umbli după popularitate ieftină...

Bălaiul îl imita la perfecţie pe capsomanul de Hulban, fostul meu şef.

Am intrat în joc :

- În plus, individul a pus mai presus interesele personale, acţionînd prioritar pentru salvarea soţiei.

Bălaiul a rînjit satisfăcut de rezultat. Varain se ridicase pe linia de plutire. Era momentul să-i sufle o briză, să vadă dacă rezistă :

- Piciule, garizii s-au cărat cu tot cu calabalîc. Au tras la Viena. la hanul tantei Grette. Dacă mă înţelegi cum devine chestia,

- Şi-ai noştri ? Tălpaşii ? Nu-s pe coada lor ? am întrebat eu alarmat.

Bălaiul m-a privit cu o moacă jignită :

- Piciule, drept cine mă iei ? Cum aş putea eu să urmăresc un cetăţean străin ? Dacă mă pîrăşte la ONT ? La drepturile omului ? Eu respect drepturile inalienabile ale bubulilor. Le-am dat chiar şi un şofer, să le care cala- balîcul. Faptul că aceasta-i de la Operaţiuni Speciale, e cu totul altă poveste.

Ăsta era Bălaiul. Trăsnit, dar eficient. Nu făcea niciodată un lucru ca toată lumea. De aceea îi reuşeau toate combinaţiile.

După plecarea Bălaiului, i-am explicat flăcăului de la Operaţiuni Speciale că nu mai avem nevoie de gardă. A şovăit, dar nu a avut ce face. A plecat. Situaţia prin care trecusem mă convinsese cît de amărîtă e viaţa marilor şefi. Să nu poţi sta liniştit cu soţia ? ! Să fii păzit pînă şi în casă ? Hotărît lucru, nu era stilul în care aş fi vrut să trăiesc.

Pe seară, a apărut Cernescu. Ne-a adus flori, prăjituri şi cărţi. A încercat să ne scoată şi la plimbare,

dar nu eram încă în stare de aşa ceva. Am preferat să rămînem la o gargară fără obiect precis.

Mă pregăteam să plec din ţară. Nu ştiam cît de repede puteam reveni. ..

Am profitat de vizită, pentru a-mi verifica unele informaţii. Se apropia termenul la care bănuiam că Laurenţiu Cremene mă va chema la dreptate. Adică, la explicaţii privind evenimentele din ţară. Am început cu eminenţa cenuşie. Aşa îl numeau unele gazete din Vest pe Silviu Brucan.

Sînt convins că, în orice afacere murdară, există cîte o eminenţă cenuşie. Un tip care trage- sforile şi manipulează pe ceilalţi, pentru a-i scoate castanele din foc şi a le servi calde-călduţe. Un tip care marchează pentru moarte, pronunţînd condamnările. Sau, anunţîndu~le pe cele pronunţate în exterior. Un tip care se retrage din mustărie exact cînd se apropie plata. Cu nici o secundă mai devreme ! În cazul României, un tip cu ocrotitori puternici în exterior. Căci, în România, s-au cam păstrat tradiţiile fanariote ale închinării pe la porţi străine.

Judecînd corect, Silviu Brucan nu putea fi eminenţă cenuşie.. Nu avea calităţi pentru acest lucru. Orgolios, răzbunător, nivel mediu de inteligenţă, fricos, lăudăros. Singura trăsătură specifică unei eminenţe cenuşii -- lipsa de scrupule. După umila mea părere, tipul era o făcătură, o mască după care se ascundea altcineva, cu adevărat puternic. Asta i-am cerut lui Cernescu să-mi spună :

.. Bătrîne, Vestul susţine că,Brucan e eminenţa cenuşie a României. Ce zici ?

. Nu-i! Dar nu-i rău să pari fraier. Şi eu l-am blagoslovit prin jurnale cu epitete de acest soi. Voiam să-l fac să se întindă, să acţioneze cum îi e firea. A căzut în capcană,. Mi-a, studiat cu creionul în mînă mîzgălelile, ca şi pe ale multor fraieri, şi a început să

creadă că descinde din Sfinx, îi un lăudăros care, într-o anumită conjunctură şi protejat de anumite forţe, a executat o anumită misiune, în altă conjunctură, a trecut din tabăra lui Stalin în tabăra Sfîntului Dolar. Aici, a executat o altă sarcină. Tot protejat, tot ca element de manevră. Niciodată n-a fost nmnher orie. Deşi cam aşa se lăuda. Dezinformează prost, foarte prost. Nu are nici calităţi, nici informaţii, nici şcoală, îl prind cu ocaua mică pînă şi ţîncii. Concluzia: element de manevră, cu gradul de pion. Sacrificabil. Şi va fi sacrificat destul de curînd.

-! Ceva nu prea bate cum trebuie în biografia acestui om. A fost totuşi la Gorbaciov. A cerut sprijin pentru răsturnarea lui Ceauşescu. Pe tine te-ar fi primit Mişa ?

- Nu. Eu n-aveam nici un mesaj să-i transmit. Mesagerii sînt însă primiţi. Asta a fost : un mesager. Un muşuroi de furnici-' care se dă drept munte. Şi pe care anumiţi ţugulani îl cred. De ce-l cred ? Nu pentru că sînt proşti. Ci pentru că sînt mari halitori de mituri. Mitul lui Brucan dizident a fost creat de yankei şi sovietici, cînd s-a hotărît eliminarea lui Ceauşescu. Pînă atunci, în 1977, tipul era un membru de partid cu vilă-n Herăstrău. Adică, un nomenclaturist. Dizidenţi erau destul de mulţi şi pînă atunci : sindicaliştii liberi, protestatarii adevăraţi, răsculaţii din Valea Jiului. Mulţi care, acum, sînt anonimi. Lor nu li s-au recunoscut meritele. Dar să le mai fi creat cineva şi mituri ! Ei nu meritau mituri pentru că erau reali. Nu agenţi străini.

- Interesantă teorie ! Cum putem afla adevăraţii dizidenţi din epoca Ceauşescu ?

-De la tipii care au lucrat în Direcţia întîia a Securităţii. Părerea mea e că vom găsi cel puţin cîteva sute de dizidenţi, pînă în 1977, cînd KGB -ul şi CI’A au trecut la fabricarea de dizidenţi din agenţii lor de influenţă. Miturile au fost crea’te prin mass media din

Vest. După decembrie, au fost întărite prin mass media locală. Căci, asta a fost prima grijă a invadatorilor : să înşface mass media, pentru a-şi transforma agenţii în eroi. Pentru a-i spăla de păcate.

- Cam grea operaţiunea de spălare. Cel puţin la cei cu păcate publice. Ţugulanul nu-i deloc stupid.

- Ba e ! Cîteodată. Mai cu seamă la îngrămădeală. De exemplu, tu ai studiat opera, lui Brucan, Aia reală, de stalinist ?

- De asta îmi arde mie ? Şi cine se mai cotonogea în parte cu buby ?

-- Nu eşti un spai multilateral dezvoltat, a concluzionat Cernescu. Broşurile scrise de Brucan în faza de maximă ascensiune, caracterizează splendid, acest soi de individ, Le am în xerocopii. Te fac boier ! Şi încă un boier cult. Unul care nu mai crede în mituri.

Chestiunea mă interesa extrem de mult. Axa centrală de manevră a mulţimilor din România se aflase în mitologie. L-am expediat pe Cernescu la domiciliu să-mi aducă „operele". Le-am disecat toată noaptea, la lumina becului din bucătărie şi într-un fum de ţigară ele omora elefantul. Era cum spusese Cernescu : un mit creat pentru uzul prostimii. În rest, tipul era nesemnificativ, Din orice punct de vedere.

Cernescu citea cu glas tare broşuriciîe, iar eu comentam. Cîteodată mai intervenea şi matrozul, cu limba lui ascuţită. Aşa am aprofundat noi Despre Opere de I.V. Stalin, Însemnătatea istorică a Biroului Informativ, a se citi Direcţia informaţii externe din KGB), Lupta lui Lenin împotriva, economismului, pentru făurirea partidului marxist, Noua situaţie pe arena internaţională. Concluzia : Tipul ar fi trebuit să se ascundă în fundul pămîntului de ruşine. N-o făcea, pentru că nu poseda aşa ceva, Ruşinea n-o căpătase din naştere.

Cîteva citate erau de-a dreptul colosale pentru zugrăvirea exactă a acestui cameleon politic :

Partidele comuniste şi muncitoreşti s-au pătruns de justeţea tezei leniniste că bolşevismul e un model de tactică bună pentru toţi... Statele Unite au devenit principalul jandarm colonial din lume.::

- E mare tipul ! l-am întrerupt eu pe Cernescu. Cum de-o fi ghicit ce va face SU'A, în 1990-1993 ?

- Nimic nu e cu adevărat nou sub soare, a răspuns Cernescu. Bandiţii rămîn bandiţi şi-n ziua de apoi. Iar fraierii - tot fraieri. Altceva mă uimeşte pe mine : De ce yankeii nu mîngîie poponeaţa individului cu nişte cizme de trupă ? Doar îi jigneşte pînă la sînge ?

- Yankeul Sam nu are alţi gulgutieri. Trebuie să-i folosească pe cei care sînt dispuşi să cînte ce vor ei. Indiferent dacă mai ieri îl critica de mamă. Sau de colonia-, lism.

Cernescu a continuat citirea ..operei de neasemuită însemnătate teoretică şi practică" a tovarăşului Tache Brucan :

Imperialiştii nu părăsesc de bună voie prostiile lor. Ei au dezlănţuit o teroare turbată în colonii, ei umplu închisorile, întind spînzurători, arestează şi închid conducătorii mişcării de eliberare, trimit trupe de mercenari cu tancuri şi avioane pentru a ucide pe eroicii luptători din colonii, pentru a vărsa un foc ucigător asupra bătrînilor, femeilor şi copiilor. „Civilizaţia" occidentală îşi spune cu- vîntul ei ultim...

- Fenomenal ! am izbucnit eu. Tipul a prezis din 1949 "intervenţia din Irak. Şi a rescris-o la fix : tancuri, avioane, femei, copii etc. Ce i-a mai' trosnit pe yankei !

- Altceva e interesant la nea Tăchiţă, m-a întrerupt Cernescu. în decembrie 1989. a schimbat numai cuvîntul imperialişti cu Securitatea, apoi a cîntat aceeaşi arie. Mă rog, bănuiam eu că securiştii erau cam imperialişti, dar nici aşa. Ascultă la miñe : avem

de-a face cu o operă monumentală, valabilă în orice timp şi în orice loc de pe planetă. Trebuie numai să schimbi cîte o vorbuliţă, pe ici pe colo.

- Da, am completat eu. Tipu-i obsedat de imperialişti şi de securişti. Obsesie periculoasă. Face bubiţă. Sigur.

Cernescu a continuat cu studiul „oracolului" :

'...Banda de asasini şi spioni de la Belgrad s-a demascat complet ca o agentură plătită a imperialismului anglo-american, ca o bandă de provocatori în slujba aţîţătorilor de război, ca nişte lepădături ale geniului omenesc care se tîrăsc pe burtă în faţa capitalului american şi care sînt dispuşi să lanseze orice calomnie şi orice născocire la adresa Uniunii Sovietice...

N-am mai putut. Am plesnit. La propriu :

- Auzi, vere ! Se tîrau ăia pe burtă pentru gologanii americanilor. Cum moaş-sa so fi tîrît el ? Că doar nu i-au dat americanii purcoiul ăla de franci pentru că-i frumos ?

Cernescu a combătut :

- N-auzi, frate, că l-au plătit pentru lecţiile ţinute, pentru cărţile scrise ? Cam despre ce lecţii crezi tu că e vorba ? Că doar nu l-au angajat yankeii să le explice cine e jandarmul lumii şi cît de fainâ-i Uniunea Sovietică ?

- I-ai fi citit cărţile de afară, Cernescule. Mituri şi făcături. Un student de la ASE-ul românesc poate da lecţii tipului. Concluzia : legende de acoperire a plăţilor făcute de anumite organe. Plus mitizarea „profesorului de faimă mondială". Dacă nu ai valori în agentură, le mai şi creezi. Cam cum făceam şi noi cînd eram la strîmtoare.

Cernescu a ridicat un deget în semn de Silans măgarule ! Avea şi de ce :

Iuda Tito, din care imperialiştii au vrut să facă un fel de „teoretician" a ajuns la asemenea palavre ridicole

despre construirea „socialismului" în Iugoslavia marshallizată şi despre ajutorul „dezinteresat" al imperialiştilor americani, încît după spusele lui ar reieşi, chipurile, că nu Uniunea Sovietică este interesată în dezvoltarea socialismului şi a revoluţiei mondiale - ci imperialismul este acela care este interesat în victoria socialismului şi revoluţiei mondiale.

Era măreţ tipul! Stătea cam prost la capitolul limba română, dar ce conta ? Mai ales la funcţia sa ! Cît despre relaţiile lui Iuda în rîndul politicienilor, Cernescu avea cu totul altă părere :

- Tipul ăsta, Tăchiţă a lui Mutu din Dămăroaia, a | conspectat plin de sîrg din operele lui Iuda, devenindu-i un discipol devotat. Suferă însă de boala invidiei : îl în-jura pe Tito că primea verzişori de la americani. Şi e suspicios : îl bănuia pe Tito că primea gologanii nu tocmai dezinteresat. Noi sîntem băieţi valabili : îl credem pe nea Tăchiţă că a primit mălai de la americani în semn de adîncă preţuire pentru opera pe care o avem în faţă. Bravo yankee ! Cînd vrei, ştii să treci peste resentimente, recompensînd cum trebuie un adversar politic.

- Măi Cernescule, dacă nu erai atît de naiv, nu trăiai. În orice caz, treaba cu cine e interesat în revoluţia mondială, n-au ghicit-o. Nici el, nici Tito. Sau,-mai bine zis, au ghicit-o amîndoi. Căci, trebuie să recunoaştem, revoluţia mondială a fost făcută şi de imperialiştii americani şi de cei sovietici. Uite, aşa s-a lămurit dilema lui nea Tăchiţă. Că era omul în situaţia şoricelului din faţa capcanelor : Uite slănina ! Uite caşcavalul. Nu ştia din care să muşte. Şi-a halit din amîndouă, cu multă poftă.

Fără ca sculele cu pricina, capcanele, să-i dăuneze. Pentru că securiştii dormeau în cizme. Sau cîntau |n cor faimosul cîntec : Noi sîntem fetiţe mari...

Cernescu s-a simţit jignit. Mai ales de ultima replică. Avea anumite simpatii pentru contraspaii Securităţii. N-a zis decît :

- Da' de cîntecul ăla De-om lua diyaua-n mînă o să vă căraţi pe Lună ! n-ai auzit ?

N-auzisem. Dar nu era tîrziu. Sînt un băiat tînăr, care se dă în vînt după coruri de soiul menţionat. Cernescu a continuat analiza literară a operei celui mai urît dintre nepămînteni :

Uniunea Sovietică este primul factor care agravează necontenit criza generală a capitalismului. Uniunea Sovietică reprezintă o formidabilă forţă materială. Faptul că ea a lichidat din viaţa economică crizele, şomajul, anarhia în producţie şi toate celelalte boli incurabile ale capitalismului şi a instaurat proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producţie, a asigurat economiei ei planificate un ritm neîntrerupt de dezvoltare...

Am rămas mut. Tipul era fenomenal! Dacă citeai pe dos toată poliloghia, se potrivea sută la sută. Era bună ca operă umoristică.

- Cernescule, mă dau bătut ! Asta e mai hazos decît toată gaşca de zbanghitori ai comediei române.

Conform ritualului, Cernescu a ridicat un deget. Să tac. Iar el să comenteze :

- Factorul de agravare al crizei capitalismului e cam în buda. Dacă Ivan mai agravează un an criza, crapă de atîta ramadan. Căci postul e făcut pentru musulmani, nu pentru cioloveci.

- Valabilă şi chestia cu Uniunea Sovietică - cea mai formidabilă şandrama planetară. Seamănă cu definiţia rusului ăla trăsnit : Sîntem un monstru gol, flămînd şi înarmat pînă-n dinţi.

Cernescu a ridicat din nou degetul. Mai avea ceva de spus :

-- Bate la fund toţi vizionarii lumii. Auzi, lichidarea şomajului. ? De unde-o fi ştiut el, în 1914, că Ivan v-a

deschide frontierele, trîntind o gorbaciova-piaţa, de la Atlantic la Urali ? Păi, cum să mai fie şomaj, dacă numai cîteva milioane de Katiuşe, şomere din cauza inactivităţii proverbiale a pilitorilor de vodcă, au trecut la spart marile pieţe de „carne", din Istambul pînă-n Hong Kong ? Parcă-i văd peste vreo cîţiva ani pe amicii din New York, bleoj - dindu-se stupefiaţi la cîteva milioane de plozi bălai, cu ochii albaştri, care vor cînta şi dansa kazaciocul pe întreaga moşie a unchiului Sam. Va fi un spectacol de comă !

- Lichidarea anarhiei, Cernescule, l-am întrerupt eu. Asta e important. Brucan e teribil de mîndru de naş-su Stalin : a lichidat anarhia. E drep că a lichidat-o cu oameni cu tot. Dar astea sînt mărunţişuri nesemnificative.

Spectacolul a continuat toată noaptea. Era grozav. N-am rîs în viaţa mea, cît am rîs atunci. Cum puteai să te abţii ? Auziţi ?

În lucrarea sa, Problema naţională şi leninismul, apărută în ultimul volum al operelor lui I. V. Stalin, genialul teoretician al problemei naţionale elaborează teoria asupra naţiunilor burgheze şi naţiunilor, a culturii şi limbii lor, pînă la perioada făuririi economiei mondiale socialiste unice şi la victoria mondială a comunismului. Această teorie constituie o previziune genială asupra dezvoltării viitoare a omenirii.

Virgulele, le-am pus eu. Dom' profesor, genialul teoretician al stalinismului în România stătea mai prost, cu gramatica. Era şi firesc. Pe timpul „epocii de aur" mă întrebasem şi eu, ca prostul, de unde izvorîseră atîtea epitete pentru tămîierea „odiosului". Iată că găsisem izvorul jigodismului, al cultului personalităţii ! Greu de crezut că tipul care scrisese rîndurile cu pricina mai avea curajul să calce prin România. Un scriitor din Basarabia găsise o explicaţie. Şi o publicase. Povara bunătăţii noastre. Aşa se numea eseul în care autorul

basarabean constată că fiind excesiv de buni cu maidanezii, nu-i stîrpim nici cînd sînt turbaţi. De aia, ei ne muşcă şi zburdă nestingheriţi. Avea dreptate basarabeanul. Eram peste măsură de per- misivi şi toleranţi. Şi aşa am rămas. Deocamdată.

Altă mostră:

Tovarăşul Stalin analizează slăbiciunile naţiunilor burgheze măcinate de contradicţii de clasă de neîmpăcat, naţiuni care se împart de fapt în două naţiuni, în două culturi care se ciocnesc între ele, naţiuni care generează exclusivismul naţional, neîncrederea şi duşmănia între naţiuni, ducînd la barbaria hitleristă şi la canibalismul american. Naţiunile burgheze sînt condamnate să părăsească scena istoriei odată cu capitalismul.

Cernescu a mîrîit :

- Bănuiam eu că de la canibalii yankei a învăţat moşul să pape carne de om. Şi a păpat vîrtos. Cam cîţi morţi din decembrie are pe suflet ? în orice stat civilizat ar fi fost aruncat la pripon pentru instigare la omor deosebit de grav. Probe sînt. Chiar prea multe. Dar nea Ionică Trandafir nu-l atinge. Ce crezi de asta ?

- Păi, dacă-l trimite pe Brucan unde-i este locul, ăsta tace din gură ? Nu scuipă tot ? Cum a fost cu înscenările, cu teroriştii ? Cum a fost cu hotărîrile de lichidare. Unde ai mai văzut tu lichidări şi linşaje ?

- Văzut! Lichidări, la KGB , CI'A, MOSAD, organi- zaţiile teroriste arabe, japoneze, irlandeze. Linşaje, la negrii din Africa de Sud. Am importat tot ce era mai de valoare din cultura mondială.

- Te-ai prins de schema cu cultura ? Mai bine zis cu două culturi ? Uite aşa cu ale Brucan, au distrus cultura învăţămîntul şi cultura interbelică. Ne-au băgat pe gît tot soiul de chestii internaţionaliste. Mai cu seamă ruseşti. Nu mai citea pruncul ţugulanului Balada lui Toma Alimoş ci Cîntec despre oastea lui Igor. Nu-şi mai

boteza ţugulanul plozii cu nume de Ion, Ileana, Costică. Era la modă Vladimir, Liudmila, Tatiana. Un ţigan mai internaţionalist a botezat, la vremea aia, toată şatra, începînd cu propriul fiu, căruia i-a zis Ilici. Te prăpădeai de rîs. Dacă-ţi dădea mîna. Căci, pentru-n zâmbet, te răcoreai vreo cîţiva ani în ocnă Internaţionalistă !

Cernescu a devenit serios şi gînditor :

- Varain, ţugulanul nu e deloc prost. Nu pricep de ce nu bagă de seamă că internaţionalismul ascunde, o relaţie de dominare şi deznaţionalizare. În cazul concret, sub pretextul internaţionalismului proletar, naţiunea rusă
a dominat şi şi-a impus cultura proprie. Actual, sub pretextul transnaţionalismului, o altă putere mondială încearcă să ne deznaţionalizeze, pentru a-şi impune propria cultură, propriul mod de viaţă. Şi asta e dezastruos pentru sănătatea spirituală a naţiei române.

- Chiar crezi că nu pricepe ţugulanul ? Pricepe el, nu-ţi fă grijă ! Ăia care urlă slogane internaţionaliste sînt reduşi mintal ori internaţionalişti de profesie. Adică plătiţi bine să impună o nouă „religie" mondială. Religia celor „fără frontiere". Ai văzut tu vreun zmeu din lumea de azi să-şi deschidă frontierele ? Pe mine m-au înşfăcat yankeii de cum am trecut vama.

- Asta-i ! Marii zmei nu aplică internaţionalismul pe pielea lor. Uite, eu am o admiraţie deosebită pentru naţionalismul moderat dar ferm al englezilor. Doamna Tha’t- cher, spunea : în lumea modernă, naţionalismul rămîne focarul loialităţii şi suveranităţii naţionale ! Splendidă viziune, mult stimată Iron Lady ! Păcat că nu avem şi noi o Doamnă de talia domniei voastre !

- Şi la ce i-a folosit ? ar fi replicat Bălaiul ? N-au dat-o bubulii jos din funcţie ?

Am revenit la măreţele opere de inestimabilă valoare teoretică şi practică comise de nea Tăchiţă Brucan, ile- galismul kominternist şi stalinist :

Între naţiunile socialiste se făureşte frontul unit de luptă împotriva duşmanului lor -- imperialismul, front condus de URSS , bastionul eliberării popoarelor. Acest front cu o coeziune fără precedent în istorie luptă sub steagul desfăşurat al internaţionalismului proletar.

De data asta a izbucnit Cernescu :

- Dacă ne mai elibera vreo zece ani, bastionul ăla, uitam cine sîntem ! Aşa front de luptă, ce-mi vine să-i dau lui Tăchiţă...

îmi căzuse fisa. I-am luat vorba din gură :

- Cernescule Stai ! Ăştia-i dau cu frontu' de luptă de la 45 încoace. Altă carte nu ştiu. Ce le-a zis Stalin, aia fac. Front ! Auzi ? Hai la lupta cea mare ! Atîta ştiu. Trosneală, sînge, moarte, luptă ! Asasini !

Cernescu avea o altă nedumerire :

- Ca orice ţugulan curios, mă întreb cu ce-o fi schimbat nea Ilegalista' steagul ăla roşu al internaţionalismului proletar. Că, de renunţat la internaţionalism, nu a renunţat. Mă întreb, apoi, cum se numeşte noul Kom- intern. O fi chiar centrala bubulă de nivel mondial ? De la ăştia, care din copilărie s-au ţinut de conspiraţii, sub nasul blîndelor organe „represive" romane, te poţi aştepta la orice.

Era o idee. Una foarte importantă, Cine era noul Lenin? Dar noul Stalin ? Căci, profeţii noului internaţionalism îi cunoşteam. Aşa cum îi cunoştea întreaga planetă. Inclusiv ţugulanul român.

Brucan continua cu marile-i profeţii.

URSS este baza viguroasă a dezvoltării, revoluţiei mondiale. întărirea URSS înseamnă. întărirea revoluţiei mondiale. Tovarăşul Stalin a prevăzut Un mod genial încă din 1942..;

- Nu mă îndoiesc de faptul că URSS era baza revoluţiei mondiale, m-a întrerupt Cernescu. Am simţit-o pe propria-mi piele. în decembrie 1989. Am însă dubii că tovarăşul Stalin a prevăzut genial totul. A mai lăsat cîte ceva şi „genialului" său ucenic, Brucan.

- CernesCule, tu ce crezi ? Tipii care îl impun insistent pe Brucan în presă, la televizor, la întruniri, sînt dobitoci ori trădători ?

- Chestiunea e mai îmbîrligată. Unii au indicaţii să-i susţină mitul, alţii sînt dezinformaţi de teoria dizidenţei şi a scrisorii celor şase. Dacă vei studia cu atenţie apariţiile publice ale lui nea Silvică Stalinistul (vezi, erau cam tizi), vei înţelege cine îl sprijină. Căci, ăştia sînt cei importanţi. Cei care trebuiesc cotonogiţi cu precădere. Cu legea în mînă ! Sau cu resteul ăla, al lui Cremene, dacă situaţia de ilegalitate se menţine. Este inadmisibil ca într-o ţară democrată şi într-un stat de drept un asemenea individ periculos să fie liber l Un individ care are pe conştiinţă mii de români trimişi în lagăre pe baza propagandei lui şi a condamnărilor susţinute de madam Saşa Sidorocivi, consoarta sa ! Un tip care a incitat la genocid ! Un tip care a incitat la omor deosebit de grav ! Un tip care a furat documente secrete de stat! Un tip care a impus distru
gerea unor structuri de stat) Pricepi ? Securitatea era structură administrativă de stat. Dacă Silvică Stalinistu' era anticomunist, de ce nu a impus distrugerea structurilor politice de conducere ale partidului comunist ? De cînd e vinovată mîna care execută, pentru tîmpenia capului care comandă ?

Cernescu se aprinsese. Nu-l vedeam bine pe Tăchiţă. Mai ales că, purtat de orgoliu şi lăudăroşenie, se lansase pe un teren foarte şubred. Mă rog, nu-mi părea deloc rău să-l văd la ţuhaus. Cu nişte lanţuri groase, cam cît nişte parizere, la picioare. Cam aşa îl vedeam eu în vise. Şi nu-mi părea rău. Ştiam că aşa va

sfîrşi cariera începută în mişcarea comunistă ilegală, din permisiva Românie interbelice.

Am continuat :

Noii pretendenţi la dominaţia mondială, imperialiştii anglo-americani, fac spume la gură văzînd consolidarea acestor regimuri. Ei au încercat prin toate mijloacele, începînd cu încercarea de intervenţie brutală şi şantajul atomic şi terminînd cu încercarea de ademenire reprezentată de faimosul plan Marshall, să reîntoarcă acest popor la capitalism,

- De ce, nea Silvică, nu i-ai lăsat să ne ademenească? a reacţionat'*Cernescu. Ne năşteam şi noi, ăştia micii, într-o ţară capitalistă. Una de tipul pe care îl ridici acum în slăvi. Acum cînd ne înjuri pe noi c-am fost comunişti. Păi, dacă ne-am născut în interiorul zidului chinezesc, ce limbă am fi putut vorbi ? Mai ales că ideologi de tipul matale au avut grijă să ne spună că nicăieri nu-i mai frumos ca la noi. Că dincolo de zid e Bau-Bau, capitalismul sîngeros. canibal şi pervers. Pînă am făcut şi noi o gaură în zid, să aruncăm o privire, matale te dedulcise la toate bunurile canibalilor. Mai papi şi acum din ele.

Era măreţ Cernescu în revolta sa ! Iar profesorul Brucan, foarte bizar în exprimare. Stătea prost de tot cu stilul şi gramatica.

Glăsuia mai departe ilegalistul nostru :

Regimurile de democraţie populară au respins toate, intrigile şi toate încercările tîlhăreşti ale imperialiştilor
şi agenţilor lor constituiţi în banda de asasini şi spioni al lui Tito.

- De acord cu chestia asta : banda de asasini, spioni, intriganţi şi tîlhari. Nea Tăchiţă e pe fază. I-a dezvăluit fără milă. îmi scot căciula-n faţa lui dacă-i spune şi pe cei din România. Cei din decembrie, mai ales.

Ceea ce nu prea cred s-o facă fără chin gel. Asta-i metoda : chingelul !

Am continuat lectura. Foarte interesantă. Şi foarte instructivă :

Tovarăşul Stalin ne învaţă că principalul în leninism este dictatura proletariatului. Faţă de această teză fundamentală a leninismului, Biroul Informativ (Direcţia informaţii externe din KGB lui a constatat o mîrşavă trădare în Iugoslavia, unde printr-o lovitură de stat, contrarevoluţionară banda fascistă a lui Tito a pus mîna pe puterea de stat, lichidînd regimul de democraţie populară şi transformînd Iugoslavia într-o colonie americană.

Cu dictatura proletariatului ştiam cum fusese chestia. Cîteva sute de mii de ţugulani din neamul nostru o gustaseră mai de aproape. Şi nu le plăcuse. Deloc. Asta cu fasciştii iugoslavi şi colonişti americani nu prea o înţelegeam noi. Mai precis, nu pricepeam care ţară fusese trădată şi transformată în colonie americană. Numai Iugoslavia ? Şi cine trădase România ? Şi cine o transformase într-o semicolonie ? Grele întrebări pentru domnul profesor Brucan.

Am ajuns şi la treaba care ne durea mai mult :

...în mişcarea comunistă, în condiţiile frontului larg antifascist şi altor forme postbelice de unire a maselor s-au infiltrat influenţe burgheze şi mic burgheze naţionaliste ca şi agenţi acoperiţi, anume veniţi acolo cu scopul josnic de a lovi partidul dinăuntru. Au luat naştere astfel de teorii asupra „căilor proprii" spre socialism şi asupra „trecerii paşnice de la capitalism la socialism teorii care reprezintă o gravă abatere de la marxism...

- Asta era ! a urlat Cernescu de a trezit cartierul. De asta au vărsat atîta sînge. Dogmatici stalinişti nu puteau concepe că trecerea de la un tip de societate la alta se putea face fără munţi de cadavre. Revoluţie !

au strigat. Daţi arme poporului ! Şi poporul a primit arme. Că, mai apoi, au fost căsăpiţi cu tot cu arme, e altă calimeră. Aşa era planul. Cînd sînt sute de mii de arme în mîna unor persoane de cele mai variate convingeri politice şi niveluri de educaţie, poţi conta pe 60 000 de morţi. Dacă te cheamă Brucan şi faci pe politologul vizionar. Că toate viziunile domniei sale, din 1945 şi pînă azi, sînt apă de ploaie, o ştim noi. Şi e'cazul s-o ştie şi alţii !

îmi venise o idee. Mitul „prezicătorului economic, politic, social şi militar", Brucan, fusese construit cu grijă şi răbdare, de specialişti. Şi era întreţinut la fel de grijuliu, în ciuda faptului că tipul călcase-n strâchini atît de vîrtos, că ridicase întreaga naţiune română împotriva, sa.

- Cernescule, de ce crezi că se mai întreţine mitul prezicătorului Brucan ?

-- Păi, boierule, în primul rînd, mai poate fi util. în al doilea rînd, e legea muncii informative : Nu sacrifici agentul care a făcut treabă ! Dacă o faci, ţi-ai tăiat creanga de sub picioare : nimeni nu va mai avea curajul să lucreze pentru tine.

- Şi ce crezi că o să facă bubulii ?

.. Păi, dacă-l umflă legea, aşa cum e cazul, să vezi tu miorlăiala în toată mass media lor ! Un dizident arestat ! Eminenta emisie a revoluţiei române după gratii ! Criptocomuniştii au arestat pe faimosul etc şi etc ! Măgarii vor trece sub tăcere faptul'că, în speţă, e vorba de un stalinist cu mînuţele murdarede sînge nevinovat.

-: Şi ce ieşire din situaţie vezi ?

Cernescu a început să rîdă de tot. Crud şi nemilos :

- Am eu un plan de rămîi ţuţ, Garantez că tipul ajunge la ocnă fără ca lumea să zică altceva decît : Bravo ! în sfîrşit, un act de dreptate. Un act de justiţie!

- Nu-i prea mare visul tău ?

- Deloc, îl studiez pe tip de doi ani. L-am purtat prin tot soiul de capcane. A intrat în toate, dovadă că stă carn prost cu cerebelul. Eu îl duc în faţa justiţiei ! Cu cea mai mare capcană din viaţa mea.

- Spune!

- Nu. Sînt mistic, Dacă o spun, mă tem că nu se îndeplineşte. în orice caz, durează un pic. Dar, garantez, o să-l vezi pe tip la, puşcărie. Iar eu, "ca domn ce sînt, îi voi duce verdeţuri. Să pape şi el ce păpam noi, „odioşii". În timp ce el, „dizidentul", se îmbuiba de la shop. Păcat că nu se mai fabrică salam cu soia ! L-aş fi hrănit pe internaţionalistul ăsta ani în şir. Căci, ai observat cam cine pune la zid naţionalismul. Şi de cît timp.

Da. în 1945, Brucan taxa drept mic burghez naţionalist pe oricare ţugulan care mişca în front. Iar eticheta lipită de Brucan et comp, echivala cel puţin cu ostracizarea, Cînd nu, se traducea în ani de puşcărie. Aşa se face că generaţia, mea nu a învăţat de Blaga, Goga, Minulescu, Nae Ionescu şi de mulţi alţii. învăţam însă Cîntec pentru legea cea mare, de Dan Deşliu. Sau, Tovarăşul Ion, de nu ştiu cine, Pare-mi-se de Viorica Porumbacu. Bezna proletcultistă a însemnat internaţionalismul proletar ! Nimic altceva, în cultură. Ce a însemnat în alte domenii...

Mi se făcuse lehamite să mai ascult aberaţiile dogmatice ale stalinistului Brucan. Cernescu a insistat, ca un copil: ' -

- Măcar un pic !

centrul mişcării revoluţionare s-a mutat în Răsărit, că din punct de vedere al luptei revoluţionare a proletariatului multe ţări capitaliste înaintate au rămas în urmă cu cîteva decenii faţă de URSS şi că hegemonul în mişcarea revoluţionară, avantgarda în mişcarea revoluţionară se află în Uniunea Sovietică şi este partidul Bolşevic al lui Lenin şi Stalin.

Mă mirasem eu, ca şi mulţi alţii, ce căutase Brucan, în toamna anului 1989, în URSS . Păi, se dusese la centrul mişcării revoluţionare, la hegemon, să împrumute, ca un om sărac ce se afla, oleacă de revoluţie. Şi am înţeles de unde căpătase Ceauşescu deprinderea de a considera partidul ca un bun propriu : de la Lenin şi Stalin.[1] Plus de la învăţăceii lor.

Cernescu a concluzionat scurt:

- Cam ăsta ar fi „marele dizident şi luptător pentru democraţie."

Da, cam ăsta era. Mi-a adus aminte de un slogan al lui Cremene : Kaghebişti din România, ceamadan, vag-l zal, Ra&iia ! Acum ! Cît mai puteţi şterge putina. Pînă nu se trezeşte de-a binelea ţugulanul !

Am trecut la analiza generală. Erau zeci de eazuri de persoane ridicate, prin mituri fabricate, la rangul de patrioţi, mari savanţi etc. Totul, în dauna adevăraţilor patrioţi, adevăraţilor oponenţi ai dictaturii, adevăraţilor revoluţionari. Oamenii care îşi riscaseră viaţa şi libertatea în lupta împotriva dictaturii erau trecuţi sub tăcere. Iar ei, modeşti, tăceau. Le era scîrbă să se amestece în borşul internaţionalist. I-am dat ordin lui Cernescu să contacteze pe foştii lucrători ai Direcţiei politice din Securitate, pentru a se documenta cu privire la aceşti oameni. Trebuia, în spiritul dreptăţii, să fie cu- noscuţi de întreaga România. Şi de întreaga lume. Nu mi se părea normal ca lumea să creadă că n-au fost dizidenţi reali ! Că a trebuit să vină KGB -ul ori CI’A să ni-i facă. Pentru că noi avusesem dizidenţi reali ! Oameni care visaseră şi luptaseră cu forţe proprii, interne pentru schim- barea democratică a ţării. Ei nu apelaseră la porţi străine, tocmai pentru că ştiau că aceasta ducea automat la înfeudarea ţării ; nici un mercenar nu intră gratis într-o ţară, pentru a schimba regimul. Trebuie să aibă un avantaj : politic, economic, militar.

Cine, oare, au fost mercenarii din decembrie 1989 ? ! Şi care a fost plata ?

Un VALS Cu TANTI GRETTE.

Bălaiul ne-a găsit, pe mine şi Cernescu, neadormiţi, afumaţi de ţigări, dar relativ mulţumiţi. Descâlcisem, credeam noi, problema demitizării măsurilor Întreprinse de către unele servicii secrete adverse.

- Mă, gorobeţilor, noaptea se doarme. Ori se merge la dame. Numai huhurezii şi cucuvelele lucrează.

- Ce ştii matale, nene, de originea noastră ? Ăsta verde şi măreţ de lîngă mine e mare cocoş;. N-a scăpat de răul lui nici o puicuţă, din România şi pînă-n Argentina. Iar eu, de atîta alergătură cu traista de gît, m-am claponit cu totul. Mi-e dor de-o fustă străină ca de mama. Dar degeaba : mă hinghereşte tipul toată ziua să-i car informaţii. Amu' să nu crezi matale că-l pîrăsc...

Cernescu mă pîra. Nu prea era kosher.

- Bălaiule, dacă-l crezi, nu eşti tu! Ăsta, ţugulanul răzvrătit, e spaima damelor de tîrg. Căci, pe lîngă lăutari şi urlători, damele se dau în vînt după revoluţionari romantici, răzvrătiţi, pletoşi, artişti şi senatori.

- Măăă, s-a umflat Bălaiul la amîndoi. Să nu umblaţi cu şopîrle. Voi stricaţi faima breslei. De trăscănit, nu trăscăniţi. Dame goale aţi văzut numai în reviste. Că la teatru nu vă duceţi, inculţilor ! Iar, cînd vă pică un sac în cîrcă, îl analizaţi pe calculator, să vedeţi cum poate fi cărat. Aţi băut tiutiun ca turcii, aţi descîntat şi aţi ghicit, Stricaţi faţada firmei. încă vreo doi ca voi şi ne bănuieşte lumea că am înfiinţat o nouă sectă.

Cernescu a dat să protesteze, dar Bălaiul a ridicat palma în semn de pace :

- Gata ! Trebuie să ne cam căruţăm către Viena. Nu avem decît o zi de pregătire. Iar voi descîntaţi Zbanghiilor!

Ochii matrozului au sclipit :

- Viena ! Fain tîrg ! De mult visam eu să trag o plimbare pe ştrase. Mergem !

- Exclus ! a pronunţat Bălaiul condamnarea. Eşti cam, deocheat, fiule. Te ştiu bubulii mai bine decît mămică-ta. Cred că ţi-au fişat pînă şi formula dentară. Pentru cazul că vei avea vreun dinte de tratat la ei.

Faţa lui Cernescu s-a alungit dezamăgită :

- Nene dragă, nu poţi să-mi faci tocmai mie bucata ! Aveţi, sigur, nevoie de un tip ca mine.

-- Nu zic ba, fiule. Dar, dacă ai ieşit cu paru-n mînă, sub reflector, ce să-ţi fac ? Ori te luăm pe tine, ori scriem o lozincă de tipul Sîntem octogonari în acţiune tot aia e.

Cernescu a înţeles. Era profesionist. Asta nu însemna că i-a părut bine. A salutat şi a plecat amărît. Ştia că nu poate rămîne la analiza planului de acţiune. Asta era legea breslei.

Am trecut la pregătire, cu Bălaiul. Pe Carmela am trimis-o să-şi vadă de treburi. Oricum, aveam de gînd s-o expediem direct în Franţa. De cînd se măritase, îi mergea cam rău în branşă.

în Viena, aveam o bază destul de solidă. N-o văzusem niciodată. Ştiam de ea numai din' rapoartele agenturii. Rezidenta locală era o tipă, Grette. Sau, un tip care prefera să fie luat drept damă. în breaslă, găsisem multe scheme de acest fel.

.. Deci, a început Bălaiul, ieşim discret, cu maşina mea. Cu viza pentru ceilalţi, va fi cam problemă. De cînd s-au dedulcit ţiganii la lebedele lor, austriecii au devenit mai reticenţi. înainte, era raiul spionilor. Nu te întreba nimeni cine eşti şi de unde vii.

- Cine sînt ceilalţi din echipă ?

- Păi, o să mai luăm doi băieţi de la Operaţiuni Speciale. în Viena, nu ne aşteaptă numai tanti Grette,! cu'şniţele şi cartofi pai. Ne aşteaptă, mai ales, două. rezidenţe bubule. Foarte înrăite. Mai rele decît leoaica căreia i-ai luat puii. N-o să fie uşor să le smulgem marfa.

- Ai un plan ?

- Incomplet. Nu cunosc situaţia locală. Ştiu numai că documentele au ajuns cu bine la destinaţie. Maier, neamţul nostru, pe post de şofer, a dat semnalul stabilit. Atît. În situaţia dată, era destul.

- Deci, improvizaţie, am constatat eu,

- Cea mai fainã metodă, piciule. Nu depinzi decît de inspiraţie. Nu pleci cu idei preconcepute. îţi poţi dezvolta talentele native.

Nu era chiar aşa. Bălaiul mă mobiliza pentru o partidă de rupt oase. în mod obişnuit, noi lucram ca la carte. Adică, un plan deştept, pus la punct, în care fiecare măsură era calculată la secundă. Improvizaţiile pot aduce cele mai neobişnuite surprize. Mai cu seamă, neplăcute.

La prînz, am condus-o amîndoi pe Carmela la aeroport, la cursa Air France. Creola mea nu se lăsase tocmai uşor convinsă. Ne-a dat ceva bătaie de cap. Oricum, în final am reuşit. La intrarea în aeroport, mi-a pus o mînă în piept :

- Pînă aici. Mă descurc singură.

.îşi plătea poliţa. Numai că, în ziua cînd o acceptasem de soţie, calculasem şi avantajele unei soţii minuscule. Am înşfăcat-o de mijloc, am ridicat-o ca pe o păpuşă şi am intrat triumfător în aeroport. Bălaiul rînjea satisfăcut de modul în care îmi convingeam nevasta. Desigur, n-a scăpat prilejul să-mi şoptească :

- Să vezi tu ce nopţi reci te aşteaptă la Paris ! Şi ce hrană la pachet ! Adio borş moldovenesc ! Adio tochitură ! Adio sarmale !'

Nu l-am luat în seamă. Am salutat discret pe cei doi flăcăi de la Operaţiuni Speciale, garda Carmelei. Ei nu-i spusesem nimic- .Nu trebuia să ştie că e păzită ca o prinţesă. Bălaiul n-a putut să nu comenteze tendenţios : .

- Aşa păţesc unii, cînd îmbătrînesc. Pun copoi pe urmele soţiilor.

- Moaş-ta ! Nu te-ai plictisit de atîta gargară cu arsenic ?

- Iok bre ! a fost răspunsul. Ăsta e tonicul meu arsenicul.

Mă rog, ăsta era Bălaiul. Priveam la avionul care se ridica, mîngîindu-mi în gînd soţia.

Pe drumul către Viena, am dormit mult. Aş fi dormit şi mai mult, dar Bălaiul simţea nevoia de conversaţiei Şi nu numai de conversaţie. în ciuda teoriei improvizaţiei, simţea nevoia unui plan serios. Ori, în această direcţie, avea încredere deosebită în mine. Era şi normal în Serviciul Operaţiuni Speciale, învăţasem să planificăm cu cîteva luni înainte. Uneori, cu mai mult. Adică, ani. De exemplu, calculam cu zece-cinsprezece ani înainte cam ce se va face cu pruncii pe care îi luam în studiu.

- Piciule, a început Bălaiul, mergem la tanti Grette.: Să valsăm. Iar tu, un dugliş, somneşti pe tine. Ce tineret a mai putut să iasă în epoca aia ! Se duce de rîpă breasla noastră !

Imaginea Bălaiului valsînd nu se prea lipea în program. Avea, însă, omul dreptul să spere, nu ?

- Sîntem aproape cu totul la mîna tantei Grettei. Putem fi siguri pe bătrînă ?

Bălaiul a prins a chicoti :

-- Care bătrînă, piciule ? Grette e o tipă fainâ, dată în pîrg. Una care ştie ce să facă cu un bărbat. Dacă-i cade la îndemînă şi-i place.

- Mda, am mîriit eu. Muiere în caz, vei da de necaz.

- Ie-te-te! poetul lui Cremene. Băi, piciule, ce moaş-ta ai cu fetele ? Pe aia mică de unde ai luat-o De la doamna maică-sa ori din caz ? Ai ? înţeleg să mîrîie Cremene, că e păgubos: cum îi cade şi lui una cu tronc, cum o ia în barbă. Dar tu ? Te pîrăsc la prinţesa araucană!

- Huo! Te-ai prins, Lipoşca ? Şăzi ghinişor, că nu dă morunul! Te-am întrebat dacă putem fi siguri.

- Cam cît de tine. Sau, de mine. Nici un milimetru în plus. Dar nici în minus.

Era bine. Se putea avea încredere în Grette şi Viena.

Grette ţinea un hotel cu restaurant, chiar pe Konigstrasse. Nu era tocmai nemţoaică, dar putea trece oricînd drept cea mai sigură urmaşă a Nibelungilor : înaltă, blondă, cu prova „aţîţată" (expresia Bălaiului). Şi-avea o privire ! Şi nişte ochi albaştri !.

Ne-a întîmpinat chiar la recepţie. Avea ea anumite camere pentru oaspeţi de soiul nostru. Adică, fără ploşniţe şi cu ieşire pe scara de serviciu. Tipii modeşti, ca noi. nu se dădeau în vînt după publicitate.

Bălaiul m-a prezentat deloc ceremonios :

- Grette dragă, ăsta micu e băiat serios şi de încredere, Oleacă plesnit la o doagă. Da' nu se vede. Ocazional, se simte.

- Încîntată, a zîmbit fermecător Grette, întinzîndumi o mînă fină, lipsită de bijuterii.

Avea dreptate Bălaiul. Tipa ştia ce să facă cu un bărbat. Dintr-o privire, m-a cîntărit, cu pantofi cu tot.

- Pare întreg şi drăguţ. Care-i doaga plesnită ?

- E poet, Gretty dragă. Mi-a spus nişte versuri straşnice. Dacă vrei, ţi le traduc.

- Bălaiule ! am făcut eu ameninţător.

- Şăzi ghinişor, piciule ! mi-a servit-o el. O să ai destui tipi de miruit. Nu e cazul să încalci morala, să dai în nen-tu.

Grette ne privea amuzată. Nu înţelegea nimic. îl ştia pe Bălai şi-i era de-ajuns.

Am luat o mică gustare în cameră. Am fi vrut să trecem la treabă, dar stăpîna era Grette. Ne-a expediat la somn :

- Su bărbaţii obosiţi nu se poate face nimic. Nici afaceri, nici dragoste.

îmi plăcea. Era directă, la obiect. Nu umbla cu scene din piese de trei parale. Pe o tipă ca asta puteai conta.

Ne-am trezit pe seară. Am făcut cîte un duş, ne-am îmbrăcat elegant şi am coborît către apartamentul patroanei. Pentru valsul cu pricina. Pe scări Bălaiul m-a chestionat :

- Ce părere ai de „bătrînica"' Grette ?
- Părere ? O damă ca asta e tocmai ce-aş consuma eu. Dacă n-ar fi împotrivă. Şi dacă n-am avea de răscolit cuibul şopîrlanilor.
- începi să-mi placi, piciule, a declarat Bălaiul. Intrasem la griji.

Grette ne-a întîmpinat surîzătoare. A apăsat pe un < buton, chemînd ospătarul :

- Whisky ? Cafea şi coniac ? Altceva ?
- Coca Cola, doamnă, a ripostat Bălaiul. Ăsta micu se pregăteşte pentru un concurs de brojditori, categoria nealcoolice. Exersează tot timpul. Iar eu îl încurajez.

Bălaiul fără trăscău era o chestie absolut nouă. S-ar fi părut că valsul vienez nu era tocmai un dans uşor.

în aşteptarea lui Maier, pe care îl convocase Grette, şi a ospătarului, am discutat afaceri pure. Adică, Grette ne-a spus cam cum mergeau afacerile în turism. Mergeau. Ieşeau parale serioase.

Maier a sosit ca o umbră. Mai să nu-l cunosc : barbă, mustăţi de honved, plete, ţoale neglijente. Mare şofer internaţional. Şi era tipul ăsta, pe vremuri, atît de

spilcuit,; încît părea un profesor de morală. Am trecut la „afaceri". { S-a vorbit în germană. O limbă pe care eu o înţelegeam rar. Oricum, nu conta. Dictau Bălaiul şi Grette.

în mare, situaţia era cam strînsă : bubulii, în alertă! generală, gata de orice. Chestia din România îi deranjaseră teribil. Aduseseră marfa în Austria, dar numai tempor ar. Aşteptau ceva să plece mai departe. Probabil, o aprobare de la vreun boss. Norocul nostru că boşii bubulii erau la fel de birocratici ca şi cei socialişti. Aveam timp să facem ceva.

Marfa era încă în TIR. Păzită cu străşnicie. Cei şase bubuli din România nu coborau din el decît cu rîndul. Şi nu mai mult de două ore. Din exterior, vegheau cam zece perechi de ochi. Din motelul la care era parcată ma« şina. Astea erau tranşeele în care trebuia să intrăm. Pentru gloria Octogonului. Ori pentru salvarea onoarei cam şifonate a unor tipi din ţară, care nici nu ne cunoşteau.

Maier s-a scuzat destul de curînd : trebuia să fie la maşină. Primise învoire numai pentru două ore. Era, doar, „bubul". L-am lăsat să plece, stabilind că, în ultima clipă, va primi instrucţiuni prin omul de legătură al Grettei.

Rămaşi în trei, am dat-o pe engleză. Era mai uşor pentru Bălai. Ca să nu spun de mine. Bălaiul, reprezentantul Centralei, prezida :

- Copii frumoşi şi tineri, vreau să văd ce vă pot coace dovlecii. Idei ! Dau totul pentru idei !

- Domnule Raymond, i s-a adresat Grette pe numele de acoperire, idei avem. Dar nu sînt destul de economicoase. Un raid de felul celui menţionat, cere cel puţin douăzeci de oameni. Şi produce scandal.

- Piciule ?

- Să ştii, Bălaiule, că mi-a venit o idee de om sărman. Una economicoasă. Şi care, cred eu, va preveni incendierea documentelor de către şopîrlani.

- Arde-o, piciule ! Că şi ei sînt pe cale să ne ardă.

- Păi, ce-aţi zice de doi poliţişti austrieci ? Fac un control de rutină. Unul la cabină, altul în spate, la încărcătură.

- E o idee, a acceptat Bălaiul.

- Intrăm în conflict cu poliţia locală ! a protestat Grette.

- Altă idee ? ! a interogat Bălaiul.

- Provocăm un scandal local, cînd mănîncă bubulii. îi atacăm pe cei doi aflaţi în „schimbul de masă". îi facem pe cei de afară, din motel şi de la maşină, să le vină' în ajutor. între timp, culegem marfa.

îdeea Grettei nu era proastă. Da? nici bună. Ultimul sugar din rândul bubulilor înţărcase cam cu vreo două decenii în urmă. Puteau să ne facă figura aia urîtă. Adică să incendieze documentele. Aşa am argumentat faţă de cei doi. Iar Bălaiul, cel mai mare stat majorist din toată Gliboca, a hotărât :

- Combinăm ! îi caftim. Vine poliţia şi face dreptate. Nu mişcă ei în faţa poliţiei austriece. Păstrează conspirativitatea. Cîţi vor mai rămîne din ei.

- Fără violenţe, Bălaiule ! I-am avertizat eu..

Bălaiul s-a burzuluit :

- Ce mă tot freci cu sloganul lui nen-tu Ionică ? ! N-ai observat că nu ţine ? Cum îl aplici, cum te cotonogeşte careva. De fapt, nici nen-tu nu l-a respectat. în timp ce urla Fără violenţă ! trăgea cîte un şut în fundul unui securist. Vezi bine, demonstra lumii întregi, care-i vedea numai boticul, că e un mare pacifist. Tocmai de aia, lumea protesta : De ce urlă, bă, securistul ăla ? Doar nea Ionică îi mîngîie pe cap ! Pricepi ? Nimeni nu cobo- rîse ochii, să vadă cizma lu' nea Ionică, mîngîind plin de „compasiune" poponeaţa urlătorului securist.

- Fără violenţă ! am replicat ferm, cu voce joasă.

Bălaiul a înţeles că treaba era serioasă. Că, la o adică,
puteam să-l croiesc şi pe el. Şi a ricanat foarte parşiv :

- Uite, scumpo, cu cine îmi mănînc eu zilele ! Lu' ăsta micu i-a intrat în cap că misiunea sa pe Pămînt, este reeducarea bubulilor. Transformarea lor într-un paşnic trib de păstori şi agricultori. Gorobeţii ăia trag cu de toate, de la pistol pînă la rachetă. El le răspunde cu citate moralizatoare şi descîntece.

- Aaa ! Asta era doaga plesnită ?

- Exact, scumpo. Şi nu se învaţă minte, oricîte ciomăgeli ar încasa. Poate tu să-l mai poţi recupera, a încheiat el, plin de prefăcută speranţă.

Parşiv mai era Bălaiul! Mă împingea în braţele nepoatei Nibelugilor, pentru a păstra „morala" breslei. Nu că nu mi-ar fi plăcut nepoata. Ori „morala". Dar, aveam legile mele. Alea artizanale, făurite de Demian. Am concluzionat ferm :

- Eu descînt. Voi vă limitaţi- la necesităţi ! Bălaiul, fără tun !

.. OK a ridicat palma Bălaiul. în limita necesităţilor !

Grette mmă studia ca pe o gînganie din insectar. Văzuse ceva spioni la vremea ei. Ştia cum merg treburile la un raid. De ăsta nu văzuse încă : descîntător. Şi părea curioasă foc. Iar eu nu păream numai interesat de ea. Chiar eram. Promitea multe. îngeraşul meu păzitor mi-a şoptit : Uite aşa intră blegul cu capu-n fustă. Şi se mai miră, apoi, că i-au luat foc nădragii. Sau, că i-au înmulţit bubulii numărul oaselor din trup.

Cine avea timp de ascultare ? Vechiul Varain,. care nu se ducea chiar în fiecare an la biserică, nu murise. Se ascunsese un timp. Acum îşi cerea drepturile. Trebuia să i le dau.

în mod obişnuit, nu lupt la categoria blonde. Excepţiile însă, cînd apar, merită acest titlu : excepţii. Chiar şi cel de „excepţionale". Căci, prin selecţia riguroasă, făcută de legea amintită, n-am „căzut la pace" decît cu excepţionale. Şi, în cazuri excepţionale. Grette e unul din cazuri. îmi amintesc de el cu plăcere. Chiar fără remuşcare. Deşi sînt un tip cam scrupulos. Consider că, în situaţia cotoibilă din Viena, nimic nu putea întări mai mult pe Varain, decît un vals cu tanti Grette.

Bălaiul avea dreptate. Tipa ştia ce să facă cu un bărbat. Şi făcea totul cu Un talent care tindea către perfecţiune. Am combătut serios şi plin de avînt cam jumătate de noapte. Apoi am adormit cu capul pe sînii ei. Căci avea tipa asta nişte sîni, cu care ar fi putut rezolva criza mondială de lactate. în zori, m-a trezit încetişor, ca pe un prunc : >

- Nani, nani, puiul mic ! Hopa sus !
- Ce-i ? am miorlăit eu pisicos. E ziuă ?
- Foarte. Şi te aşteaptă descântecul.

Aşa era. Trebuia să ne completăm recuzita şi să dăm lovitura. Am sărit din pat direct sub duş. Să fac baie şi s-o şterg. Intenţie bună, plină de conştiinciozitate. N-a ţinut, însă. Grette a ţinut să mai facem un vals. în baie, sub duş. în această direcţie, legile, noastre erau clare : Să nu refuzi niciodată o damă, orice ţi-ar oferi. De la covrigi şi pînă la bomba cu hidrogen. Prin excepţie, se refuză politicos anumite boli, poreclite ruşinoase.

în timp ce mă echipam grăbit, Grette a devenit curioasă. Era poate mai demult, dar nu se arătase :

- Cum descînţi ? Chiar crezi că poţi rezolva ceva fără violenţă ?.

Mi-am privit pieptul vînăt de muşcături şi am răspuns într-o doară :

- Cu tine, exclus ! E de mirare unde încape atîta violenţă într-o blondă.

- Eu ? Violentă ? Să te văd după... Acum te-am menajat.

Mă rog, dacă asta însemna menajare, războiul mondial fusese o mîngîiere. N-am contrazis-o. îmi păstram forţele pentru, următoarea partidă de „dialectică".

Cu procuratul uniformelor de poliţişti n-au fost probleme. Erau de vînzare la croitorie. M-am bucurat din plin de avantajele democraţiei : nimeni nu ne-a întrebat la ce ne folosesc ţoalele respective. Cu legitimaţiile de poliţist a fost mai greu : erau duble. Adică, o insignă şi o legitimaţie de carton. Am alergat o ţîră, am plătit gras şi le-am căpătat. Nu erau chiar perfecte, dar ce pretenţii puteam avea, la aşa grabă ?

Pe seară, ne apropiasem binişor de motel. Nu prea mult, să nu speriem guguştucii. Eram şase contra zece. Pe Grette n-o puneam la socoteală. Era ea specialistă în lupte, dar nu de soiul respectiv. De la distanţă, urmăream bubulii care plecau în ,,învoire". La masă, intrau tot aşa. Băieţii Grettei, în uniforme de poliţişti stăteau cu capetele aplecate. Să nu-i întrebe nimeni de ceva. Ştiau germana la perfecţie, căci erau băştinaşi. Cu meseria' de poliţişti erau însă în plop. Ce puteau face, în situaţia cînd vreun mar ţa foi s-ar fii proptit în geamul maşinii, cerîn- du-le să-i apere drepturile cetăţeneşti ?

Către miezul nopţii, Bălaiul a decis :

- Hai, piciule, să întîmpinăm soarta ! Femeie fiind, soarta asta trebuie să-ne fi pregătit ceva drăguţ de tot.

- OK. Bălai ule !' Nu uita : fără violenţă !

- Moaş-ta ! Cum vrei să faci scandal, pentru a-i atrage pe ceilalţi ?

Avea dreptate. La asta nu mă gîndisem.

Am intrat cîte doi şi ne-am aşezat la mese diferite. Doamna aia, soarta, a făcut ca noi să cădem lîngă

bubulii cu ghinion. Cei care urmau să fie ciomăgiţi demonstrativ, pentru a-i aţîţa pe ceilalţi.

Într-o germană destul de corectă, Bălaiul a comandat un meniu de zile mari. Inclusiv şampanie. Mă întrebam la ce naiba. Doar nu avea de gînd să se trotileze.

Mîncam tăcuţi, cu nasurile-n farfurii, ca nişte oameni de afaceri preocupaţi de banii lor. Aşa păream de la distanţă. Şi pentru fraieri. în realitate, studiam terenul de încăierare. Să ne ,găsim cele mai bune poziţii. Restaurantul, în formă de L, avea vreo douăzeci de mese. Cam jumătate, erau încă ocupate. Trei, de către viitorii combatanţi. După calculele noastre, situaţia era destul de bună. Puteam conta pe aplicarea de către ceilalţi consumatori a principiului neamestecului în treburile interne ale altora. Un principiu foarte interesant. Mai ales la nivel individual. Că la nivel de state treaba cam începea să degenereze în alte chestii.

Bălaiul a început ostilităţile. Trebuie să recunosc că se pricepea la făcut tărăboi. Şi încă spectaculos. A trecut ca un om ocupat pe lîngă masa bubulilor. Ca din greşeală, a scăpat un tălpoi mărimea patruşcinci pe picioruşul unuia dintre ei. Pe Bălai îl proteja norocul, căci bubulul s-a oţărît imediat :

- Vită beată, calcă pe unde trebuie !

Asta nu se putea. Bălaiul vită ? N-a mai parlamentat nici un moment. L-a băgat pe tip cu capu-n farfurie. Celălalt bubul nu era chiar un prunculeţ nevinovat. A înşfăcat sticla de vin de pe masă şi a început să se deşire calm. Era un spectacol ! Avea aproape doi metri. Nici Bălaiul nu era ce părea să fie : businessman. A prins sifonul din frapieră şi a început prelucrarea psihologică ;

- Bă, păstaie, te fac sifonaut !

M-am ridicat de la masă în sprijinul Bălaiului. Nu că ar fi avut nevoie. Aşa era schema. Să-i speriem pe bubuli. Să cheme gaşca. într-adevăr, cel cu moaca unsă~n sosuri, a prins mişcarea. Dint-o privire. Şi a şters-o englezeşte. Urmărit, fără chef, de mine.

în aparenţă, treburile mergeau exact după plan. La uşă, l-am lăsat în pace pe fugar şi m-am întors să văd cum arată un sifonaut. Arăta rău. Bălaiul îl prelucra cu îndemînarea căpătată acasă, la tranşarea ştiucilor. îl umflase de branhii (de urechi, carevasăzică) şi-i explica ceva între patru ochi. Adică îl trosnea cu capul în nas. M-am bucurat că nu folosea tunul. înţelesese ceva din chestia cu nonviolenţa.

Agitaţia de afară mi-a dat de ştire că oastea lui buby boy plecase la atac. Era o treabă care mă interesa şi pe mine. în anumite limite, desigur. M-am fofilat uşurel către masa noastră, pentru a-i face pe răzbunători să intre pînă-n fundul localului. Să nu cumva ca unul mai isteţ să descopere capcana şi s-o şteargă către maşină.

-- Şase şi cu sifonautul şapte, am calculat eu. Nu era chiar grav. Pentru întărirea legendei privind o simplă bătaie, trebuia să-i las pentru „prelucrare" prin mijloace clasice. Mă îndoiam că adevărata poliţie austriacă nu s-ar fi mirat teribil, dacă toţi caftitorii ar fi trecut la repaus fără lovituri. M-am ridicat să-mi încasez şi eu porţia de, chelfăneală. Odată cu mine, au intrat în joc şi cei doi flăcăi de la Operaţiuni Speciale.

A fost o bătaie pe cinste. Nici dacă o regizai, nu ieşea aşa spectaculoasă. E drept, Bălaiul improviza magnific, pe post de regizor. Cei doi „speciali" nu duceau nici ei lipsă de fantezie. Iar eu, trosneam şi descîntam. Destul de des o şi încasam. în timp ce mă tăvăleam pe sub o masă, unde mă trimisese un haram de bubul, cugetam :

- Varain, cam e timpul să optezi : ori descîntec, ori ciomag. Cu amîndouă deodată, nu se poate.

Momentan, am optat pentru ciomag. Mi-am făcut unul dintr-un picior de masă şi am trecut la treabă. Cred că bubulii mai deapănă şi acum amintiri despre şcoala de măciucă a lui Petrică Varain din mahalaua Paşcanilor. După cum şi eu, în nopţile liniştite, îmi pipăi rana din spate, pe care mi-a confecţionat-o un bubul, cu un şiş. Şi încă am avut noroc. Putea să mă expedieze în locul cel veşnic verde, dacă nu intra Bălaiul pe fir :

- Piciule ! a urlat el. Vezi c-ăla te confundă c-un şniţel!

Nu era deloc frumos din partea lui ăla să mă confunde; I-a explicat Bălaiul treaba asta, căci eu mă cam muiasem. Intrasem într-un separeu şi descîntam, cu sîngele şiro- indu-mi pe corp. De acolo, am văzut-o pe Grette. Avea pălăria pe cap. însemna că treaba de la maşină mersese ca-n filmele cu bandiţi.

Un ţignal de presar- a sfîşiat aerul. Ca la o comandă, ne-am oprit cu toţii. Numai doi bubuli mai erau în picioare. Ne puteau urmări. Şi asta nu era deloc bine. Am ridicat mîinile cu palmele împreunate în formă de stea cu zece raze. Mi-am şoptit descîntecul. Acolo au rămas.

Afară se pornise ploaia. Flăcăii deghizaţi în poliţişti se chinuiau cu sacii de documente. îi transferau într-un microbuz cu număr de Italia. Ne-am apropiat şi noi, cei patru bătăuşi. în mare grabă. Treaba trebuia finalizată într-un minut. Nu mai mult. Puteau să se trezească bubulii. Ori să vină adevăraţii poliţişti.

Bălaiul m-a luat de umăr şi m-a împins către Grette :

- Ţuco, mă ! Că n-o s-o vezi prea curînd. Nu te sfii de nen-tu !

I-am sărutat tăcut mîna „bătrînei". Iar ea a spus :

- Păcat că n-a mai fost să fie un după...

Am încurajat-o :

- Poate cu altă ocazie ?!

- Poate, a spus ea scurt. L-a salutat din cap pe Bălai şi a plecat şovăielnic către maşină. Greutatea rămînea în spatele ei. La o adică, dacă bubulii sau presarii miroseau ceva, avea de plătit. Cam cu viaţa.

I-am îmbrăţişat scurt pe cei trei băieţi din Octogon şi am strîns mîinile celor doi ,,poliţişti locali. Apoi am sărit la volanul, microbuzului, cu Bălaiul în dreapta. A-veam de mers, nu glumă. Direcţia Ţulln, Eisenerz, Bad-gasten, Villach. Acolo, la graniţa cu Italia, aveam aranjată trecerea. Singura trecere către altă ţară pe care reuşisem să o aranjăm. Adică, să vindecăm „vameşii de curiozitatea specifică acestei bresle. Medicamentul costa scump, dar merita.

Abia după ce am ajuns la vreo treizeci de kilometri de oraş, Bălaiul şi-a adus aminte că eram rănit. M-a pansat aspru, apăsat. Să mă înveţe minte cum stătea treaba cu nonviolenţa.

Cînd zorii mohorîţi de noiembrie au prins a ne pipăi feţele nerase, murdare şi tumefiate de lovituri, eram deja la Tarvisio, în Italia. Era prea tîrziu pentru poliţia austriacă. Destul de devreme, însă, pentru bubulii din rezidenţa italiană. Nu mă îndoiam că se dăduse alarmă generală de jur împrejurul Austriei.

Timp de o săptămînă am stat ascunşi la un agent al nostru din Udine. N-am ieşit o clipă din casă. Nici ziua, nici noaptea. Marfa era prea valoroasă pentru a risca ceva. Cu mare greutate, gazda a reuşit să ne procure altă maşină. O rablă jegoasă, pe care n-ai fi dat nici un şfanţ găurit. Cu asta am plecat mai departe. Pusesem peste sacii cu documente echipament de camping, la fel de jegos ca şi maşina. Speram să putem trece în ochii carabinierilor drept doi turişti cam jegoşi şi cam tîmpiţi. Am avut însă noroc. Nu ne-au întrebat nimic pînă la Torino.

De aici, începea greul : trecerea în Franţa. Asta nu mai era glumă. Era o încercare serioasă. Cît eram noi de cocoşi, a trebuit să ne dăm bătuţi. Am „scîncit" parola SOS către seriosul nostru şef, Cremene. Şi-am aşteptat liniştiţi la un camping de la periferiile oraşului. După | vreo două zile, ne-a cam luat cu frig. Era, totuşi, noiembrie. Cine naiba mai făcea camping la aşa vreme ? începuse să ningă. Şi noi eram cam subţirei la învelişuri. Treaba începea să degenereze urît. Bălaiul mi-a ordonat :

.. Piciule, trage-i un descîntec ! Vezi cum o mierlim : îngheţaţi ori împuşcaţi de carabinieri ?

Am sărit numai o zi. Eram odihniţi! puteam repeta operaţia de câteva ori. Din viitor, nu-mi venea o imagine prea încurajantă. L-am văzut pe Bălai, îmbrăcat ceva mai gros, într-un grup de oameni străini,_în zăpadă pînă-n brîu. în spate, avea o boccea respectabilă. Cam cît a unei ţigănci care a izbutit să fraierească o ţărancă pricopsită Aşa i-am şi spus. Bălaiule, nu ştiu cîtă compasiune manifeşti tu pentru măgari. Ştiu însă sigur că ei te vor compătimi, Serios!

- Adică ? a întrebat neîncrezător Bălaiul !

- Ne aşteaptă circă mare. Bănuiesc că vom trece cam Lpostoleşte peste muntele Cenis.

- Acum ? Pe vremea asta ?

Să aşteptăm pînă la vară ! i-am sugerat eu, parşiv. Ne aciuăm pe lîngă vreo vădană ? Mai spargem un lemn; mai aducem o găleată cu apă...

- Te-ntinzi la caşcaval, piciule, mi-a tăiat-o Bălaiul. Ştiam eu cum devine treaba cu damele : de ce guşti, de ce ai mai gusta.

Am aşteptat răbdători sosirea curierului. A venit prin' noapte, ca un mafioso. N-a spus mai mult de zece cuvinte, tot drumul. Ăsta secretos, nene ! La vreo doi kilometri de graniţa cu Franţa, ne~a băgat pe un drum' forestier, către o cabană amărîtă., Am intrat în ea cu

tot cu maşină. Şi-acolo i-am văzut pe străinii din imagine. Erau patru munteni zdraveni şi gravi, de parcă veneau de la un parastas. Ne-au îndopat cu vin sec şi pastramă, apoi ne-au culcat pe jos, lîngă o vatră de foc. Am prins un somn de o oră, înainte de a pleca.

Trecerea frontierei pe calea contrabandiştilor n-a fost chiar o excursie. Deşi ne gătiseră cu straie de ginere, din stofă groasă, am îngheţat bocnă. După primul kilometru, nu-mi mai simţeam picioarele. Mergeam ca pe nişte lemne străine de corpul meu. Număram paşii. Să mă bucur de fiecare avans. Şi să ştiu cam cum înaintam. împărţisem sacii de documente în patru tranşe. Fiecare dintre noi tîra cam 50 de kilograme, prin ger şi zăpadă. Abia pe la şase dimineaţa a luat sfîrşit prima serie a calvarului. Am ajuns la o casă ţărănească din Franţa, unde ne aşteptau cu tot tacîmul : hrană caldă, băutură pe alese, paturi moi şi camere încălzite. în plus, Ghiţă Băcăuanu din partea lui Cremene. N-am putut discuta nimic. Am căzut ca nişte butuci. Şi am dormit la fel îmbrăcaţi.

Trecerea materialului peste frontieră ne-a luat încă trei zile. La a doua tură, a mers mai uşor. Eram deja învăţaţi. La a treia, era cît pe ce să facem cunoştinţă cu o patrulă italiană. Eram noi oameni sociabili, dar nici chiar aşa, să facem cunoştinţă cu oricine. Cînd ne-am văzut cu toată marfa pe partea franceză, i-am spus Bălaiului:

- Prima şi ultima circă peste munţi! Alta nu mai fac '

- Ba o să mai faci, piciule ! Habar n-ai ce măreţe fapte, de eternă glorie, te aşteaptă. Nu ştiu dacă ai observat, clar în Europa nu ne putem plînge -de lipsa munţilor.

Asta era cam aşa. Europa e cam muntoasă.

Pe data de 1 decembrie 1991, în timp ce ai noştri, cei | din ţară, sărbătoreau Ziua Naţională, noi intram în sediul comandamentului extern din Paris. Puteam să contăm pe o gură de respiro.

Cremene ne-a întîmpinat plat, ca întotdeauna :

- Cam frig pe afară. Voi protesta la marele bubul. Ce naiba l-a apucat să vă strice chestia din Bucureşti am să cer- despăgubiri pentru degerăturile voastre.

- Lasă-l şefu că-i sărac ! s-a rugat Bălaiul. L-am despuiat de tot,

. - Marfă ? De calitate ?

- Prima-ntîia, şefu". Da-ţi face greaţă. Bine-ar fi să facem o prăjeală cu ea.

Era o idee. Scăpăm de ea. Nu mai aveam grijă. Nici noi, nici şantajaţii.

Cremene a chibzuit o clipă. Apoi a răspuns :

- Şi dacă bubulii au tras copii ? Ori au pus-o pe calculator ?

Bălaiul a izbucnit :

Men şefu' ! începusem să bănuiesc că vă veţi deda la josnicii. Adică, să o folosim şi noi. Noi, ăştia cărei facem numai acte de caritate.

Bălaiul Făcea băşcălie. Cremene i-a retezat-o.

Folosirea ei de către noi era atît de evidentă, încît nici nu merita menţionată. Numai că noi vom face publică, nu vom şantaja.

Bălaiul l-a studiat cîteva clipe. Să se convingă dacă era serios. Ce a văzut l-a satisfăcut. S-a întors către mine :

- Mă, piciule. nu ne-au cotonogit ăia degeaba !

Am zîmbit relaxat. Şi l-am felicitat :

- Bălaiule mi-a plăcut metoda de creere a sifonauţilor. Dacă te află nen-tu Ionică, te pune şeful gărzii naţionale.

CINE AU TRAS În NOI.

În mai 1992, am prezentat lui Cremene prima variantă de raport privind evenimentele din decembrie 1989. Era, credeam eu, un document solid, apt de a fi susţinut în instanţă. Cremene era, însă, un tip extrem de pretenţios. A studiat documentul cu atenţie, a pus cîteva întrebări şi a ordonat :

- Scormoneşte ! Şi în bunker şi în ţară ! Voi da ordin la rezidenţele din toată lumea să te sprijine. Trebuia să facem deplină lumină în această ,afacere"! Măcar atît să facem pentru cei morţi ! Au dorit adevăr, libertate, dreptate. Numai noi, putem să le aducem alinare. Căci prea mulţi dintre cei din ţară au semnat pactul ruşinii.

Am stat pe gînduri. pînă în decembrie, era cale lungă. Puteau să se întîmple multe. După umila mea părere, nu era cazul să se spună tot adevărul dintr-o dată. Putea ieşi explozie. Violenţă, morţi, răniţi.. Plus pericol de o nouă intervenţie străină. M-am frămîntat cîteva zile să găsesc o soluţie. Aşa m-a găsit Bălaiul : frămîntat. Numai că el credea altceva :

-- Ce-i, .piciule ? Te dor măselele ?

Nu mă dureau. I-am explicat ce mă durea. Omul cu soluţii, la toate problemele lumii mi-a dat ideea :

- Fă o sinteză după raport ! Trimite-i-o lui Cernescu s-o, bage în gazete ! O să iasă mare viermuiala. Lighioanele se tem cumplit de lumină. în timp ce ei se agită, flăcăii noştri culeg tot ce le lipseşte. Să vezi tu, marfă !
- Deci, să-i înţep ? Să-i stîrnesc ?
- Exact ! Dacă-i laşi, îl prostesc cu totul pe ţugulan. Şi pe cel băştinaş, şi pe cel mondial..

Aşa s-a născut ideea acţiunii „Viespea". O acţiune care a dat mult de furcă bubulilor. Şi încă mai dă.

Sinteza evenimentelor din decembrie 1989, aşa cum le ştiam, atunci, a fost aprobată şi: de Cremene. Ca şi Ideea Viespei, Bălaiul era „un exemplu de persuasiune materializată.

În linii mari, suna cam aşa :

Pentru organizarea şi aplicarea măsurilor militare şi informativ-operative vizînd doborîrea de la putere a cla- | nului Ceauşescu, planificatorii bubuli au luat în considerare următoarele elemente :

- Complexitatea relaţiilor dictatorului la nivel mon- dial : membru într-o lojă secretă controlată de bubuli ; prieten apropiat a mai multor lideri afro-asiatici; deţinător a unor secrete planetare, inclusiv despre URSS , SU'A; autoritatea de care se bucura Ceauşescu în ţările lumii a treia, pe care încerca să le organizeze în confruntarea cu bogaţii lumii etc.

- Complexitatea situaţiei interne, caracterizată prin tinere rezultate pozitive în asigurarea populaţiei cu locuinţe, locuri de muncă, posibilităţi de şcolarizare, tratament medical gratuit etc. o stare de acceptare tacită a dictaturii din partea majorităţii populaţiei, stare determinată de mai mulţi factori : interesul material, nepăsarea, frica de represiune etc. control social foarte riguros, efectuat ' prin mai multe organe : partid, sindicate, Securitate, Miliţie, organisme mixte, de partid şi stat; număr foarte redus de dizidenţi reali, necontrolaţi şi nedirijaţi din exterior ; informarea extrem de redusă a majorităţii populaţiei cu privire la situaţia politico-economică internă şi internaţională etc.

- Eficienţa legendară a serviciilor secrete române, alei
Armatei şi Securităţii, probată prin combaterea foarte riguros al diplomaţilor spioni, documentarea şi anihilarea mai multor trădători, controlul cvasi-permanent al suspecţilor de spionaj, trădare, diversiune, terorism, complot etc. Majoritatea spionilor străini se îngrozeau la ideea" că vor fi nevoiţi să acţioneze în România.

-*- Relaţiile deosebit de delicate pe care România le avea cu vecinii. Disputa 'cu imperiul sovietic, pentru Basarabia, cu Ungaria, din c pretenţiilor revizioniste; vizînd Transilvania, şi cu Bulgaria, care, încurajată de frăţiorul mai mare, ridica cvasi-oficial pretenţii asupra Dobrogei, puteau fi exploatate de bubuli pentru lovitura de graţie.

- Poziţia bizară, pe care România o avea în cadrul Tratatului de la Varşovia. Cooperarea militară, în cadrul acestui tratat, se redusese la aspecte pur formale : aplicaţii pe hartă, vizite reciproce, delegaţii, achiziţionări de tehnică de luptă (în cantităţi foarte mici). Armata română fusese scoasă total de sub conducerea sovietică, era instruită aproape integral în ţară şi echipată cu armament de producţie românească. Marea industrie românească de armament concura pe piaţa mondială pe stăpînii lumii, SU'A şi URSS , afectîndu-i din punct de vedere economic, încă o problemă importantă : sovieticii nu mai aveau controlul formării cadrelor Armatei, deoarece, de peste două decenii, românii nu se mai pregăteau în URSS .. Acest lucru îi lipsea pe sovietici de o bază solidă de recrutare a unor agenţi informatori ori de influenţă, exact în domeniul pe care ar fi dorit să-l domine: Armata. Agentura sovietică din rîndul militarilor era îmbătrînită, deconspirată şi ţinută sub controlul Securităţii.

- Relaţiile extrem de încordate dintre Securitatea naţională, creată după 1964, şi serviciile secrete sovietice. Practic, începînd cu 1964, nu au mai fost relaţii de cooperare informativă cu sovieticii. începînd cu 1988, Securitatea a ieşit la luptă hotărîtă împotriva KGB şi GR U, înregistrînd succese spectaculoase. Acestea au fost ţinute însă în secret, pentru a nu afecta prestigiul sistemului socialist mondial şi a nu agrava relaţiile, deja proaste, cu imperiul sovietic. Baza

de sprijin a Securităţii era imensă : majoritatea'românilor nutreau sentimente anti-sovietice. Mai mult, datorită cadrelor bine pregătite, corecte şi manierate Securitatea începuse să se bucure de un oarecare prestigiu intern şi extern-

- Existenţa, în 1989, a unei stări de spirit global-anti- ceauşiste în rîndul întregii - populaţii, inclusiv în rîndul cadrelor militare de toate specialităţile. La această stare se ajunsese, în primul rînd, datorită abuzurilor şi greşelilor dictatorului: scăderea drastică a nivelului de trai, cultul deşănţat al personalităţii, promovarea minciunii ca politică de partid şi de stat, încălcarea flagrantă, şi repetată a normelor de partid şi a legilor ţării etc. în plus, la deteriorarea mitului dizidentului din Carpaţi au contribuit multe alte forţe cum ar fi : incompetenţii şi abuzivii din aparatul de partid şi de stat ; agenţii interni ai unor puteri străine, care răstălmăceau orice măsură, inclusiv pe cele bune, prezentîndu-le deformat către mulţimea de manevră. Ca o curiozitate, se pare că Bulă a fost creaţia unui colectiv de psihologi spioni din străinătate şi a trăit numai cît acest colectiv a avut obiect de activitate. în exterior, România era lovită de sabotaj politic, diplomatic şi economie, devenind tot mai mult o insulă izolată, Faptul, că măsurile luate loveau în populaţie şi nu în dictator nu-i interesa pe planificatorii bubuli. Aveau grijă numai ca prin mass-media aservită să prezinte greutăţile ca pe o urmare directă a dictaturii comuniste, în general şi a lui Ceauşescu, în special.

- "Experienţa exportatorilor de revoluţii, căpătată în Polonia, URSS , China, Ungaria, Cehoslovacia şi-a spus din greu cuvîntul în România. în primul rînd, în deceniul 3 al acestui secol, apăruse un fenomen extrem de periculos : comunismul ceda pe cale paşnică, dovedindu-se mai puţin fioros decît în propagandă. Această situaţie putea afecta multe

interese pe termen lung. De exemplu, ar fi trezit nostalgii în rîndul maselor sărăcite de trecere la capitalism. Ca urmare, pentru România s-a ales soluţia violentă, soluţia modelului şi a exemplului. în plus planificatorii bubuli stabiliseră că organele de ordine socialiste, lipsite de confruntări armate şi sociale, lenevite de o lungă pace, nu puteau reacţiona corespunzător la tulburări populare de amploare Poliţia, serviciile secrete şi armata americană, călite în mii de conflicte, în zeci de intervenţii externe şi în cîteva războaie se puteau asemăna doar cu cele sovietice. în nici un caz, cu cele româneşti.

- Setea acută de informaţii, specifică poporului român, izolat în graniţele dictaturii, şi înclinarea românilor către fantastic au constituit două elemente primordiale în stabilirea măsurilor de manipulare a maselor către anumite obiective dorite de bubuli: extinderea conflictului intern, mascarea intervenţiei străine, distrugerea serviciilor secrete, culpabilizarea şi manipularea Armatei, impunerea ca lideri a unor agenţi proprii, capturarea şi distrugerea, arhivelor secrete compromiţătoare pentru agenţii proprii, luarea în posesie a arhivelor utile pentru manevrare ulterioară a opiniei publice ori a unor personalităţi politice etc.

Concluzie : În decembrie 1989, România s-a confruntat cu o invazie asemănătoare cu cea din Cehoslovacia în 1968. De data aceasta, însă, invazia a avut un caracter preponderent informativ-operativ (susţinută şi executată, de către serviciile secrete şi trupele speciale) şi mai puţin militar; De asemenea, la invazie au participat forţe din ambele tabere . NATO şi Tratatul de la Varşovia. Datorită faptului că invadatorii nu purtau uniforme ori alte semne distinctive vizibile, populaţia nu a fost pe deplin conştientă că ţara este ocupată iar ea manipulată de străini. Invadatorii au avut cîteva scopuri comune : doborîrea şi lichidarea

dictatorului Ceauşescu, distrugerea inamicului principal-Securitatea, culpabilizarea şi anihilarea psihică, a Armatei. Separat, fiecare intervenţionist a urmărit şi obiective proprii, cum ar fi . impunerea în noile structuri de conducere a unor agenţi de influenţă proprii (URSS , SUA), limitarea mişcării la o perestroikă (URSS), obţinerea unor privilegii pentru conaţionali (Ungaria), subordonarea unor structuri ale fostei Securităţi (URSS , SIJA, Israel), obţinerea unor enorme avantaje economice din „privatizarea" ultrarapidă a economiei româneşti (Vestul) deschiderea unei pieţe pentru mărfuri soldate, depăşite moral (Vestul), subordonarea economică, plnă la statutul de semicolonie (Vestul). Datorită conflictului de interese dintre invadatori, în România au continuat tulburările sociale, fiecare tabără mişcând masele prin manipulări diverse, sub diferite slogane : procesul comunismului, unirea imediată cu Basarabia (deci, intrarea României în sfera de influenţă sovietică sau importul unui focar de război cu sovieticii), urgentarea privatizării, internaţionalismul eremist etc.

Planurile invadatorilor s-au realizat numai parţial, din anumite motive, lesne de identificat :

- Reacţia poporului român a fost cu totul alta decît cea prognozată. Cu toate incitările făcute prin mass media şi agentură, bubulii nu au reuşit să-i determine Mromâni să repete masacrul sîngeros făcut de unguri . Numai un număr foarte redus de securişti şi miliţeni au fost omorîţi ori agresaţi. în aceste acţiuni de linşaj "au acţionat mai cu seamă agenţi de influenţă ori unii actori de drept comun. Evitarea războiului civil şi salvarea Securităţii naţionale sînt apreciate de analiştii bubuli ca o gravă întîrziere. Asta, mai ales pentru faptul că au devenit publice planurile lor : 6.000 morţi, distrugerea unor mari obiective civile şi militare, lichidarea completă a Securităţii naţionale.

- Reacţia Securităţii a fost, de asemenea, prognozată total eronat. Conform planului, Securitatea ar fi trebuit să lupte şi să moară alături de Ceauşescu. Această idee, a devotamentului extrem faţă de o persoană (Ceauşescu) şi nu faţă de ţară (România), a fost fundamentată pe informaţii false din surse variate : agenţi ai Securităţii infiltraţi în structuri informative ale adversarilor ; spioni ai adversarului, lipsiţi de calităţi informative, înfricoşaţi de acţiunile de control total ale Securităţii ; trădători interni care, din slugărnicie şi din dorinţa de a părea martiri, au exagerat relaţia dintre un oarecare organ de stat, Securitatea, şi şeful statului. în fapt, Ceauşescu n-a acordat prea mare atenţie Securităţii, în care nici nu prea avea încredere. Sînt da’te că se- temea de o lovitură de stat dată de acest organ.

. . Reacţia Armatei a fost numai parţial intuită. Cu toate rîcile cultivate de Ceauşescu între Armată şi Securitate (divide et impera !} şi cu toate dezinformările aplicate chiar pe timpul evenimentelor, Armata nu a trecut efectiv şi generalizat la lichidarea-Securităţii. La nivele inferioare ale celor două forţe, care erau planificate a se ciocni sîngeros şi spectaculos, nu au existat decît prin e xcepţie sentimente de ură. Cazurile de excepţie s-au datorat, în principal, următorilor factori : unii lideri, ceau- şişti au căutat să-şi spele păcatele, dînd vina pe Securitate ; unii „eroi'' cu multă fantezie, ori cu nervii slabi au pornit să tragă înainte de a gîndi, verifica, întreba ; erori de înţelegere şi identificare între unităţi din cele două forţe. La nivel superior, în faza de maximă intervenţie (22-23 decembrie), Destinul a adus - împreună doi oameni care au salvat România : general Ştefan Guşe de la Armată şi general Iulian Vlad de la Securitate. Cînd, prim diversiunea organizată" de lideri trădători, aceşti, doi generali au fost scoşi din CC ,

dintre revoluţionari, planul bubul de distrugere şi înrobire a României era, în mare parte, dejucat. I s-au adus unele corective, unele ciripeli, dar în zadar. Intervenţia nu reuşise să-şi atingă scopurile.

- Conflictul între interesele divergente ale diferiţilor invadatori au permis românilor să se trezească la timp şi să dejoace multe acţiuni ale acestora. Mai mult, o bună parte dintre români au revenit complet la realitate, fapt pentru care ar fi extrem de greu, dacă nu imposibil să se organizeze a doua intervenţie informativ-operativă. Un exemplu, de conflict de interese : Forţele de comando şi diversiune maghiare au intrat în acţiune înaintea celor sovietice, creînd un defazaj în timp, folosit de noi pentru restabilirea ordinii şi clarificarea populaţiei.

Unul dintre obiectivele parţial realizate de invadatori o constituie afectarea structurilor informativ-operative ale Securităţii. în această operaţiune, au fost implicate forţe variate : diplomaţi spioni, agenţi" străini din alte categorii profesionale, agenţi locali,' cetăţeni nevinovaţi, manipulaţi prin diversiune şi dezinformare. Din păcate, la operaţiune, au contribuit şi unele cadre cu funcţii mari din Armată.

Pentru acoperirea intervenţiei străine şi a loviturii de stat, majoritatea agenţilor trădători din rîndul românilor încearcă să se ascundă în spatele Revoluţiei populare. Cu alte cuvinte, încearcă să obţină protecţie chiar de la cei pe care i-au trădat. Căci din materialele pe care le deţinem, rezultă că Revoluţionarii s-au ridicat pentru eliberarea patriei de orice fel de dictatură şi nu pentru înlocuirea celei ceauşiste cu una nouă, internaţionalistă. Unii revoluţionari au luat cunoştinţă, întîmplător, de intervenţia străină şi de puciul fesenist, vindecîndu-se de romantism. Toţi revoluţionarii cu care s-a discutat, nu acceptă confiscarea idealurilor Revoluţiei de către o mînă de

reprezentanţi ai inter venţioniştilor străini. Şi asta e foarte bine. Pentru că, în România, adevărata putere legitimă o constituie Revoluţionarii.

Dezinformarea opiniei publice interne şi externe a constituit şi constituie cea mai importantă direcţie de acţiune a reprezentanţilor inter venţioniştilor. Prin toate, mijloacele şi cu toate ocaziile, aceştia se străduiesc să-şi cîştige legitimitate, să pară ceea ce nu sînt : revoluţionari. Pentru demolarea eşafodajului de minciuni ridicat de intervenţionişti şi de colaboraţioniştii locali, propun să se facă publice, prin orice mijloace, .următoarele adevăruri probate deja :

1. Principalii terorişti care au deschis focul asupra organelor de ordine (Armată, Miliţie, Securitate) şi populaţie au provenit din rîndul forţelor intervenţioniste maghiare şi sovietice. Cîteva exemple :

Declară G. G., întreprinzător particular : în ziua de 13 decembrie 19(19, împreună cu soţia, am plecat cu autoturismul către Timişoara, la un botez. La Slatina, am luat în maşină un tânăr subinginer de la Combinatul de alumină din localitate, care mergea la Craiova, la Universitate, unde era student; la fără frecvenţă. La motelul dintre Slatina şi Craiova (pe partea stîngă, mergînd către Craiova, am văzut circa opt maşini străine, Lada şi Jiguli. Am întrebat pe slătinean :

- Ce mai bişniţeală bulgarii pe frigul ăsta şi la sără-cia noastră ?

Tînărul subinginer mi-a spus că nu sînt bulgari, ci ruşi. A precizat că nu au nimic de vînzare şi „trec în prostie", de cîteva zile, către Timişoara şi Iugoslavia. L-am lăsat, pe tînăr la Universitatea din Craiova; iar noi am mers întins la Timişoara. Pe drum, am depăşit cîteva maşini sovietice. Am petrecut la botez, iar pe 16 decembrie 1989, dimineaţa, am plecat către Bucureşti.

La cantonul silvic de lîngă Caransebeş, am oprit, coborînd cu soţia în pădure, pentru necesităţi fiziologice. Cînd am revenit la maşină, „pe partea opusă a şoselei erau oprite patru maşini Lada cu numere sovietice. Ocupanţii, numai bărbaţi maturi, coborîseră şi se certau în limba română
şi o limbă slavă, probabil rusă. Unul a afirmat clar, treaba a început, iar noi n-am ajuns. Din rusă am înţeles numai cuvîntul bîstro (repede!). Am plecat liniştit către Bucureşti, am trăit Revoluţia şi am uitat de întîmplare. Acum mi-am adus aminte.

Declară R.V.E.Z., funcţionar la abatorul Bucureşti ; în mod normal, ambasada URSS din Bucureşti lua de la noi cîte 110 kilograme de carne în fiecare zi. De pe 18 decembrie, au comandat cîte 800 de kilograme. Am comentat cu un coleg : Ce p...a măsii, s-au înmulţit rozătorii în prăvălia rusească ?

Declară S.V., ofiţer în rezervă din TJSLA : în- ziua de 21 decembrie 1989 am asigurat măsurile antiteroriste la mitingul „de adio". în mulţime, am identificat şi luat în supraveghere opt bărbaţi ciudaţi : toţi erau îmbrăcaţi aproximativ la fel (loden, pălărie), toţi fumau deodată, stăteau în grup. Unii arătau a slavi, alţii -- asiatici. La un moment dat, au scos din buzunare globuri de pom, le-au dat foc de la ţigări şi le-au aruncat în mulţime ; în globuri erau petardele care au pus mulţimea în mişcare.

M-am apropiat de ei şi am mers cu valul de oameni, în dreptul magazinului de textile de vis-a-vis de hotel Bucureşti, au scos din buzunare cîte un pachet învelit în hîrtie de ziar şi au spart vitrinele. Am luat un pachet : era o jumătate de cărămidă învelită în ziar. Tipii nu cunoşteau limba română. Strigau numai. Huo ! şi urlau. Ceilalţi cetăţeni vorbeau, inclusiv cu ei, dar ei nu răspundeau. Cînd au apărut miliţienii, străinii au

împins cu forţa un grup-de ţigani, şi s-au fofilat, lăsîndu-mă blocat în mulţime.

Declară C.P., şef al Biroului de contraspionaj din Direcţia informaţii din Marele Stat Major : În noaptea de 22-23 decembrie, viceamiralul Ştefan Dinu, şeful Direcţiei informaţii mi-a comunicat -că în România are loc o lovitură de stat cu sprijin sovietic. Era necăjit de acest lucru şi mi-a precizat că şi activitatea Direcţiei informaţii se va reduce drastic. Am plecat în birou, mi-am adunat subordonaţii şi i-am informat cu cele-aflate. Maiorul S.F. a propus să distrugem, arhiva B (spioni sovietici). După discuţii aprinse, am hotărît să nu distrugem nimic ; era preferabil să ne împuşte sovieticii, pe care îi lucrasem, decît românii (pentru distrugere de documente secrete).

Declară O.B., revoluţionar : în ziua de 28 decembrie 1989, am mers la restaurant împreună cu un prieten şi cu ANDREI, corespondent al Agenţiei de ştiri NQVOSTL (URSS). După ce s-a îmbătat, ANDREI a spus : Treaba din România nu a ieşit conform planurilor noastre. Să vedem ce se va întîmpla la noi. ANDREI vorbea la per-fecţie limba română. Din verificări, rezultă că ANDREI de la NOVOSTI era ofiţer KGB , acoperit ca jurnalist, folosit pentru întîmpinarea delegaţiilor din România. Avea darul beţiei, iar în stare de ebrietate recunoştea că e ofiţer. Nu a fost acreditat ca jurnalist în România. Probabil a fost adus numai pentru intervenţie.

Declar al. A., revoluţionar, aciuai jurnalist : Nikolal Morozov, corespondentul TASS (URSS) lansa ştiri false în mulţime, la un capăt al Pieţi Palatului, apoi le recepţiona şi le transmitea, de la alt capăt. N.N. : Din verificări,' rezultă că Nikolai Morozov era colaborator KGB . căsătorit cu o românca (fiică de general în rezervă din Armată). TASS a transmis mai multe ştiri sîngeroase, de natură să ridice poporul împotriva Securităţii. Printre altele, şi aceea potrivit căreia

Securitatea din Timişoara ar fi ucis circa 800 de copii, dintre care 40 la un spectacol de păpuşi. Din analiza conţinutului ştirilor transmise, rezultă că Morozov era coordonat de către Departamentul dezinformare, diversiune şi propagandă al KGB şi a participat la războiul psihologic din România, prin ştiri de natură a incita populaţia împotriva serviciilor secrete locale. În urma deconspirării sale în presă, a fost retras de la post. Continuă însă să publice, în calitate de corespondent, la EXPRES MAGAZIN.

, Mărturii filmate pe casete video : în noaptea de 22-23 decembrie 1989, autoturisme cu nume de înmatriculare ungureşti, trec prin Arad şi Timişoara, Ocupanţii lor deschid foc asupra sediilor de miliţie şi securitate, dar şi asupra populaţiei civile. în aceeaşi noapte, sînt desanţi paraşutişti în oraşele Craiova, Braşov (unde sînt întîmpinaţi cu balizaj), Cluj, Huedin, Sibiu, Satu Mare, La ora 2.40 generalul Guşă este informat că, la Otopeni, au aterizat 6 elicoptere cu terorişti străini. Către miezul zilei de 23 decembrie 1989, două escadrile de elicoptere sovietice sînt semnalate deasupra Bacăului, îndreptîndu-se către Bucureşti. Cazul s-a raportat ierarhic pînă la Ion Iliescu.

O mărturie a unui ofiţer M.J. de la Băneasa completează imaginea invaziei şi modalităţilor de colaborare cu autorităţile române,: în noaptea de 22-23 decembrie, generalul locotenent Mocanu Gheorghe, comandantul CAAT, în subordinea căruia intrasem, a comunicat că pe platoul central al Şcolii Băneasa vor ateriza elicoptere sovietice. Ni s-a cerut să nu le atacăm, ci să ne ascundem. Elicopterele nu au - apărut toată noaptea. Dacă apăreau, trăgeam pînă la ultimul cartuş.

Pentru susţinerea şi, ilustrarea aspectelor invaziei, se mai pot anexa declaraţiile unui ofiţer KGB . participant .la acţiunea din Timişoara, care, ulterior, a

fugit în Franţa ; fotografii cu maşinile şi armamentul recuperat de la cetăţenii sovietici prinşi de Armată la Craiova etc. Sînt sute de astfel de probe.

2. O categorie distinctă de terorişti au constituit-o diversioniştii lichidatori, care au avut următoarele misiuni :

- Lichidarea unor persoane din mulţime, pentru a crea panică, a culpabiliza forţele de ordine (în' a căror sarcină cădeau, automat, morţii), a crea numărul de cadavre necesar propagandei ulterioare.

- Lichidarea unor ostaşi ai Armatei, pentru a ridica suspiciuni împotriva Securităţii şi a dezlănţui războiul civil.

- Afacerea revoluţionarilor şi a trupelor de ordine, pentru a menţine starea de tensiune şi suspiciune necesară preluării puterii de către persoanele anume desemnate prin plan. De asemenea, pentru a justifica lichidarea grăbită a dictatorului şi a crea cît mai multe „probe" pentru propaganda prin mass-media şi zvonul public.

- Răspîndirea de zvonuri (verbal şi în scris) de natură a dezvolta conflictul intern, a menţine starea de suspiciune şi teamă, a crea noi „terorişti".

Cîteva probe în susţinerea argumentelor.

- Declaraţii (publice n.n.ale medicilor care au tratat revoluţionari din zona Intercontinental Bucureşti : în foarte multe cazuri, aceştia erau împuşcaţi de aproape, în spate. Forţele de ordine nu aveau interes să ucidă -persoane, creindu-şi culpe penale.

- Declară P.S., scriitor şi jurnalist ; în ziua de 23 decembrie .1989, către prînz, mă deplasam împreună cu un cetăţean străin către aeroportul Băneasa. Trecînd de podul Băneasa, am auzit foc de armă şi am oprit, în faţa noastră, la circa 80 de metri, rula o Dacie albastră care, de asemenea, a oprit. Din ea a coborît

un bărbat foarte elegant, în palton maron. Avea circa 50 de ani, era grăsuţ, de talie medie, Am reţinut, ca semn particular, o frunte înaltă cu un început de chelie şi părul dat peste cap. Individul a trecut strada către un AR,O de Armată care se oprise între pomi. Am auzit focuri de pistol, apoi individul a revenit la Dacie şi a plecat. Am mers cu străinul la locul faptei şi am găsit doi soldaţi împuşcaţi în cap. N.N. La acea oră, securiştii, culpabili- zaţi prin televiziune şi zvon public nu îndrăzneau nici să respire. Stăteau în unităţi, ori în alte locuri, departe de loc.

- Declară D.V., inginer, revoluţionar : în ziua de 23 decembrie, către prînz, eram cu mai mulţi revoluţionari în Piaţa Dorobanţi. Acolo, am reţinut un bărbat înalt, blond, bine făcut. Avea la el un pistol cu care se trăsese şi cartuşe. Avea un nume care se termina schi. A fost predat Armatei, N-am auzit de el.

Declară C.E., ofiţer activ din Armată : în ziua de 23 decembrie 1989. către prînz, tinerii revoluţionari de la intersecţia străzilor- 1 Mai şi Miciurin au răsturnat o maşină care nu oprise la somaţii. Era un microbuz vopsit în alb şi verde. Din el au fost scoşi trei cetăţeni israelieni, tineri, solizi, tunşi scurt, înarmaţi cu pistoale calibrul 9 milimetri, pentru care aveau cîte două încărcătoare a 16 cartuşe. Pistoalele erau folosite. Ei ştiau româneşte;, l-am întrebat ce caută acolo şi au răspuns că însoţesc la gară un emigrant. Acest emigrant, aflat în maşină, era originar din România. Le-am spus că drumul către gară nu duce pe acolo. I-am întrebat de ce umblă' înarmaţi. Au răspuns că lucrează la ambasada Israelului din Bucureşti şi umblă înarmaţi pentru a se apăra. Mi s-a părut ciudat că toţi erau echipaţi în scurte de tip Qomandq,. aşa că am controlat maşina, în ea am găsit o staţie radio de mare putere şi alimente reci: conserve şi ciocolată în cantităţi mari. I-am considerat terorişti, i-am înregistrat

în caietul de evidenţă de la unitate, cu toate datele rezultate. din documente, şi i-am predat delegaţilor Marelui Stat Major. N..N. : În timp de tulburări sociale, funcţionarii- ambasadelor nu se amestecă în mulţime şi, mai ales, nu umblă înarmaţi, pentru a nu cădea pradă suspiciunilor, E bizar şi faptul că indivizii aveau staţie şi hrană rece.

- Declară T.S.. militar în termen ; în faţa Comandamentului infanteriei- şi tancurilor- din Bucureşti am prins doi terorişti cu arme automate. Unul era în vârstă, ciung şi afirma că face parte dintr-o unitate pregătită undeva la subsolul unor clădiri din provincie. Tînărul nu avea mai mult de 20 de ani şi nu vorbea deloc:.

- Declară Al., revoluţionar din sediul CC , aciuat jurnalist : în noaptea de 2 decembrie eram în CC , împreună cu un grup de militari şi revoluţionari. Un soldat a urcat la etajul cinci şi, -în scurt timp, ne-a strigat că acolo sînt doi terorişti. îi somase de la spate, să nu se întoarcă. Am ţâşnit cu toţii către etajul cinci. Teroriştii au pus armamentul încet pe podea şi au ridicat mâinile:. M-a frapat că erau raşi proaspăt. Primul era brunet, de peste 1,80 metri înălţime; tuns scurt, îmbrăcat într-o salopetă de culoare olive, peste care,purta o jachetă neagră, prinsă cu trei bride. Pe spatele jachetei era scris TIG , cu litere albe. Avea un pistol mitralieră de construcţie necunoscută nouă : scurt, cu încărcătorul drept cu un fel de lunetă şi cu dispozitiv lateral de măsurare a temperaturii. Calibrul acestei arme era redus - poate să fi fost 5,2 milimetri. Al doilea terorist, era şaten, tot peste 1,80 metri înălţime, tot tuns scurt. Avea un pistol mitralieră: românesc şi încărcătoarele unite cîte- două. cu scotch. Teroriştii au fost predaţi la etajul doi. la Armată. De ei trebuie să ştie căpitanul Calmuţchi şi locotenentul Samuilă„ cercetaşi de la Armată care au luptat cu noi

În CC . N.N. :' Obiceiul de a uni încărcătoarele de pistol mitralieră cîte două nu există în Armata română, deoarece efectivele ei nu au participat la lupte, în ultimele cinci decenii. Această metodă a fost folosită de către trupele sovietice din Afganistan, de luptătorii palestinieni din Liban şi la alte forţe.

Mărturii privind această categorie de terorişti sînt multe. Iată, de exemplu, o listă cu numele de maşini teroriste care era difuzată în Bucureşti, în zilele de 23-24 decembrie : 3-B-6969 ; l-B-l655 ; 17-B-3476 ; 35-03-6522 : 37-B-7546 ; 37-B-7552 ; 6-B-6003-Dacie roşie ; 6-B-2122. Multe asemenea liste" erau afişate pe străzi, ori difuzate de necunoscuţi. Se susţinea că din aceste maşini s-a tras asupra populaţiei. Probarea adevărului în aceste cazuri e dificilă : unele maşini puteau fi furate, în alte cazuri poate fi vorba de diversiune, respectiv de învinovăţirea unor persoane a căror numere de maşină fuseseră luate din fugă, cu aproximaţie, ori la întâmplare, în scop de răspândire a suspiciunii. Posibil, însă, ca printre maşinile respective să fi fost şi cele folosite de terorişti.

Una dintre cele mai perverse acţiuni diversioniste întreprinse de aceşti agenţi a fost răspândirea în Bucureşti, la data de 23 decembrie 1989, a zvonului că şi generalul Ştefan Guşe e mort. Posibil, chiar, să se fi hotărât lichidarea dînsului, după ce, la miezul nopţii de 22-23 decembrie, refuzase „ajutorul" sovietic. (Deţin casete video din care rezultă acest lucru.)

O altă categorie importantă de terorişti au fost cei creaţi prin diversiune. De îndată ce diversiunea a pornit la postul naţional de televiziune, orice securist ori miliţian a devenit automat suspect sau chiar vinovat. Nici un fel de alibiuri, nici un fel de probe nu erau admise. Acţiona prezumţia absolută de vinovăţie şi interdicţia de a o spulbera prin probe. Acestei diversiuni au căzut apoi pradă şi militari din Armată ori

revoluţionari. Cîteva dintre sutele de exemple de acest fel :

Maiorul Plătică Vidoviei Ilie de la o unitate a Armatei din Galaţi arestează, la data de 25 decembrie 1989, pe colonelul Ţîrcă Aurel (comandantul Gărzilor patriotice) precum şi pe toţi cei 21 de membri din conducerea CFSN , printre care : profesor Apostol Gurău, inginer 'jh.stan.tin Barau, actorul Vasiliu. îi acuză de complot şi îi prezintă, în repetate rînduri, mulţimii dezlănţuite, drept Corişti. Ziarul local, Viaţa liberă, răspândeşte vestea şi provoacă panică în tot judeţul. Acoliţii, maiorul Plătică măreşte numărul arestaţilor cu cîţiva ofiţeri din Armată. îi interziseserã sã deconspire un obiectiv ALA din zonă. în aceeaşi zi, din ordinul maiorului Plătică, toţi arestaţii sînt aruncaţi într-un bunker ALA, aflat la 30 metri sub pământ, la periferia Galaţiului. Acolo, stau, în frig şi foame, timp de trei zile, până când sînt eliberaţi de procuratură. Comandantul M.U. din zonă, generalul Rizea, îl cheamă pe ofiţer, la data de 5 ianuarie 1990, pentru cercetări, în stare de arest. A doua zi, ministrul apărării naţionale, general colonel Militaru Nicolae, îl eliberează şi-l impune în conducerea FSN Galaţi. în mod a totul suspect, ofiţerul trece în rezervă, candidează în alegeri pe liste FSN şi este ales senator de Galaţi. Foştii arestaţi încearcă zadarnic să-şi afle dreptate : procuratura e blocată de imunitatea parlamentară.

Alt caz : Lupu Cristian, originar din Bucureşti, căsătorit, avea un copil de grădiniţă, în ziua de 22 decembrie 1989 a participat la Revoluţie, în zona televiziunii. În decembrie 1989, ora 10,30 a anunţat-o, telefonic, pe soţia sa că se află la Spitalul de urgenţă, are o rană ; şi va reveni acasă la ora 22.00. Ulterior, este prezentat pe postul de televiziune ca terorist rănit, de origine bă (Lupu Cristian era brunet şi avea un uşor defect de vorbire). în filmul de televiziune, un anchetator

nevăzut îl acuză de terorism şi-l Întreabă ce caută ân românia. Pe data de 24 decembrie 1989, este găsit de unchiul său, la morga din Vitan, într-un sicriu, cu o inscripţie pe piept, făcută cu carioca. TERORIST. Personalul medical nu poate da relaţii cum a murit.). Alt caz. în ziua de 23 decembrie 1989, în jurul orei 1,00, locotenent-colonelul Gheorghe Trosca, şeful de stat major al Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă, pleacă cu un grup de luptători din subordine în zona sediului Hanover Trust (Universitate), unde se semnalase un terorist care trăgea de pe un bloc. Cînd au ajuns, teroristul, echipat în uniformă de gărzi patriotice, era lichidat. Un cetăţean din zonă le-a arătat garsoniera din care ieşise, în garsonieră, s-au găsit o uniformă militară de Armată şi o sticlă de vin, din care se băuse jumătate. Alte elemente nu au fost reţinute de martor. Ofiţerul a raportat cazul la dispeceratul Armatei. în aceeaşi seară, colonelul Ardeleanu, comandantul USLA, aflat în sediul central al Ministerului Apărării Naţionale, cheamă în drumul Taberei un grup de uslaşi pentru a neutraliza teroriştii infiltraţi în clădirile din jurul ministerului respectiv. Locotenent colonel Trosca Gheorghe ia trei grupuri de intervenţie, cu trei vehicule blindate uşoare (AB1). Ajuns în zona ministerului, Trosca a raportat prin staţie (şi a fost înregistrat la unitatea de bază) că, în faţa sa, sediul Ministerului Apărării Naţionale era atacat de o subunitate a Armatei, formată din 7-8 TAB-uri, două camioane cu militari (două plutoane ?) şi două ARO. A fost ultimul raport al colonelului erou Trosca Gheorghe. Asupra celor două ABI-uri, cu care ajunsese în Drumul Taberei (un ABI rămăsese în pană în zona Gării de Nord), s-a deschis foc de pe tancurile şi TAB-urile din curtea Ministerului Apărării. Opt dintre ei au murit. Cei cinci supravieţuitori (Ştefan Soldea, Romulus Gîrz, Petre Găinescu. Ionel Păduraru, Constantin Isac) au

putut citi, a doua zi, în jurnale, faptul că teroriştii securişti de la USLA au atacat sediul Ministerului Apărării Naţionale, în care se afla noua conducere a ţării. Evenimentul pare să aibă legătură atît cu cele raportate de ofiţer anterior cît şi cu ceea ce urma să se petreacă în ziua de 24 decembrie 1989, în sediul Ministerului Apărării Naţionale : întîlnirea liderilor FSN cu ambasadorii URSS şi SUA. Despre pregătirea acestei întîlniri, se cunoştea încă de pe 23 decembrie, cînd şoferii ambasadorilor au recunoscut traseul. Cu acest prilej, maşina ambasadorului american a fost găurită de un glonţ. De ce era important ca la această întîlnire să se poată prezenta ambasadorilor nişte „terorişti securişti:' atît de fanatici încît atacau şi reduta Armatei, păzită de forţe echivalente cu o divizie ? Diversiunea poate prinde la civili, nu la militari : Trosca Gheorghe era ofiţer de trupe chimice, originar din Armată, un tip bonom şi
jovial, deloc belicos ori sîngeros. Cu forţele sale n-ar fi reuşit nici să ajungă la poarta ministerului, dar să mai treacă de barajul de zeci de tancuri.

Un alt caz de creere de terorişti şi blocare a forţelor Armatei prin diversiune s-a întâmplat la Galaţi. Colonelul Pancea Teodor, şeful Centrului Militar Judeţean, fost ofiţer al Direcţiei informaţii din Marele Stat Major, însoţit de o grupă de cercetare, s-a prezentat la unitatea de tancuri din localitate, unde a arestat pe comandant şi a adunat cadrele în clubul unităţii (un fel de arest mascat). Militarii Armatei au reacţionat aşa cum era cazul : au dezarmat gorilele colonelului Pancea şi l-au arestat pe impostorul care se prezentase ca fiind noul şef al Marelui Stat Major. Şi aici au apărut minuni", care nedumeresc Armata. Generalul Militaru l-a eliberat pe colonelul Pancea şi l-a avansat în funcţia de şef al Direcţiei Informaţii din Marele Stat Major. Mai mult, omul oare arestase

comandantul tanchiştilor gălăţeni a ajuns consilier al Preşedintelui. Bizar nu ? Şi mai. bizar e faptul ca documentat de presă Cu numeroase abuzuri, colonelul Pa neon a fost menţinut în funcţie la Preşedinţie. Absolut „întîmplător", în momentul cînd colonelul Pancea Teodor arestase comandantul unităţii de tancuri, nişte coloane motorizate sovietice se agitau peste Prut, la cîţiva kilometri de Galaţi.

Cazul de „terorism" de la Sibiu, creat de maiorul Dragomir Aurel, comandant al garnizoanei, cuprinde cîteva sute de'pagini. Pe scurt, ofiţerul avea „proptele" zdravene în CC , care l-au introdus mai întîi în Direcţia a cincea din Securitate, apoi l-au propulsat în înalta funcţie de comandant al Şcolii militare de ofiţeri „Nicolae Bălcescu" din Sibiu. Avansarea sa era cu totul ieşită din comun : funcţia era de general maior, implica maturitate şi răspundere, iar alţi destui ofiţeri serioşi o meritau. Alesul „pilelor", Dragomir, a declarat către un martor că a primit de la generalul Hortopan, comandantul infanteriei şi tancurilor, ordinul de „a termina cu Securitatea şi Miliţia din Sibiu". Ca urmare, a declanşat un adevărat război în oraş, trăgînd inclusiv cu rachete. Au căzut, pradă înscenării zeci de persoane nevinovate, militari şi civili de-a valma. Şi la
el apar lucruri curioase : nu este deferit justiţiei militare,, ci, din contră, e plimbat prin diferite funcţii şi garnizoane, pentru a i se şterge urma. Nici în urma scandalului de presă, Armata nu l-a deferit justiţiei. Se pare că deţine da’te compromiţătoare la adresa marilor şefi. Posibil ca generalul Hortopan să fi iniţiat aceste măsuri pentru a se uita cine a condus represiunea de- la Intercontinental-bucureşti.

4. În cîteva zeci de cazuri, militari de diferite grade, aparţinînd Ministerului de Interne, au fost ucişi, schilodiţi sau maltrataţi de către populaţie ori militari din Armată$ pentru simplul fapt că aparţineau

organelor incriminate prin televiziune. Cele mai sîngeroase mutilări s-au petrecut în Ardeal (locotenent Agachi Aurel din Securitate şi plutonier Cheucheşan Liviu, din Miliţie).

Maiorul de securitate Ionescu Darian din Direcţia a cincea, a rămas voluntar şi neînarmat în sediul unităţii sale, pentru a preda revoluţionarilor documentele. A fost considerat un periculos terorist, bătut pînă la desfigurare de către civili şi militari. Ajuns la Spitalul de urgenţă, a fost ţinut în cătuşe, bătut şi interogat. Cu această ocazie, a văzut şi alte persoane arestate pentru terorism (doi bărbaţi şi o femeie, pe care nu-i recunoştea a fi cadre din Securitate). În continuare, a fost anchetat timp de două luni, la o unitate militară de aviaţie. Nu i s-a găsit nici o vină, fapt pentru care a fost eliberat, la data de 12 februarie 1990. Peste două zile a fost ucis prin înjunghiere.

Alt caz. Unul care ar stîrni rîsete, datorită stupidităţii unor persoane, dacă nu ar fi tragic prin urmările sale. Cunoscutul handbalist Dan Marin de la Dinamo a fost oprit pe stradă de către un grup de revoluţionari, secondaţi de un militar bizar, îmbrăcat cu o scurtă bleumarin peste uniformă şi înarmat cu pistol mitralieră (am fotografia). A fost întrebat dacă are armă şi ofiţerul a confirmat că posedă în dotare, pistolet. Drept urmare, a fost bătut cumplit şi prezentat pe postul de televiziune drept terorist.

Alt caz. Sîrhu Ion, subofiţer la Circa 13 Miliţie Bucureşti, Serviciul pază-ordine, detaşat pe timpul evenimentelor la Circa 10 Miliţie. A fost prins de mulţime, în uni
formă, bătut cumplit şi prezentat la televizor drept terorist. De remarcat un fapt îmbucurător şi semnificativ : subofiţerul a fost salvat de la linşaj de către un militar în termen din Armată.

5. Multe cazuri, considerate de terorism, sînt, în fapt, erori de comandă, de identificare ori de folosire a armamentului.

Cazul cel mai edificator. Popularul actor Horia Căciulescu a fost împuşcat, din eroare, de militari ai Armatei care asigurau paza Palatului 'telefoanelor. Nu au apucat să-i vadă faţa căci, neîndoielnic, nici un militar al Armatei nu avea nimic de împărţit cu regretatul comic Horia Căciulescu.

Alt caz care, însă, pare cam bizar. Adică, ridică suspiciuni asupra poziţiei faţă de Revoluţie a unor mari comandanţi din Armată. în seara zilei de 22 decembrie 1989, o unitate de paraşutişti din Buzău a primit misiunea de a veni la Bucureşti pentru ,,a elibera sediul CC , sediul televiziunii, sediul radioului",, Deplasarea de la Buzău la Bucureşti s-a făcut cu aparate AN-26. La aterizarea pe aeroportul Otopeni, paraşutiştii au fost întâmpinaţi cu foc de către garda aeroportului, formată tot din militari ai Armatei. în conflictul fraticid au căzut trei paraşutişti (un locotenent şi doi soldaţi) şi opt militari din gardă. Măcelul a fost stopat de către maiorul Manea (actual colonel) din Comandamentul Aviaţiei Militare care, cunoscut fiind de ambele tabere, a reuşit să le liniştească. Printre supravieţuitorii acestui bizar accident, se numără maiorul Stanciu, căpitanul Aniţei şi locotenentul Crăciun Teodor (actual toţi au grade superioare celor deţinute la 22 decembrie).

Un alt caz. În noaptea de 22 decembrie 1989, santinela din postul 2, din curtea Ministerului Apărării Naţionale a împuşcat din eroare pe comandantul gărzii, un locotenent major, blond, înalt de peste 1,80 metri. În aceeaşi noapte, faimosul grup al celor 41 de cercetaşi ai Direcţiei informaţii, veniţi de la Timişoara, a fost întâmpinat cu foc la intrarea în sediul Ministerului Apărării Naţionale. în conflict, a fost

împuşcat mortal un locotenent, un plutonier cu numele de Grădinara (a fost împuşcat în burtă cu o rafală care a făcut explozie) şi au fost rănite două cadre (căpitanul Roman - la braţ şi un sergent major - la gît). Numai intervenţia hotărîtă a colonelului Constanti- nescu (un paraşutist cu mult sînge rece) a pus capăt măcelului. Dacă ar fi continuat, nu se ştie cîţi mai scăpau. Ca o culme a diversiunii, supravieţuitorii din această grupare de cercetare au fost acuzaţi, ulterior, de către diferite persoane interesate, de participare la terorism. în apărarea lor, pledează declaraţia lui Cernescu (şeful C'I din DIA) şi o videocasetă foarte interesantă, din care merită să spicuim cîte ceva, pentru a înţelege ce se. urmărea prin culpabilizare. Discuţia are loc în sediul CC , în ziua de 22 decembrie, ora 23,50, între două persoane neidentificate. Revoluţionarii sînt agitaţi de atacurile teroriste şi de lipsa de reacţie a aviaţiei. Se fac presupuneri cine atacă. O voce afirmă : Trebuie să fie unitatea militară 01171 Buzău. Direcţia de informaţii. Cea mai periculoasă unitate. Cercetare, diversiune şi luptă antiteroristă prin de- santare. Trebuie identificată ! Acest fragment de discuţie probează faptul că nu numai Securitatea era vizată pentru lichidare, ci toate serviciile informative ale ţării - respectiv şi cele ale Armatei. De fapt, pe data de 10 ianuarie 1990, generalul Militaru a desfiinţat prin ordin Direcţia de contraspionaj militar.

6. Unele mişcări ale aviaţiei militare au fost cam ciudate, indicînd fie o derută extremă, fie ceva mult mai grav. Exemple :

Relatează D.H. şi I.C. pescari lipoveni de pe Lacul Roşu : în ziua de 22 decembrie 1989, la prînz, două avioane MIG au apărut în zona complexului hotelier Pitcova, mitraliind zona. Au lansat apoi o rachetă care a distrus discoteca complexului BTT din Pitcova.

Relatează N.I., locuitor din Sfîntul Gheorghe : În noaptea de 22-23 decembrie 1989, precum şi dimineaţa zilei de 23 decembrie, mai multe elicoptere s-au învîrtit în jurul localităţii. De la Sulina ni s-a comunicat, prin telefonul primăriei, că, în Sfîntu Gheorghe, vor veni teroriştii cu Ceauşescu pentru a scăpa din ţară. N.N. : La acea oră, Ceauşescu era arestat într-o unitate a Armatei.

Relatează B.O., ofiţer : în noaptea de 22 decembrie 1989, s-au şters,însemnele Armatei române de pe cîteva elicoptere de la Otopeni şi au fost trimise în misiune, îmi amintesc faptul că unul dintre ele era pilotat de căpitanul Tucumart. Au atacat şi televiziunea pentru a vîna teroriştii.,Misiunea au primit-o în aer.

în zilele de 22 şi 23 decembrie 1989, Cimitirul Ghencea a fost atacat cu aviaţia, pe motiv că acolo, acţionează teroriştii. Prin presă au fost lansate zvonuri privind existenţa unui tunel subteran între cimitir şi locuinţa sorei-dictatorului. Bombardamentul nu a scos la iveală decît morţii din morminte. A avut, totuşi, un efect : a şters definitiv urmele celor care au atacat, din cimitir sediul Ministerului Apărării Naţionale.

Exemple de acest fel sînt foarte multe. Din materialul filmat în Comitetul Central, rezultă o poziţie foarte corectă faţă de Patrie şi Revoluţie a generalilor Ştefan Guşe şi Iulian Vlad. Ambii s-au aflat în mijlocul revoluţionarilor din CC , în zilele de 22 şi 23 decembrie 1989, anihilînd prin telefoanele da’te foarte multe din diversiunile crea’te prin televiziune, agentură, trădări. Cîteva extrase din convorbirile purtate în prezenţa mai multor revoluţionari, printre care : Dumitru Mazilu, Dan Iosif, Dide, Nica Leon, Cazimir Ionescu.

Data : 22. 12. 1989, ora 23,16. Cazimir Ionescu se apropie de generalul Vlad şi-i spune : Se pregăteşte un act de trădare din partea unei false Securităţi ! Generalul Vlad ripostează : Îi împuşcăm, domnule ! Un

revoluţionar necunoscut intervine : Dacă mai moare un singur om... Generalul Vlad Mă împuşcă şi pe mine, că sînt cu dumneavoastră, aici.

în timpul discuţiei menţionate, generalul Ştefan Guşe discută cu cineva de la Aviaţia Militară. Spune : La Alexeni ? Terminaţi cu zvonurile, că înnebuniţi lumea şi nu mai putem conduce !

Generalul Vlad, contactează pe generalul Ghiţă, comandantul Trupelor de Securitate şi verifică dacă toţi oamenii s-au întors dinmisiuni. îl atenţionează să nu plece nimeni din unitate, căci e caz de justiţie militară. Apoi vorbeşte cu cineva de la pompieri şi-l avertizează mijloacele de stins incendii pregătite, pentru a apăra avuţiia statului şi populaţiei, în caz de necesitate.

Data : 22 decembrie 1989, ora 23,40. Generalul Guşe vorbeşte cu generalul Iosif Rus, comandantul Aviaţiei Militare : Nenorociţii s-au urcat pe blocuri şi trag în populaţie. Patrulezi cu elicopterele ! Tragi în cei de pe blocuri ! îmi daţi informaţii.

Ora 23,44. Generalul Guşe vorbeşte cu Costin. îi ordonă să aducă tancurile de la Tîrgovişte în apărarea CC . Ordonă : Nu se trage decît la ordin ! Atenţie foarte mare ! Terminaţi cu zvonurile că mă înnebunesc !

Ora 23,45. Generalul Guşe vorbeşte cu cineva de la apărarea antiaeriană. întreabă : La Baloteşti ? Ce-s cu ele ? Au debarcat ? Dacă sînt străine, se împuşcă tot ! în continuare, generalul Guşe vorbeşte cu generalul Iosif Rus de la Comandantul Aviaţiei Militare : Au debarcat desant ? Paraşutişti ? La Alexeni ? De unde ? Din trei elicoptere ? Dinspre mare, de la Eforie ? Conduci personal această operaţie ! Nu intră unul!

în continuare, la ora 23,49, generalul Guşe alarmează Marina Militară ordonînd : Să nu pătrundă din nici o direcţie l

Ilie Verdeţ prezent în birou, apreciază : Elicopterele îi caută pe Ceauşeşti. (N.N. : La acea oră, Ceauşeştii

erau arestaţi). Generalul Guşe răspunde : îi răzui ! Ăştia-s străini. Sau au avut rezerve de care nu am ştiut eu.

Datla 22 decembrie 1989, ora 23,50. Generalul Ştefan Guşe contactează telefonic televiziunea şi roagă să nu se mai transmită ştiri neverificate, zvonuri alarmiste. Precizează că marinarul ăla (căpitanul de rangul întîi Dumitrescu Emil) să se mai abţină,

Data : 23 decembrie 1989, ora 00,18. Crainicul Petre Popescu cheamă prin televizor oamenii să apere televiziunea şi radioul. Generalul Guşe ordonă : Buliga cu două plutoane, pe tancuri, la radio, pe Nuferilor ! în apărare. În birou intră generalul Militaru, în uniformă, cu epoleţi de general colonel. Discută banalităţi cu revoluţionarii şi cu generalul Vlad. Este cam stingher, între cei care se află de mai mult timp în cameră.

Data : 23 decembrie, 1989, ora 00,20„ Căpitan de rangul întîi Dumitrescu Emil cere prin televiziune trupe de la Focşani, Brăila, Rîmnicu Sărat. Generalul Guşe se înfurie de acest fapt.

Ora 00,28 Generalul Guşe vorbeşte cu cineva şi spune : Ajunge ! Au fost atacate toate comandamentele. Tăiaţi legăturile cu inspectoratele .'! Vlad replică : De ce să le taie ? Le-am dat misiuni.

Ora 00,30. Generalul Guşe primeşte un raport. Ordonă : Comandantul de regiment să ia măsuri să nu se îndrepte către Bucureşti. Iar dacă încearcă să vină,. îi lichidaţi ! Vă apăraţi pînă la ultimul soldat! Generalul Vlad contactează Miliţia şi ordonă să se apere avutul obştesc.

Data : 23 decembrie 1989, ora 1,00. Generalul Guşe vorbeşte cu generalul Mocanu. întreabă : Ce s-a întîmplat ? Din maşini ? ABI-uri ? Şi microbuze ? Lasă-i să tragă şi trageţi şi voi în ei. Fiţi foarte calmi ! Pînă în ziuă e gata. În continuare, generalul Guşe vorbeşte cu generalul Voinea căruia îi ordonă : Să nu pătrundă nici

musca ! Pune telefonul jos şi se adresează revoluţionarilor : Sînt şi zvonuri. Elicopterele au fost pentru dezinformare.

Data : 23 decembrie 1989,-ora 1,18. Generalul 'Vlad este sunat de un subordonat care îi raportează că legăturile telefonice ale Securităţii sînt întrerupte. Generalul Vlad ordonă să fie găsit Pintilie (ministrul telecomunicaţiilor n.n.) şi să le refacă. Generalul Guşe reuşeşte să ia legătura cu televiziunea şi roagă să nu se mai transmită dezinformări. Ordonă ca marinarul ăla, Cico, să nu mai dea ordine în numele dînsului, că destabilizează toată ţara.

Data : 23 decembrie 1989, ora 1,20. Generalul Vlad discută cu Ion Iliescu. îi garantează că întregul aparat este sub controlul dînsului. Ion Iliescu îi cere să dea un comunicat radio. Generalul Vlad promite că-l va da şi încheie cu Să trăiţi l (n.n. A recunoscut pe noul şef al statului).

Data : 23 decembrie 1989, ora 1.40. Intră revoluţionarul Dan Iosif, conducînd un civil înalt, îmbrăcat în palton, cu fular. Dan Iosif explică : Dînsul s-a predat, un coleg al său a fugit. Civilul se prezintă regulamentar generalului Guşe (trecînd pe lîngă generalul Vlad) : Tovarăşe minis- tru, sînt,căpitanul Sălăjan ! Am rezolvat cu... tovarăşul Lăzărescu. Generalul Guşe nu replică nimic. Căpitanul în civil pleacă împreună cu Dan Iosif.

Data ; 23 decembrie 1989, ora 1,57. Generalul Guşe vorbeşte la telefon cu cineva : Terorişti ? De unde au apărut ? Către voi ? Generalul Vlad replică : Sînt forţe care nu renunţă. O chestie foarte urîtă şi foarte periculoasă. în continuare, generalul Guşe dă ordin lui Barta să-i aresteze şi să-i ducă la arestul garnizoanei.

Revoluţionarii aduc un „terorist" îmbrăcat în uniformă de soldat. Generalul Guşe îl întreabă dacă" au armament. Soldatul raportează că au -armament şi

e din U.M. 02852, de la colonelul Moldoveanu. E lăsat să plece.

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,00. Un colonel de artilerie pătrunde furios în birou, spune că s-a tras asupra lui şi cere să se deschidă toate birourile. I se aprobă. Intră colonelul Pîrcălăbescu, comandantul Gărzilor patriotice şi raportează că mai mulţi terorişti cu autoturisme trag în populaţie, în zona Şincai. Pentru anihilarea lor, a trimis cascadorii.

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,05. Revoluţionarul Dan Iosif. răguşit protestează la cele văzute la televizor. Ăştia bat apa în piuă. Fac guvern de activişti de partid şi de actori.

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,10. Generalul Vlad vorbeşte cu un subordonat. îi comunică faptul că e informat că generalul Pleşiţă vrea să facă o prostie. îi ordonă să-l oprească în unitate. (N.N. Generalul Pleşiţă era comandantul unei unităţi de învăţământ din M.I. şi avea sediul la 50 de kilometri de Bucureşti).

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,19. Generalul Vlad este informat de un subordonat că persoane folosind autoturisme cu numere ungureşti au deschis foc asupra sediilor de securitate şi asupra populaţiei în Arad şi Timişoara. Ordonă : Luaţi măsuri pentru stăpînirea situaţiei ! Asiguraţi ordinea şi siguranţa naţională ! în strînsă conlucrare cu Armata !

Data : 23 decembrie 1989, ora 02,20. Generalul Guşe e sunat de căpitanul de rangul întîi Dumitrescu Emil. Generalul Guşe îl atenţionează să nu se mai amestece, să nu mai dea ordine în numele dînsului, să nu mai cheme trupe, îi comunică că la Brăila şi la Rîmnic are „alte minuni de care nu ai habar".

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,31. Vlad primeşte confirmarea că Pleşiţă e în unitate. Vlad afirmă că Ceauşescu e un trădător ordinar.

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,32. Generalul Vlad îl anunţă pe generalul Guşe că, la Braşov, sînt paraşutişti. la sol, pe un teren balizat în prealabil de cineva.

Data : 23 decembrie 1989, ora 2,35. Sună telefonul. Răspunde generalul Ştefan Guşe : Nu este generalul Milea. Generalul Guşe ! la ne panimaiu pa ruschi (Eu nu înţeleg ruseşte). Niet (Nu !) Nemnoşko (Puţin !). Ne ponial (Nu am înţeles !) English ! (Englezeşte !) Eftimescu ? On net zdesi. Zavtra. (El nu-i aici. Mîine). Vsio pariadki. (Totul e în ordine !) Ne znaiu pa ruski! (Nu ştiu ruseşte !)

O fată cu ochelari, Mihaela Ciontu, cunoscătoare a limbii ruse, se oferă să traducă discuţia. Foarte interesantă discuţie ! Vorbeşte fata respectivă, la indicaţiile generalului Guşe : Nu e încă numit ministru al apărării, îi ţine locul şefului Marelui Stat Major, generalul Guşe. A auzit că s-a cerut ajutor (n.n. - interlocutorul străin a auzit. Guşe ; Nici un fel de ajutor ! Totul e rezolvat ! Totul e sub control. Nu ne trebuie nimic !

în continuare, generalul Ştefan Guşe vorbeşte la telefon cu Ion Iliescu şi-l informează despre telefonul de „ajutor" (telefonul la care se află Ion Iliescu - 16.38.58).

Data: 23 decembrie, ora 2,40. Generalul Guşe e informat că a fost atacat aeroportul Otopeni şi a fost încercuită unitatea de la Boteni. Generalul Guşe replică : La Otopeni au venit cu şase elicoptere ? Ultima zvîcnire. îi liniştim ! În continuare, la ora 2,45, generalul Vlad e informat că s-au desanlat paraşutişti la Satu Mare, Cluj, Huedin, Arad, Timişoara, Braşov. Comentează către revoluţionari înseamnă că treaba e serioasă. înseamnă că e mîna ungurilor. O să spună că vin să apere viaţa cetăţenilor de naţionalitate maghiară. La ora 2.50 generalul Vlad raportează unui

şef (se pare ion Iliescu ori Victor Stăn- culescu) despre situaţia din Ardeal.

Data : 23 decembrie 1989, ora 3,00. Generalul Vlad îl anunţă pe generalul Guşe că Armata a atacat sediul Securităţii Timişoara şi a unei unităţi de trupe de securitate din acelaşi oraş. Exclamă : înseamnă că unităţile Armatei au trădat l Tovarăşe Guşe, nu Securitatea trage în oameni, ci unităţile lui Ilie şi ale lui Nicu ! Generalul Guşe ia rapid legătura cu cineva şi ordonă să se comunice că Securitatea e de partea poporului. Că Armata şi Securitatea acţionează împreună. Că Securitatea a trecut în subordinea Armatei. Roagă să se transmită la televiziune şi la radio. încheie : Faceţi acest "apel ! Vă rog eu !

Data : 23 decembrie 1989, ora 3,20. Generalul Guşe vorbeşte la telefonul 16.38.58 (Ion Iliescu) şi spune că Armata trebuie să coopereze cu Securitatea în restabilirea ordinii. Generalul Vlad dă un comunicat radiodifuzat către forţele Securităţii şi ale Ministerului de Interne în care precizează că sînt de partea Revoluţiei.

Data : 23 decembrie 1989, ora 5,32. Generalul Mocanu de la CAAT, anunţă că în pădurea Băneasa au fost sem- nalaţi terorişti îmbrăcaţi în combinezoane gri deschis.

Data 23 decembrie, ora 6,31. Generalul Vlad vorbeşte la telefon cu Sandu. I se comunică faptul că s-au doborît 4 elicoptere, Vlad întreabă : Ce însemne au ? Ce naţionalitate ? Uşti sînt la sol ? Au acţionat asupra fabricii de avioane? Foarte interesant? De unde sînt ăştia? Generalul Vlad ordonă : Acţionaţi'împreună cu Armata şi lichidaţi dezastrul ! îmi raportaţi ce însemne şi ce naţionalitate au elicopterele şi paraşutiştii !

Data : 23 decembrie 1989, ora 10,02. Pe bulevardu Magheru din Bucureşti, mai mulţi civili răspîndesc

zvonul că generalul Guşe e mort, Se aud şi focuri sporadice de armă.

Data : -23 decembrie 1989, ora 11,28. Sediul CC . Generalul Ştefan Guşe cu un interlocutor, la telefon : în nici un caz, nu apelezi la ajutor străin ! Nici o nevoie ! Nu apelaţi la alţii! Eu nu apelez la nici un ajutor sovietic ! N-o să apelez niciodată la ajutor străin ! în continuare generalul Guşe pleacă la Ion Iliescu, la telefoane rămînînd generalul Vlad şi profesorul Dumitru Mazilu. în cameră sînt circa opt revoluţionari.

Data : 23 decembrie 1989, ora 11,37. Vlad răspunde la un telefon şi spune : Sigur, cu Revoluţia! Dacă e comando palestinian, îl lichidaţi ! Către toate unităţile de Revoluţionarii, influenţaţi de cele văzute la televizor, spun ceva de Securitate. Generalul Vlad se întoarce şi spune : Vă va condamna istoria ! Ascultaţi ce vă spun ! Păcat! Nu era comandantul trupelor USLA acolo. Pentru ce pe mine m-aţi acceptat în conducere, aici, dacă în restul nu mai aveţi încredere ? Revoluţionarii răspund : Aşa e ! Aşa e ! Ne-au furat sentimentele. Veţi avea cam aceeaşi soartă cu noi. în acest timp, Dumitru Mazilu comunică prin telefon ordine de calmare a populaţiei, restabilire a ordinei şi cooperare între Armată şi Securitate. Interlocutorul se numeşte Puşcaşu, Afirmă că mercenarii sînt irakieni, libieni. şi palestinieni.

Data : 23 decembrie 1989, ora 12,01. Generalul Vlad vorbeşte cu Buşu şi-l întreabă ce naţionalitate au elicopterele. Cere să i se facă legătura cu comandantul armatei de la Craiova, căruia îi spune. De unde au apărut ? Asta vreau să ştiu. Ce naţionalitate au elicopterele ? Cum ? Au mai venit şi altele ? Au venit încă trei şi au debarcat. Măi, tovarăşe general, eşti comandant de armată ! Nu poţi face faţă ? Au coborît şapte ? Cîţi terorişti aţi culcat ? N-aţi putut stabili ? Sînt, oare, străine ? Foarte Interesant ! Generalul Vlad

se întoarce către Dumitru Mazilu şi-i spune: Profesore, situaţia se complică, Daţi-mi la telefon pe generalul Rus, comandantul Aviaţiei Vreau să-l întreb eu ceva. Căci. comandantul lui nu l-a întrebat. În loc de Rus, răspunde la telefon generalul Ionescu . Sînt generalul Vlad. Tovarăşe general Ionescu, ce « va elicopterele astea ? Ale dumneavoastră sînt ? Ce face aviaţia ? Nu apără cerul ţării ? Vă rog să ridicaţi avioanele şi să le doborîţi! O să dau ordin generalului Mocanu., Aduceţi-vă contribuţia! Sîntem în război cu o putere străină ! Şi Armata ce face ? S-au făcut zeci de'raîduri.

în continuare, generalul Vlad vorbeşte cu generalul Mocanu, comandantul CAAT: Tovarăşe general Mocanu, ştiţi cine sînt ! Sîntem în luptă cu o putere străină ! Mac de elicoptere în mai multe locuri. Desant la Craiova, Arad, Deva, Cluj, Huedin, Satu Mare. Ce faceţi ? Tovarăşe general, nu vă înţeleg ! Nu se simte nimic. Ce ordin aţi primit, ? Vă rog să intraţi în luptă ! Vă-ordon să le atacaţi ! în Harghita au devastat sediile MI. Tot securiştii o fac şi pe asta ? Le-aţi denigrat, le-aţi terminat ! (n.n. : organele MI) Greşit aţi procedat !

Data : 23 decembrie 1989, ora 13,15. Sună telefonul şi răspunde un revoluţionar. Anunţă cu voce tare că un elicopter al Armatei a aterizat în Triaj, iar din el coboară desant terorist. Generalul Vlad face un semn de neputinţă. Generalul de rezervă Ştefan Kostyal, aflat în birou, spune că Mocanu i-a fost subordonat şi se oferă să plece la acest general pentru a-i spune să acţioneze. Pleacă cu încă cineva.

în acest timp, generalul Vlad comentează către Dumitru Mazilu: E o trădare, totuşi Sînteţi convins ? Eu sînt convins ! Generalul Vlad încearcă să ia legătura telefonic cu generalul Rus Iosif, dar nu răspunde nimeni. Ca atare, ia legătura cu un şef din Marele Stat Major (se pare generalul Stănculescu ori Guşe). Spune : Tovarăşe general, treimii: luaţi o hotărîre

istorică ! Ori este o trădare a acestei, cauze căreia ne-am dedicat, ori un complot. Nu s-a acţionat cinstit ! Vă rog să scoateţi la luptă unităţile Armatei ! Am impresia că unii comandanţi de unităţi şi mari unităţi nu luptă ci se eschivează. Vă rog, operativ ! în primul rînd, să salvăm ce sa cucerit aici, în Capitală !

în acelaşi timp, sună cineva de la Armată, din Bacău. Raportează că două excadrile de elicoptere sovietice au intrat în ţară şi se îndreaptă către Bucureşti. Generalul Vlad se întoarce către Dumitru Mazilu : Ştiţi ceva ? Mazilu răspunde : Vă rog, asta e o hotărîre politică, O ia cine trebuie. Daţi telefon pe guvernamental şi vorbiţi cu Iliescu.

Generalul Vlad se ridică să plece. Revoluţionarii îl roagă să stea cu ei. Generalul Vlad se aşează la telefon şi cere să vorbească cu generalul Guşe. Dumitru Mazilu informează pe cineva despre situaţia elicopterelor sovietice. Precizează : Atitudinea mea e să nu se intervină. Bine că aţi vorbit cu ambasadorul. Să nu intervină ! Avem încredere în forţele noastre.

Sună cineva de la Bacău. Anunţă că cele două escadrile de elicoptere sovietice au depăşit Bacăul şi merg către Bucureşti. Dumitru Mazilu vorbeşte în continuare cu persoana de mai înainte : Domnule, stăruiţi la ambasador ! Nu avem, nevoie. Nu vreau să mînjesc numele de schimbare.

Generalul Vlad se ridică furios: Armata a trădat! La Sibiu, se pregăteşte să execu’te securiştii şi miliţienii.

Generalul Vlad anunţă că pleacă. Revoluţionarii îl roagă să rămînă cu ei. Vlad pleacă, rămînînd în birou, ca şef, Dumitru Mazilu.

OBSERVAŢII

în timp ce generalii Vlad şi Guşe se străduiau să pună ordine în ţară, pentru a opri vărsările de sînge. Forţele diversioniste acţionau prin televiziune, radio,

zvon public şi dezinformarea Armatei pentru dezvoltarea stării d< haos, suspiciune şi măcel fraticid.

La diversiune au participat, se pare, forţe aeriene şi aeropurtate străine, Nu se poate exclude însă nici înscenarea actului de către forţe specializate în război electronic. Totuşi, din atîtea debarcări de trupe, cu atîţia para- şutişti, nu se putea să nu rămînă nici o urmă : morţi, răniţi, aparate doborîte etc. Militarii în cauză au raportat clar : paraşutişti la sol, or aceştia nu se pot imita prin procedee electronice. La fel, Bacăul a raportat în plină zi, pe lumină, trecerea elicopterelor sovietice. Nu erau imitaţii. Ori. au fost cu adevărat, ori au raportat fals, în scop de diversiune. Aici nu încape îndoială.

Telefonul primit de generalul Guşe, în limba rusă, direct în sediul CC , era o diversiune menită să-i verifice poziţia faţă de sovietici şi să-l compromită. El a fost dat nu din URSS , ci din Bucureşti. Argumente :

Ministrul apărării al URSS cunoştea din data de 22 decembrie 1989, ora 12,00, că ministrul apărării naţionale, generalul Milea Vasile, se sinucisese. În acea zi, la ora 11,00, Ilie Ceauşescu, secretarul Consiliului politic Superior al Armatei şi vice-amiralul Ştefan Dinu, şeful Direcţiei informaţii chemaseră la sediul din Drumul Taberei pe ataşatul militar sovietic şi-l informaseră cu situaţia din ţară. Orice ataşat militar transmite o astfel de ştire cu maxim de operativitate. Mai mult, ştirea sinuciderii ministrului Milea Vasile a fost făcută publică, prin radio- televiziune, astfel că a fost preluată imediat de Moscova. Conform ştirilor agenţiilor sovietice, la ora 15,00, Mihail Gorbaciov a întrerupt o şedinţă în care se afla şi a chemat la o discuţie pe şeful KGB şi pe ministrul apărării.

Alt argument : Ministrul sovietic al apărării nu avea de unde şti că în biroul lui Apostolu din CC (Unde lucrau Ştefan Guşe şi Iulian Vlad) ar fi putut fi cineva

din conducerea Armatei. Mai mult, ministrul sovietic al apărării avea un loc unde, în mod obligatoriu, era cineva din conducerea operaţiunilor comune : grupa de ofiţeri din Marele Stat Major care ţineau legătura cu Comandamentul Forţelor Armate Unite. Normal era ca ministrul sovietic al apărării să contacteze conducerea Armatei române la sediul ei, inclusiv în biroul ministrului român al apărării, unde se afla generalul Stănculescu. Concluzia : Cel care a sunat şi a vorbit în limba rusă, cunoştea locul unde se aflau generalii Guşe şi Vlad, precum şi numărul de telefon din încăperea respectivă. Fusese, deci, în noaptea respectivă, în sediul CC , ori trimisese un agent dublu. Doi absolvenţi ai Academiei Militare Voroşilov din URSS , vizitaseră acel birou : Nicolae Militaru şi Ştefan Kostyal, ambii din gruparea complotistă filo-sovietică, ambii vorbitori de limba rusă.

Concluzia : Constatînd că generalii Guşe şi Vlad nu acceptă ajutor sovietic şi sînt hotărîţi să' lupte împotriva invaziei pînă la ultimul om, diversioniştii i-au izolat, i-au aruncat în poziţii inferioare (unde nu mai puteau cunoaşte ce „afaceri" se încheiau pe spatele poporului român), iar pe Vlad l-au şi condamnat.

Securitatea naţională a fost în întregime de partea poporului şi Revoluţiei.

VOR BLESTEMA URMAŞII.

Ascunderea unor fapte atît de firave precum cele petrecute în decembrie 1989, este deosebit de periculoase pentru toată lumea. Primii aliaţi în viorirol sînt ei Iar cei care le ascund în primul rînd, pe baza lor ascunse, ei pot fi şi sînt şantajaţi de anumite puteri străine să facă jocuri contrare intereselor româneşti. În al doilea rînd, unii au cam început să moară în condiţii suspecte : generalul Gică Popa, Ştarc, generalul Cerbu, refiroalnl Tatomir... Mulţi alţii Civili şi militari. Inclusiv

oldnl. în al treilea rînd, cei care ascund fapte ilegale şi ¡morilo, cad sub incidenţa legii şi moralei. în al patrulea rînd, cei care tac asupra unor evenimente atît de grave, devin aproape automat suspecţi. în al cincilea rînd, şefii care invocă interesul naţional în apărarea cumplitelor secrete ale sîngerosului decembrie îşi iau cam prea mare răspundere : dacă e vorba de interes naţional, poporul trebuie să hotărască în deplină cunoştinţă de cauză.

Ca jurist şi specialist în spionaj-contraspionaj militar îmi permit să adresez unele întrebări persoanelor implicate în evenimente, pentru a clarifica situaţia înceţoşată de diversiune şi dezinformare. Nu pornesc de la nici un fel de prezumţie de vinovăţie şi rog pe cei întrebaţi să mă creadă că sînt mînat de o singură dorinţă :

ADEVĂRUL PENTRU SALVAREA ROMÂNIEI !

DOMNUL ION ILIESCU

- Invazia aeriană sovieto-maghiară a fost reală ori simulată ?

- Dacă a fost reală, ce s-a făcut cu invadatorii prinşi, morţi ori vii, precum şi cu armamentul şi tehnica de luptă a acestora ? Au fost eliberaţi ? S-a făcut un pact cu ei ? Cînd s-a făcut pactul, înainte ori după invazie ? Cine l-a făcut şi cu ce drept ? Ce clauze sînt impuse României prin respectivul pact ? Nu aveţi a vă teme; căci cel mai mare dintre invadatorii, sovieticul, a dispărut ca subiect de drept internaţional,

- Ce cunoaşteţi despre trupele de comando care au_ săvîrşit acte de teroare în Transilvania ?

- Cum vă explicaţi faptul că, la data de 22 decembrie 1989, Armata avea trei miniştri dintr-o dată ? Generalul Ştefan Guşe, care, potrivit legilor militare, devenea în mod automat ministru la moartea generalului Milea ; generalul Victor Stănculescu, numit

în funcţie de Ceauşescu, după moartea generalului Milea, şi confirmat, se pare, de dumneavoastră, în discuţia telefonică de la prînz ; generalul Nicolae Militaru, coleg de conspiraţie cu dumneavoastră, anunţat ca ministru al apărării, prin televiziune, de către căpitanul Lupoi. De altfel, Nicolae Militaru se prezentase la televiziune în uniformă de general colonel. Ulterior, a bîntuit prin CC şi alte locuri cu „treburi".

- Prezenţa concomitentă a trei miniştri ai apărării, fiecare dînd comenzi la Armată, a fost o întîmplare, ori a făcut parte dintr-un plan de derutare şi scindare a Armatei ? Pentru a înţelege bine situaţia, vă reproduc declaraţia unui ofiţer cu o funcţie de răspundere la marea unitate din Iaşi : Nicolae Militaru ne-a transmis ordinul de. a permite trecerea elicopterelor albe, sovietice. Gene-' ralul Guşe a contramandat ordinul.

. . Sînt adevărate afirmaţiile căpitanului de rangul întîi Nicolae Radu, făcute presei, conform căreia grupa-rea complotistă formată din dumneavoastră, Nicolae Militaru, Virgil Măgureanu, Ion Ioniţă, Ştefan Kostyal, Radu Nicolae şi alţii era coordonată de ambasada sovietică din Bucureşti ? Dacă nu sînt adevărate, de ce nu le-aţi negat public şi indignat ? Dacă sînt reale, cum îndrăzniţi să apăreţi în faţa românilor, să le cereţi votul ?

- Aţi afirmat, la televiziune, în văzul întregii ţări, faptul că „teroriştii securişti sînt înarmaţi ca puşcaşi specializaţi în guerilă urbană". Această afirmaţie a determinat vînarea oricărui ofiţer de securitate, fie că era din spionaj, contraspionaj, trupe, antiterorism etc. Mai mult, singura unitate a Securităţii specializată în luptă
armată, Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă, a fost considerată unitate teroristă, lipsind astfel Revoluţia de

specialişti în depistarea şi anihilarea adevăraţilor teroriştі. Lărgirea suspiciunii şi dezinformării ?

- Un deputat FSN mi-a confirmat faptul că. la 22 decembrie, un general a propus sacrificarea Securităţii pentru a salva alte interese, propunerea fiind acceptată de conducerea provizorie a ţării. Sînteţi amabil să precizaţi ce interese au fost salvate prin sacrificarea Securităţii şi cine este generalul cel plin de idei „deştepte" ?

- Ştiaţi că un aparat informativ se crează în cîteva decenii ? Că un adevărat ofiţer de informaţii se crează în minimum cinci ani, cu minim 2,5 milioane de dolari ?

- Aţi cerut .sau aţi acceptat ajutor sovietic ori maghiar ?

- Aţi verificat cine a fost persoana care a contactat pe generalul Guşe, la CC . şi.a căutat să-i impună ajutor sovietic ? Era foarte important de stabilit şi puteaţi s-o stabiliţi. Aţi discutat, doar, cu ambasadorul sovietic din Bucureşti.

- Ce s-a stabilit la întîlnirea cu ambasadorii sovietic şi american (data de 24 decembrie 1989), din clădirea ministerului apărării ?

- Ce măsuri aţi luat pentru depistarea teroriştilor şi la ce concluzii aţi ajuns ? În comunicatul din decembrie 1992, aţi jignit cele cinci servicii informative ale României, Armata şi Procuratura, afirmînd că „lucrează la descoperirea teroriştilor". Păi, trebuiesc mai mult de trei. ani pentru a clarifica o problemă pe care nişte . jurnalişti obişnuiţi o rezolvă într-o săptămînă ? Şi ne-aţi jignit pe toţi românii : ne-aţi considerat proşti, uşor de indus' în eroare.

- De ce, în contra voinţei Armatei, aţi susţinut la conducerea ei pe generalul Nicolae Militaru, provocând destabilizarea întregii oştiri române ?

- Aţi instituit şi acordat medalii de luptător în revoluţie. Vă rog să ne spuneţi împotriva cui au luptat

aceşti revoluţionari, .căci inamicul l-aţi făcut dispărut. Cine a fost inamicul ? Lupta presupune un inamic.

-- într-un interviu acordat în 1990, generalul Victor Stănculescu a afirmat că adevărul cu privire la terorişti va fi cunoscut după ce echipa 'dumneavoastră nu va mai fi la conducere. Ce legătură există între echipa dumneavoastră şi terorişti ?

- Ce măsuri, aţi luat pentru verificarea ultimului raport al colonelului erou Tosca Gheorghe, din care rezultă că, în noaptea de 23-24 decembrie 1989, sediul Ministerului Apărării Naţionale din Drumul Taberei a fost atacat de către o subunitate a Armatei, formată din şapte-opt TAB-uri, două camioane cu soldaţi, şi două autoturisme ARO ? Cine a atacat sediul ministerului şi în ce scop ? De ce au fost atraşi uslaşil În capcană şi de ce au fost ucişi ? Pentru susţinerea internă şi externă a variantei că Securitatea era de partea lui Ceauşescu şi trebuia lichidată ? Cum puteau uslaşii, conduşi de un inginer chimist, originar din Armată (Troasca Gheorghe) să fie atît de naivi încît să atace pe la poartă, cu două maşi- nuţe superficial blindate, o redută apărată de centuri de tancuri şi de TAB-uri ? Se „infiltrau" cu maşinile, cu luminile aprinse, cum susţine Nicolae Militaru ? Cine a mai văzut aşa infiltrare ? Poate Nicolae Militaru, la Academia Voroşilov din URSS ! Aflaţi, stimate domnule Ion Iliescu, că, dacă uslaşii ar fi vrut să se infiltreze undeva, se infiltrau. Şi dacă ar fi vrut să lupte împotriva Revoluţiei, ar fi curs mult sînge. Numai că ei au fost de partea Revoluţiei populare. Nu şi de partea intervenţiei străine !

- Ce măsuri aţi luat împotriva celor care au distrus un organ al administraţiei' de stat, un pilon al statului român - Securitatea ? Căci, Revoluţia a avut caracter' politic (anticomunist), vizînd desfiinţarea structurilor politice comuniste, şi nu antiromânesc, respectiv nu a

vizat desfiinţarea structurilor statului naţional. Sute de revoluţionari au depus mărturii din care rezultă că 'Securitatea a trecut de partea poporului, a deschis uşile CC (în care se putea rezista zile şi săptămîni, a deschis porţile televiziunii naţionale. într-o ţară în carea fost o Revoluţie, decizia trebuie să o aibă Revoluţionarii şi poporul. Ei n-au cerut distrugerea Securităţii naţionale, ci a comunismului. Nu v-aţi luat, cumva, o "răspundere la care aveau dreptul numai poporul şi Revoluţionarii ? Ştiţi că poporul nu este de acord cu această măsură ? Ce măsuri intenţionaţi să luaţi pentru repararea acestei „erori" ? Cînd veţi reabilita public Securitatea naţională ?

- Ce aţi vrut să acoperiţi sau să realizaţi prin declanşarea campaniei de diversiune anti-Securitate ? Să mascaţi intervenţia străină ? Să scăpaţi teroriştii şi inter- venţioniştii străini ? Veţi încerca să spuneţi că aceştia n-au existat, n-au fost prinşi. Ba au existat! V-am prezentat numai cîteva cazuri, din miile care au ajuns la serviciile secrete, procuratură şi jurnalişti.

- Dacă nu aţi declanşat dumneavoastră campania împotriva serviciilor secrete naţionale, spuneţi cine ? E normal, ca şef de stat, să cunoaşteţi. în caz contrar, există pericolul reeditării masacrului din decembrie. Căci, vă amintesc, după 22 decembrie 1989 au murit circa 900 de oameni şi au fost răniţi cîteva mii. Aceştia nu mai pot fi puşi în sarcina lui Ceauşescu. Un martor din anturajul dumneavoastră mi-a relatat că sînteţi bîntuit de famtomele morţilor, că repetaţi singur : N-am dat eu ordin să se tragă ! Militaru a dat ordinul.

- De ce nu s-au luat măsurile legale măcar în cazurile flagrante' şi strigătoare la cer : maior Dragomir Aurel, maior Vidovici Plătică Ilie, colonel Pancea Teodor, general Militaru Nicolae, Silviu Brucan ?

- Toţi suspecţii de terorism au fost închişi în unităţi ale Armatei. Nu se pune problema că nu aveţi evidenţa

lor. Desigur, printre ei, au fost mulţi oameni nevinovaţi, bănuiţi pe baza apartenenţei la organele ML Dar, v-am prezentat cîteva cazuri clare, din sutele de cazuri clare. Şi voi continua să vă prezint astfel de cazuri, pînă ce veţi avea curajul să ieşiţi în faţa poporului pe care îl 'conduceţi, la televiziune, să spuneţi cine au fost teroriştii şi ce relaţii aţi avut cu ei.

Vă voi pune o singură întrebare legată de activitatea postdecembristă. O întrebare de interes naţional. în luna august 1991, domnul Virgil Măgureanu, şef al SRI , a fost în vizită la Vladimir Kriucikov, şeful KGB . După trei zile de la vizită, a izbucnit puciul comunist de la Moscova, în care a participat şi Kriucikov, şi la care dumneavoastră nu prea aţi reacţionat corespunzător. Cine a permis domnului Măgureanu să facă această vizită ? În ce scop ? Cu ce rezultat? Nu era normal ca astfel de relaţii externe să fie cunoscute de Parlament ? Şi aprobate ?

Domnule Ion Iliescu, am multe întrebări să vă pun. Şi poporul are multe. Nu pot să le pun pe toate deodată. Mai las şi pentru mai tîrziu. Ştiu că gîndiţi că liderul unei ţări mici nu poate face o politică mare. Nici nu poate să o facă, dacă gîndeşte astfel. Şi dacă acoperă crime. Sau perpetuează minciuna generalizată a „epocii de aur". Căci. aşa simţim noi, ţugulanii băştinaşi : minciuna a crescut în intensitate. Pe capul nostru s-au făcut tîrguri inacceptabile de către un alt popor. Să dea Dumnezeu să greşim ! Să nu fie adevărat !

GENERAL VICTOR STĂNCULESCU

În ziua de 22 decembrie 1989, eraţi unul dintre cei trei miniştri ai apărării naţionale care îşi conduceau trupele, ori, poate, îşi disputau funcţia. Aţi condus confruntarea cu teroriştii. Cine erau aceştia ? Cine îi instruise ? Cine îi organizase şi cum ? Cine îi conducea

în luptă şi cum ? Unde se retrăgeau pentru hrană şi odihnă ? Ce armament aveau ? Unde au fost deţinuţi şi cine i-a anchetat ? Ce au relatat ? Ce misiuni aveau şi cine le stabiliseră ? Unde sînt documentele militare privind arestarea şi anchetarea lor ? Alte detalii despre aceştia care ar lămuri odată pentru totdeauna problema.

- În ziua de 22 decembrie, aţi făcut cel mai mare bine posibil ofiţerilor din contraspionajul militar : la ora 14,00 aţi ordonat dezarmarea şi arestarea lor. Aşa se face că majoritatea au alibiuri perfecte : arestaţi. Cine v-a dat această idee ? Ştiaţi ce urmează ?

A existat vreo subunitate a Armatei care a refuzat să vi-se supună ordinelor? Vreun comandant care a refuzat ? Care unitate ? Care comandant ? Cine îi dirija ?

- Aţi verificat cine ataca sediul ministerului condus - de dumneavoastră în zilele de 22-25 decembrie ? Aţi căutat subunitatea care ataca în noaptea de 23-24 decembrie.

- Unde a dispărut brusc generalul Dîndăreanu, comandantul de la Buzău ? Care i-a fost atitudinea faţă de Revoluţie ?

-- Pe data de 22 decembrie 1909. la ora 14,00, ştiaţi că urmează o confruntare cu Securitatea ? În caz afirmativ, de unde Eraţi prieten, cu generalii de securitate, aveaţi fiica şi ginerele în acest organ. Cum puteau să vă atace prietenii, fiica, ginerele ?

- Aţi afirmat, într-un interviu publicat în 1990, că problema teroriştilor va fi clarificată după ce echipa aflată la putere va preda ştafeta. Ce legătură este între terorişti şi această echipă ?

- La procesul C.P.Ex. aţi afirmat că, la Timişoara, au tras Armata, Miliţia şi Securitatea pînă pe 22 decembrie 1989, cînd muriseră circa 70 de persoane), Sînteţi amabil să numiţi un singur ofiţer de Securitate care a deschis foc, asupra mulţimii? Aţi văzut casetele

video filmate la Timişoara în perioada 16-22 decembrie .

- Ce ştiţi despre invazia aeriană sovieto-maghiară din noaptea de 22-23 decembrie, prezentată parţial în carte ? A fost reală, simulată prin mijloace electronice ? Sau poate, simulată prin ordine false, transmise de persoane rău-voitoare (adică trădare !) ?

- V-au contactat şefii armatei sovietice pentru oferire de ajutor ? Au contactat pe altcineva dintre subordonaţi ? Ce părere aveţi de lipsa de informare a „ministerului sovietic al apărării" care nu ştia, nici la miezul nopţii de 22 decembrie, că generalul Milea e mort ? Dar la clarviziunea aceluiaşi „ministru sovietic" care a reuşit să-l găsească pe generalul Guşe într-un birou oarecare din CC ? Cam cusută cu aţă albă, povestea, nu ? Cam cine a cusut-o ?

- Unităţi ale Armatei au raportat generalului Guşe, la CC , multe deşănţări la sol, acţiuni care nu se pot si mu la electronic, ci doar prin dezinformare telefonică. Ce ştiţi de ele ? Au fost ? Unde e inamicul cu care v-aţi luptat?

Ce ştiţi de ordinul transmis de generalul Vlad. Gheorghe, comandantul CAAT, către colonelul Răbficel, şeful de stat major al Şcolii Băneasa ? Cel nferîlor la pregătirea şcolii pentru aterizarea elicopterului, Ceauşescu ?

Erau chiar sovietice ? De ce trebuiau să aterizeze pe acest platou ? Că nu puteau ateriza pe aeroporturi, unde se dădeau lupte ? Că trebuiau să lichideze pînă la unul pe „teroriştii securişti" ? Şi de ce trebuiau să se ascundă securiştii la aterizarea elicopterelor ? Să nu vadă cine aterizează ? Să fie luaţi ca din oală şi lichidaţi în totalitate ?

- E adevărat că unele elicoptere ale Armatei au ac-ţionat cu insemnele şterse ? în caz afirmativ, vă rog să precizaţi de ce ? Aveau anumite misiuni bizare ? De

exemplu, de ce s-a bombardat complexul hotelier Pitcova ? Ce au căutat acolo elicopterele după arestarea lui Ceau- şescu ?

- Ce ştiţi despre acţiunile maiorului Dragomir, colonelului Pancea, maiorului Vidovici Plătică şi altor asemenea „haiduci" ? De ce nu i-aţi deferit justiţiei militare ? Dar pe cei de la Otopeni ?

- Cine a chemat unitatea de paraşutişti din Buzău Bucureşti, ce misiune i-a dat şi cum de s-au ciocnit paraşutiştii cu garda aeroportului ? Cazul e prezentat în această carte. Cine-i învie pe morţi ? Cine clarifică dacă nu cumva paraşutiştii cu pricina erau consideraţi terorişti ? Credeţi că titlul de erou încălzeşte pe morţi ? Ori pe orfani şi văduve ? Cine a organizat masacrarea tinerilor poliţişti de la Cîmpina, în zona Otopeni şi cum se explică avansarea celui care a condus focul, de la gradul de locotenent la cel de căpitan ? E vorba de Zorilă Aurel, ale cărui declaraţii făcute presei şi la proces vă sînt cunoscute. Cam contradictorii declaraţii, nu ?

- Consideraţi că generalul Iulian Vlad nu a trecut cu tot efectivul şi toată convingerea de partea Revoluţiei ? Cum s-ar putea interpreta apelul dînsului din dimineaţa zilei de 23 decembrie 1989, făcut către dumneavoastră ? Vă repet spusele generalului Vlad : Tovarăşe general, ori este o trădare a acestei cauze căreia ne-am dedicat, ori un complot. Nu s-a acţionat cinstit ! Vă rog să scoateţi la luptă unităţile Armatei ! în primul rînd, să salvăm ce s-a cucerit aici, în Capitală ! Cine a trădat cauza Revoluţiei, de care vorbeşte generalul Vlad ? Cine a deturnat ceea ce se cucerise în Capitală prin Revoluţia la care Vlad aderase necondiţionat ?

- în comunicatul de presă referitor la organele de securitate, pe care l-aţi dat pe timpul cît aţi fost ministru al apărării naţionale, aţi afirmat că Direcţia de contraspionaj militar a fost desfiinţat deoarece cuprin-

dea cei mai zeloşi slujitori ai dictatorului. Este adevărată această afirmaţie, în totalitatea ei ? Erau slujitori mai zeloşi decît dumneavoastră, de exemplu ? Atunci cum se face că dictatorul nu i-a recompensat cel puţin în măsura în care v-a recompensat pe dumneavoastră ?

-în perioada ceauşistă, aveaţi în subordinea dumneavoastră Direcţia de comerţ exterior a Armatei, cunoscută de străini sub denumirea de ROMTEHNICA, prin care derulaţi contractele de armament cu exteriorul. în timpul Revoluţiei şi imediat după, aţi dat vreo dispoziţie la această unitate de a efectua plăţi către parteneri străini ? în caz afirmativ, cui, ce sume şi în ce scop ?

- Actual sînteţi un om bogat, imens de bogat în comparaţie cu generalii de securitate pe Care i-aţi indicat drept slujitorii „odioasei dictaturi". Care este sursa acestei averi ? V-a recompensat dictatorul cu ceva ? V-aţi recompensat singur ? V-au recompensat alţii pentru anumite servicii ? Cine, cum, cînd, unde, de ce ?

- Dacă sînteţi un om cinstit, de ce aţi căutat intens dosarul VULTURUL, în care erau documentate o serie de fapte ilegale şi imorale săvîrşite de dumneavoastră pe timpul dictaturii ?

Domnule general, ştiţi că nu am nici un motiv să vă urăsc. Nu am avut. niciodată nici un fel de relaţii. Vreau numai să 'ştiu adevărul. Un obicei prost, nu-i aşa ?

Domnule general, m-aţi văzut o singură dată în viaţa dumneavoastră, în 1989, vara, cînd vice-amiralul Ştefan Dinu m-a dus la dumneavoastră, „la dreptate". Adică, pentru, faptul că „îmi băgam nasul unde nu-mi fierbea oala". în concret, culegeam informaţii din sectoare şi domenii pe care dînsul le considera tabu. Cred că, în prezent, sînteţi deja convins că oala

constraspionilor români fierbea la toate nivelurile, pe întreg mapamondul. De exemplu, vă pot informa că, în ţările occidentale, GENERALUL ŞTEFAN GUŞE ţiunea video în care vorbiţi ruseşte este răstălmăcită în sensul că purtaţi tratative cu sovieticii pentru ocuparea României. Unele jurnale din Vest v-au prezentat deja drept agent al KGB , profitînd de faptul că ţugulanul mondial cunoştea şi mai puţină rusă decît cel român. Mi-am făcut datoria şi am demolat, în ţară şi străinătate, acest joc murdar. N~am făcut-o' pentru recompense : nu puteţi să-mi daţi nimic. Am făcut-o pentru că sînt convins de faptul că aţi salvat România, că aţi salvat onoarea Armatei, că aţi făcut tot ce vă stătea în putinţă pentru a opri invazia şi haosul. Pentru că, pe tot timpul cît aţi fost la Timişoara, aţi fost însoţit de un ofiţer de informaţii (colonelul LV., în care am încredere deplină) care mi-a relatat că nu aţi luat nici o măsură antipopulară. Aţi, acţionat realist şi omeneşte, exact cum vă este firea. Exact invers decît afirmă denigratorii dumneavoastră, Sînteţi, după părerea mea, unul dintre principalii factori de stabilitate a Armatei postdecembriste. Cu- vîntul dumneavoastră poate demola eşafodajul de minciuni şi dezinformări, poate scoate Armata din starea de culpabilizată în care a fost adusă de către diversionişti. Vă rog să răspundeţi public la următoarele întrebări :

- Cine au fost intervenţioniştii care foloseau elicoptere şi autoturisme ? Ce relaţii s-au stabilit cu ei ? Cum au ieşit din ţară ?
- Cine au fost teroriştii prinşi ? Unde au - fost de-puşi pentru verificări ? Cine din Armată s-a ocupat de cercetarea lor ?
- Aţi obţinut da’te cu privire la înscenarea de către anumite persoane, militari sau civili, a unor atacuri te-roriste, în scopul de a culpabiliza Armata, Securitatea ori Miliţia ? Cine au fost aceştia ?

-- Ce unităţi militare au atacat sediul Ministerului Apărării Naţionale în perioada 22-25 decembrie 1989 ?

' - Au existat unităţi ale Securităţii sau Miliţiei care să nu fi trecut de partea Revoluţiei ? Dar ale Armatei ? Dar alte unităţi, necuprinse în cele trei forţe menţionate ? Mă refer la unităţi speciale, crea’te de Comitetul Central, în subordinea „lui Nicu şi Ilie", cum afirma generalul Vlad.

- Din ce motiv şi cine v-a retrogradat în funcţie ?

- Cine şi cu ce metode v-a culpabilizat pentru prezenţa dumneavoastră în garnizoana Timişoara ? Ştiaţi, atunci cînd v-a culpabilizat. că în Timişoara muriseră mai puţin de 100 de oameni ? Că unii dintre ei fuseseră ucişi de către diversioniştii străin ? Există o casetă video care probează acest fapt...

- Pe data de 22 decembrie 1989. aţi afirmat, la televizor, că generalul Milea Vasile nu se sinucisese. Cum a ajuns în starea respectivă ? Şi de ce l-au lăsat să moară ? Cine sînt autorii şi cum au procedat ? În ce scop ?

- încă de la televiziune, aţi afirmat că „principalul este să punem ordine în ţară, să stăvilim haosul, urmînd ca, ulterior, să tragem la răspundere vinovaţii." Din casetele pe care le am, rezultă că-aţi acţionat exact în direcţia precizată, împreună cu generalul Vlad. Cine a acţionat pentru dezvoltarea haosului şi escaladarea conflictului extern ?

- Ce puteţi spune despre activitatea generalului Nicolae Militaru pe timpul evenimentelor şi după luarea conducerii Armatei ? A fost corect şi cinstit ? A inventat ceva ? A urmărit distrugerea unor organe ori persoane ? Da despre persoanele introduse de dînsul în Armată?

- După o viaţă de om petrecută în Armată, ce părere aveţi de fosta Direcţie de contraspionaj militar, unitate desfiinţată de către Nicolae Militaru ? A fost o

unitate utilă ori nu ? Au săvîrşit ofiţerii contraspioni abuzuri şi ilegalităţi grave ? în caz afirmativ, vă rog să menţionaţi cîteva, pentru a le cunoaşte /şi cititorii. Arestările ilegale ale unor persoane vinovate ? Anchetări abuzive, cu folosirea torturii ori presiunilor psihice ? Trimiteri în justiţie, pentru fapte neconcludente ?

- Ce cunoaşteţi despre agenţii serviciului de spionaj sovietic care au fost scoşi din rîndurile Armatei în perioada 1964-1968 ? Cine.au fost? Care au recunoscut public colaborarea cu o putere străină ? Care au fost judecaţi pentru transmitere de secrete? Care au fost reacti vizaţi după 1989 şi infiltraţi în viaţa publică a României ?

- Care a fost activitatea domnilor Militaru şi Brucan pe timp cît au fost în sediul Ministerului Apărării Naţionale ?

- De ce aviaţia şi apărarea antiaeriană nu au putut prezenta nici un elicopter doborît ? Nu a fost ? A dat cineva liber de intrare în România, contrar ordinelor dumneavoastră ?

Domnule general, aş fi extrem de mulţumit dacă aţi răspunde măcar la aceste întrebări. Dumnezeu să vă aibă în 'pază pe dumneavoastră şi Ar mata, căci, se pare că, datorită trădării începută în decembrie, vom avea şi conflict militar.

GENERAL NICOLAE MILITARU

Mă cunoaşteţi ca jurnalist la EXPRES MAGAZIN. Ştiţi că vreau adevărul şi numai adevărul, deoarece am mai purtat două discuţii, cu martori. Sînteţi amabil să răspundeţi public, cinstit şi fără ocolişuri la următoarele întrebări ?

- în ziua de 22 decembrie 1989, v-aţi prezentat la televiziune în uniformă de general colonel. Aveaţi acest drept, potrivit legii ? Cine v-a făcut general colonel ?

-Democraţia ori dictatura, respectiv Ceauşescu ? Pentru ce v-a făcut pe dumneavoastră şi nu pe altul, mult mai bine pregătit ? Cine v-a dat vila în care locuiţi ? Aţi fost ori nu membru al nomenclaturii ceauşiste ?

- Ce studii aţi făcut în URSS ? Dar soţia ? Ce drepturi aţi primit la revenirea în România ? De ce nu aţi refuzat să urmaţi cursurile academiei în URSS , mai ales că aveaţi un motiv serios : absolviseră̆ţi deja Academia Militară din România ? La această ultimă întrebare vă pot răspunde eu : pentru că ofiţerii cu studii în URSS aveau mai multe drepturi la avansări şi promovări,

- Ce relaţii aţi avut cu organele informative sovietice, KGB şi GRU ? Cunoaşteţi un ofiţer de GRW cu numele Jelev ? De unde ?

- Aţi afirmat că, după pensionare, aţi mers la ambasada URSS pentru a solicita şi obţine copii de pe actele de studii din această ţară. La ce trebuiau unui pensionar acte de studii în URSS ? Pentru înscrierea la grădiniţă ? Nu vă primeau cu astfel de acte.

- Căpitanul de rangul întîi Nieolae Radu a afirmat public, în ziare, că mergeaţi la ambasada sovietică pentru sprijin şi coordonare, respectiv că lucraţi sub conducerea unei puteri străine. E adevărat ori nu ? Şi, dacă nu e adevărat, de ce nu aţi luat măsuri împotriva fostului dumneavoastră coleg de complot ?

- Prezentaţi în presă multe poveşti de adormit copiii, menite să vă transforme într-un erou al rezistenţei anti- ceauşiste. Dacă sînt reale, vă rog să ne spuneţi cine a făcut parte din Comitetul militar de rezistenţă ? Să vă spun adevărul ? Vi-l spun : După ce „aţi căzut pe bec" de două ori, deconspirat şi documentat de contraspionajul militar, nu îndrăzneaţi nici să ieşiţi din casă. Stăteaţi de vorbă cu un porumbel împăiat, afirmînd că numai acesta vă înţelege. De

unde pînă unde, un general pensionar şi un porumbel împăiat fac un comitet de rezistenţă ?

- Afirmaţi, în presă, că generalul Ştefan Kostyal || era un mare patriot, anticeauşist. Posibil să fie chiar aşa.

Dar, în cazul acestui general, apar cîteva semne de între- (bare. A fost căsătorit cu o rusoaică, de care a divorţat. După ani de zile, cînd Kostyal a fost reţinut de către contraspionajul militar, la arest s-au prezentat rusoaica şi consulul sovietic. Nu vi se pare bizar ?

- Aţi fost unul din cei trei miniştri concomitenţi ai » zilei de 22 decembrie 1989 şi singurul care a ajuns la putere ulterior. În acest timp, Armata, pe care o conduceaţi ducea război direct cu teroriştii. Ce fel de comandant aţi fost, dacă nici acum nu puteţi să indicaţi inamicul cu care v-aţi bătut ? Cine au fost teroriştii - în concret ? Cine îi organizase ? Cine îi comanda ? Ce misiuni aveau ? Ce măsuri aţii luat pentru a-i anihila ? Dacă mai spuneţi poveşti lipsite de bază, de felul celor publicate pînă acum va rîde lumea de dumneavoastră. Vă ţineţi general, comandant al Armatei care în decembrie a învins teroriştii şi a salvat Revoluţia. Cine a fost inamicul învins "?Un terorist! Unul măcar !

- în decembrie 1989 - ianuarie 1990, cînd Armata a cărei comandă o luaseşi, se confrunta cu fenomene deosebite (lupta cu teroriştii, destabilizare, culpabilizare etc. dumneavoastră vă ocupaţi cu cercetarea arhivelor spionilor sovietici, căutînd la Securitate, Procuratură, Ministerul Justiţiei şi Armată dosarele unor ofiţeri şi generali prinşi „la oala cu smîntînă" de contraspionajul militar. Aceasta era sarcina dumneavoastră în acele timpuri ? Cine v-a dat-o şi în ce scop ? Nu cumva, primiseră-ţi sarcina de „curăţire" a agenturii sovietice, prin distrugerea arhivelor ?

- Pe data de 10 ianuarie 1989, aţi desfiinţat, prin ordin scris, Direcţia de contraspionaj militar, unitate înfiinţată de luminatul Domn, Alexandru Ioan Cuza. De ce aţi făcut acest lucru ? De ce nu aţi desfiinţat Securitatea politică (Direcţia întîia) ? Vă interesau arhivele contraspionajului militar, unde, la loc de cinste, figuraţi,în cadrul formaţiei CORBII, alături de Ion Iliescu, Virgil Măgureanu, Ştefan Kostyal, Radu Nicolae şi alţii ?

- Ce materiale de contraspionaj aţi scos din arhivele Securităţii şi unde le-aţi dus ? Ce ordine aţi dat ofiţerilor Armatei pe care i-aţi numit la conducerea unităţilor de securitate ?

- în repetate rînduri, aţi afirmat că terorişti au fost securiştii care au acţionat conform Ordinului 002600 al ministrului de interne. Ordinul cu pricina era un simplu petic de hîrtie, dar în noi au tras oameni reali. Iată o mărturie a unui ofiţer al Armatei : Am fost trimis cu subunitatea să anihilez teroriştii de pe linia de centură a Capitalei; Am prins şase terorişti, patru în uniformă militară şi doi în civil, care atacau o unitate a Armatei. I-am pus în cătuşe şi i-am dus la generalul Pletos, care i-a eliberat.

- Ce căutaţi în zonele fierbinţi ale Revoluţiei române ? La Comitetul Central, ce căutaţi ?

- De ce, după ce aţi ajuns ministru, aţi selecţionat cei mai buni comandanţi de regimente din Armată şi i-aţi introdus la un curs intensiv de limbă rusă, pentru a merge la studii în URSS ? Academia Militară română nu era valabilă ? Ori KGB şi GRU aveau nevoie de o bază de recrutări, căci vechile conserve se rablagiseră ?

-- Cine a organizat atacuri între unităţile militare ale Armatei ? Cine a ucis uslaşii ? Cine a colaborat cu invadatorul sovietic, furnizîndu-i informaţii exacte privind unităţile Armatei, numele comandanţilor,

numerele de telefon ale centralelor telefonice militare ? Contraspionii ? Erau arestaţi, graţie înţelepciunii ori greşelii generalului Stănculescu.

- Cine a eliberat teroriştii prinşi ? Securiştii integraţi în Armată, aşa cum afirmaţi dumneavoastră şi Brucan ? Păi, cine a integrat securişti în Armată ? Nimeni ! Se poate să nu ştiţi că, în fapt, unităţile de Securitate au fost luate în control de cadre din Armată, fără să se facă vreo fuziune ? Se poate să nu ştiţi că nici un terorist nu a fost predat acestor unităţi ? Că toţi au fost anchetaţi şi eliberaţi din unităţi ale Armatei, pe timpul cît aţi fost ministru '.' De ce aţi eliberat adevăraţii terorişti? De ce aţi dat ordin ele luptă fraticidă ? De ce aţi vrut să creaţi terorişti din cadre ale Securităţii şi Miliţiei ? Aşa era planul ? Cîte vieţi aveţi pe conştiinţă ?

SILVIU BRUCAN

- Cine v-a indicat cifra de 60 000 de morţi pe care aţi lansat-o în cadrul diversiunii ? De ce aţi incitat la omor deosebit de grav ?

- Aţi afirmat că teroriştii securişti fanatizaţi depuseseră un jurămînt de tip legionar faţă de dictator. Eraţi în conducerea ţării, aveaţi acces la toate informaţiile, dar actual nu puteaţi da nici un nume. Scrieţi numai* generalităţi ciupite din zvonuri publice. Nu e cusută cu aţă albă ? Cine a organizat, instruit şi condus acele trupe de „extratereştri pe care le-aţi indicat ca fiind din Securitate în scop de a compromite Securitatea şi a îndrepta poporul asupra ei ? Ce legătură aţi avut cu ei ?

- Securitatea naţională, creată după 1964, urmărea oameni cinstiţi, ori persoane semnalate cu pregătirea şi săvîrşirea de infracţiuni împotriva statului ?

- Chiar credeţi că ne puteţi păcăli cu atitudinea dumneavoastră aşa zis corectă în disputa Liviu Turcu - Mişu Negriţoiu ? E vorba de o combinaţie prin care yankeii încearcă să vă prezinte patriot, corect pentru a vă „acoperi". Ghinionul, dumneavoastră şi al yankeilor e că posed informaţii de primă mînă, de după 1989, necuprinse în dosarul şterpelit de la Securitate, cu privire la rolul jucat de dumneavoastră în legătura americanilor. Ştiu că yankeilor le este greu să renunţe la un tip de talia dumneavoastră, dar nu vor avea încotro : sacrificarea unui agent de influenţă şi diversiune, contra păcii în România şi Europa. Mi se pare un tîrg absolut corect. Propunerea de armistiţiu în jocul de-a diversiunea şi propaganda, presa română şi europeană va fi invadată de cazuri reale privind relaţiile dintre serviciile secrete americane şi Securitate. Va fi o lovitură cumplită, cu grave repercusiuni asupra intereselor americane în Europa şi România. De ce domnule Brucan, bagajul. Sînt enorm de multe lucruri de spus şi probat. Trebuie s-o facem ! Pentru ca poporul român să afle adevărul cu privire la evenimentele din decembrie. Am mare încredere în jurnalişti români şi străini. în cei de bună credinţă, desigur. Dacă organele de stat plătite pentru a clarifica situaţia nu-şi fac datoria, să ne-o facem noi, dragii mei colegi jurnalişti din ţară şi străinătate ! Trebuie să facem lumină. Dacă nu vom lămuri situaţia, ne vor blestema urmaşii care vor moşteni un imens fals istoric. La feî de monstruos cu ceî moştenit de noi de la comuniştii kom- internişti care, la 23 august 1944, au dat o lovitură de stat prin care au înfeudat România faţă de imperiul sovietic.

Orice persoană deţinătoare de informaţii referitoare la evenimente trebuie să se adreseze presei libere. E o obligaţie cetăţenească. Căci, multe din evenimentele

respective ascund grave infracţiuni împotriva statului român şi ordinii de drept în ţară.

Voi continua seria dezvăluirilor în următoarea carte. BALADA
LUPULUI ALB.

De asemenea, voi colabora, cu materiale similare, la ziarul Cronica Română.
CORUŢ

SFÂRŞIT